

El món clàssic en Harry Potter

Imma Cruz Párraga

Col·legi Sant Antoni de Pàdua, Salesians
Imma Cruz Párraga
2n Batxillerat B
Tutoritzat per Joan Pedrola

Índex

1.Introducció	4
2.Fonaments literaris	8
2.1 L'autora: J.K.Rowling	8
2.2 La trama dels set llibres	9
2.2.1 “HARRY POTTER I LA PEDRA FILOSOFAL”	9
2.2.2 “HARRY POTTER I LA CAMBRA SECRETA”	9
2.2.3 “HARRY POTTER I EL PRES D'AZKABAN”	10
2.2.4 “HARRY POTTER I EL CALZE DE FOC”	10
2.2.5 “HARRY POTTER I L'ORDRE DEL FÈNIX”	11
2.2.6 “HARRY POTTER I EL MISTERI DEL PRÍncep”	11
2.2.7 “HARRY POTTER I LES RELÍQUIES DE LA MORT”	12
2.3 Personatges principals	14
2.3.1 HARRY POTTER.....	14
2.3.2 HERMIONE GRANGER.....	15
2.3.3 RON WEASLEY.....	16
2.3.4 ALBUS PERCIVAL DUMBLEDORE.....	17
2.3.5 RUBEUS HÀGRID.....	17
2.3.6 SIRIUS BLACK.....	18
2.3.7 MINERVA MCGONAGALL.....	19
2.3.8 LORD VOLDEMORT.....	20
2.3.9 DRACO MALFOY.....	21
2.3.10 SEVERUS SNAPE.....	22
2.3.11 DUDLEY DURSLEY	22
2.4 Bestiari del món màgic	23
2.4.1 ARAGOG.....	23
2.4.2 BASILISC	23
2.4.3 BUCKBEAK/ BECBRAU.....	24
2.4.4 CENTAURE	25
2.4.5 CROOKHANKS/ MALIFET.....	26
2.4.6 DRAC.....	26
2.4.7 ELFS DOMÈSTICS.....	27
2.4.8 ESFINX.....	28
2.4.9 FANG/ULLAL.....	29
2.4.10 FAWKES.....	30
2.4.11 GEGANTS.....	31

2.4.12	GOS DE TRES CAPS	31
2.4.13	HEDWIG	32
2.4.14	NAGINI	33
2.4.15	SIRENES I TRITONS	34
2.4.16	THESTRALS	35
2.5	Escenaris	35
2.5.1	RED FLU	35
2.5.2	LA RONDA D'ALLÀ	36
2.5.3	HOGWARTS	36
2.5.4	EL TREN	37
2.5.5	HOSMEADE	37
2.5.6	EL BOSC PROHIBIT	37
2.5.7	AZKABAN	37
2.5.8	HOSPITAL SAN MUNGO	37
2.5.9	SALA DE LOS MENESTERES	38
2.5.10	EL CAU/LA MADRIGUERA	38
3	Anàlisi dels noms propis	39
3.1	Antropònims i animals	39
3.2	Conjurs i pòcimes	42
4	La condició heroica de Harry	47
4.1	Principi: l'inici de l'aventura	49
4.1.1	EL MÓN ORDINARI	49
4.1.2	CRIDA A L'AVENTURA	50
4.1.3	APARICIÓ DEL SAVI ANCIÀ	51
4.2	Nus: el salt a l'altre món	51
4.2.1	MÓN ESPECIALMENT	51
4.2.2	INSTRUCCIÓ DEL CANDIDAT	52
4.2.3	LES PRIMERES FERIDES	53
4.2.4	VISITA A L'ORACLE	54
4.2.5	DESCENS ALS INFERNES	54
4.2.6	DESAPARICIÓ DEL SAVI ANCIÀ	55
4.3	Desenllaç: El renaixement de l'heroi	56
4.3.1	SORTIDA DELS INFERNES	56
4.3.2	RESURRECCIÓ	56
4.3.3	RETORN A LA LLAR	57

5.J.K.Rowling i Homer	58
5.1 Homer	58
5.2 Argument de l'Iliada	58
5.3 Imatges homèriques a Harry Potter	59
5.3.1 PENA, CRITS PER LA MORT DE PÀTROCLE I LLÀGRIMES	
PER LA MORT DE HARRY	59
5.3.2 TRASLLAT DEL COS DE PÀTROCLE AL COSTAT	
D' AQUIL·LES I EL TRASLLAT DEL COS DE HARRY CAP	
AL CASTELL.....	60
5.3.3 DOL, HONRES FÚNEBRES, SEPULTURA,CREMACIÓ DEL	
COS D' HÈCTOR I ELS LAMENTS PER LA CAIGUDA DE	
HARRY POTTER	61
5.3.4 COMBAT SINGULAR ENTRE HÈCTOR I AQUIL·LES I	
COMBAT DE HARRY I VOLDEMORT (DOS LLUITEN,	
ELS ALTRES MIREN, CRIDEN, PATEIXEN, PARLEN...)	62
6.L'Orestea	64
6.1 Èsquil, autor de les tragèdies	64
6.2 Argument de la trilogia d'Èsquil	64
6.2.1 AGAMÈMNON	64
6.2.2 LES COÈFORES	64
6.2.3 LES EUMÈNIDES	65
6.3 Reminiscències tràgiques en Harry Potter	65
6.3.1 ANALOGIES ENTRE ORESTES I HARRY	65
6.3.2 ANALOGIES ENTRE ELECTRA I HERMIONE	69
6.3.3 ANALOGIES ENTRE PÍLADES I RON	70
7.Conclusions	71
7.1 Síntesi dels resultats obtinguts	71
7.2 Valoració dels resultats i de l'estratègia metodològica	76
7.3 Dificultats i solucions	76
7.4 Perspectives de futur	77
7.5 Reflexió personal	78
7.6 Agraïments	79
8. Bibliografia	80
8.1 Llibres	80
8.2 Revistes i articles	82
8.3 Altres treballs	82

1. Introducció.

Fa poc vaig haver d'escriure un text sobre per a què serveix la literatura? Ja que era un treball pel col·legi, una nota més, vaig intentar fer-lo el més correctament que sabia, però vaig oblidar-me d'allò essencial per escriure un bon text: escriure amb sentiment. En els últims anys, l'únic que veritablement em fa sentir bé i em serveix per desfogar-me és escriure. Intentaré explicar la meua situació personal amb la literatura ja que, vaig trobar interessant que el professor ens volgués fer reflexionar sobre el tema. La literatura per a mi, és com una germana: a ulls del món exterior, no t'agrada passar el temps amb ella, fins i tot alguns s'atrevirien a confirmar que no us enteneu però aleshores, els que de veritat et coneixen, es riuen interiorment d'aquells que pensen allò perquè, aquests sí que veritablement coneixen la teua relació amb els llibres. Fins i tot aquells, obliden quan tenien temps lliure per llegir i endinsar-se en les seves aventures preferides. Tots aquests arguments, em deixen a mi, com la única capaç d'escriure el que sento envers aquest impressionant art: La literatura. Amb la literatura és amb l'únic que realment aconseguixo evadir-me d'aquest món que, personalment el trobo tan injust.

En aquest moment, estic plenament en l'edat de l'adolescència, però tanmateix, no és ara quan començo a llegir sinó que, fa anys vaig començar a endinsar-me en el fascinant, misteriós, i màgic món de J.K.Rowling. Vaig créixer al mateix temps que el famós "Harry Potter" ja que, vaig començar a llegir els seus llibres a l'edat que el protagonista s'assabentava que era un bruixot. El nen mag se'm va avançar ja que, en un any que vaig passar llegint els seus llibres, ell ja tenia 14 anys i jo continuava amb els meus 10 insignificants anys. Tinc 17 anys i porto convivint amb Harry Potter 6, ell m'ha ajudat a passar temps difícils quan per algun motiu, l'únic que em mantenia ferma i amb el cap al seu lloc era viure colze a colze amb el trio fantàstic: Harry, Ron i Hermione, qui amb les seves inimaginables aventures m'han fet passar tan bones estones que, m'atreviria a dir, llegir "Harry Potter" és la meua afició.

L'any 2009, va ser un bon any per a Meyer, ja que, amb la seva saga "*Crepuscle*" ha tingut un impressionant èxit. Com adolescent, fanàtica d'allò fantàstic i inversemblant, m'he llegit la saga sencera del vampir que s'enamora de la mortal amb més mala sort que es pot escriure. Tot i així, no he pogut allunyar-me molt del meu inseparable Harry, rellegint-me una i altra vegada, la saga sencera. Des de "La pedra filosofal" fins a "Les Relíquies de la Mort" declarant-me així fan inconsiderable de: "El nen que va sobreviure". Ara, a més, tinc l'oportunitat de fer recerca.

Sempre, ja ho he dit abans, m'ha agradat molt llegir, escriure i saber-ne més del món de les lletres. "*La literatura no es otra cosa que un sueño dirigido*" va dir Pío Baroja. Per a mi, llegir un llibre era endinsar-me en un món del que ningú podia treure'm i on res podia passar-me, però jo ho vivia tot com si fos la pròpia protagonista. Escriure era una manera de desfogar-me i treure tots

els sentiments que no m'atrevia a expressar amb ningú. Sempre, després de llegir un llibre, relacionava anècdotes literàries amb situacions quotidianes que a mi em passaven. “*Yo no bebo, no fumo, no escucho la radio, no me drogo, como poco. Yo diría que mis únicos vicios son El Quijote, La Divina Comedia y no incurrir en la lectura de Enrique Larreta ni de Benavente*”, que diu Jorge Luís Borges. La literatura havia arribat a un punt en la meua vida, que gairebé era una addicció, i així vaig arribar a 1r de Batxillerat amb aquesta addicció, més concretament, addicció a “Harry Potter”.

Així doncs, en un batxillerat humanístic no podia fer un altre treball que no tractés sobre el que més m'agradava: els llibres. Per això vaig començar a fer-me preguntes, que a hores d'ara han acabat regalant-me el tema pel treball de recerca: què hi ha rere la saga de Harry Potter? Què té Harry Potter que tinguin o no altres personatges de la literatura? Quines han estat les influències de què ha begut l'autora per a la construcció del seu imaginari? És lloc comú que Grècia i Roma són el bressol de la cultura occidental, i també el seu ric imaginari mític. Per tant, les preguntes se succeeixen ininterrompudament: quins són els mites més importants en què es basa Rowling? Per què l'autora ha begut de les fonts grecoromanes? Per què surt tant el llatí a l'hora d'anomenar els personatges o els diversos conjurs? Té “Harry Potter” influències mitològiques reconegudes? Podem dir que Harry és, des del punt de vista de la construcció literària, un heroi o personatge heroic? Quines són, en definitiva, les referències clàssiques de l'obra de Rowling?

El meu objectiu, doncs, era conèixer sobre les influències que sostenen el famós bruixot. El primer pas era llegir tots els llibres, resumir les parts on es trobaven elements evidents de la mitologia com els animals, l'esfinx, el fènix, els centaures, les sirenes..., investigar, cercar possibles mites en llibres especialitzats, on poguéssim esbrinar la font primària i així trobar l'origen dels elements mitològics. A continuació havia d'analitzar rigorosament els llibres de “Harry Potter” per després comparar els fragments que ens importaven amb textos de la literatura clàssica que inclouen referències i informacions de caràcter mitològic. Es tractarà, per tant, d'un treball que haurà de recórrer a fonts de documentació primàries (els llibres, els autors i les obres grecoromanes ...) i a les secundàries (diccionaris, articles de premsa, altres treballs...). Això començava a prendre forma.

Ja tenia tots els llibres de la saga i alguns més complementaris de l'autora, però em faltava trobar un diccionari de mites complet: el tutor em va aconsellar que fes servir el del professor Pierre Grimal. A més, havia de pensar també en la viabilitat del meu estudi, havia de fer front als meus límits: això és un treball de batxillerat, les altres matèries apreten i, en cap moment, m'he plantejat arribar i/o parlar amb la mateixa J.K. Rowling. El desembús també va arribar de la mà del

meu tutor, qui em va proporcionar l'accés a un treball de recerca de l'alumna Anna Teixidor Lima i a un article inèdit de la Dra. Montserrat Camps Gaset, de la Facultat de Filologia de la Universitat de Barcelona. Ambdós textos em suggeriren múltiples preguntes i m'obriren diverses vies d'estudi. M'ajudaren molt, en definitiva, a l'hora d'encarrilar el meu treball.

El treball de l'Anna em va fer veure que havia de gratar sota la saga i veure què sortia i quina podia ser l'empremta, el rastre de la tradició: els protagonistes ja esbossen una caracterització heroica (un protagonista d'una història de maduració personal, uns amics incondicionals, un preceptor present en els moments més necessaris, un antagonista terrible ...), l'acció s'esdevé a cavall entre un món màgic i el món Muggle, el món no-màgic, surten un estol notable d'animals mitològics, els noms propis i comuns a Harry no són sempre casuals, etc.

La lectura del text de la doctora Camps m'ajudà molt en la feixuga tasca de delimitar objectius i fer-me preguntes més concretes sobre la matèria d'estudi, i també em va esperonar a fixar-me molt més en els dos darrers volums de la sèrie: per què Rowling fa ús del llatí per denominar protagonistes i conjurs? Quin és el nivell de correcció/deformació d'aquest llatí? De quines fonts literàries grecoromanes ha begut l'autora, tant en el procés de construcció de personatges i bestiari mític com alhora de narrar determinats episodis? Podem establir un paral·lelisme entre la tríade Harry-Ron-Hermione i els protagonistes de la versió tràgica del mite d'Orestes? Podem parlar d'una baixada de Harry al món dels morts, a la manera dels antics herois mítics? Quins altres paral·lelismes literaris podem detectar? Podem establir associacions amb escenes homèriques com el funeral de Pàtrocle i la lluita pel cos d'Hèctor mort per Aquil·les?

Les preguntes no s'acaben, i encara que, totes obren un arxiu amb desig d'omplir-se al meu cap, jo m'he d'esforçar per classificar-les i dissenyar una estratègia metodològica de selecció i posterior tractament de la informació. El meu treball comença per un apartat titulat *Fonaments literaris*, on es fa una exposició descriptiva del tractament dels elements literaris bàsics dels textos narratius: una mica de biografia de l'autora, el resum argumental dels set llibres, la caracterització de protagonistes i principals escenaris que ambienten la saga; tot plegat ve a ser com una mena de fonament teòric a la part més analítica i comparativa que vindrà després. A continuació, l'anàlisi dels noms propis tant els antropònims com els referents a pòcimes i conjurs, amb la finalitat d'establir-ne la corresponent traducció i/o incorrecció gramatical i trobar raons a propòsit de la seva extensa utilització. Tot seguit, m'he proposat afrontar l'interrogant sobre la condició heroica del protagonista i, per fer-ho, m'he basat en la metodologia d'anàlisi dels recursos narratològics i de construcció de personatges del relat d'aventures èpiques proposada pel professor Sánchez-Escalonilla a partir de diversos estudis de crítica literària i cinematogràfica (Vogler, Durant, etc.) que insisteixen a buscar unes arrels comunes en els relats d'aquest gènere narratiu; es tracta,

doncs, de comprovar si Harry aconsegueix les funcions narratives, i si la història que protagonitza segueix el paradigma interpretatiu, que aquest autor proposa per als relats d'aventures heròiques. Per acabar, he fet una aproximació a una de les versions tràgiques del mite d'Orestes, *L'Orestíada* d'Èsquil i a diversos cants de l'epopeia homèrica *La Ilíada*, per detectar la seva presència en diferents episodis pottèrics: després d'una breu referència a ambdós autors i del resum de l'argument d'ambdues obres, he intentat localitzar algunes escenes pottèriques que hagin estat inspirades pels textos d'Èsquil i d'Homer, tot aportant les corresponents citacions literals.

Finalment, havia de dissenyar la part formal del treball: volia que en la portada quedés clar que el meu treball no era sobre les pel·lícules sinó que, basat en els llibres, parlava de les referències clàssiques en les que l'autora havia begut. Volia que la portada ja insinués el tema però que el títol fos el que acabés de proporcionar tota la informació. Encara que, per convenciment, havia decidit no utilitzar imatges dels films, per la portada vaig pensar que necessitaria una icona de referència, fàcilment recognoscible per a tothom. Per aquest motiu vaig fer l'opció d'agafar una representació on apareixeria un dels animals mitològics que s'havien analitzat i que podien ser o bé el fènix o bé l'hipogrif. Finalment, vaig resoldre agafar la imatge del grif/hipogrif, perquè era un dels animals que estava relacionat amb el món mític però tenia també aspectes propis de la Rowling, que el convertien en una creació única i original per a aquesta saga. Després vaig haver de decidir el títol, havia de ser breu però precís. A partir d'altres referències com "El fenomen Harry Potter", vaig pensar en enunciats com "Els misteris de Harry Potter", "Els misteris mitològics" o "L'anàlisi de Harry Potter com a mite"; cap, però, em feia el pes, fins que aleshores, en plena feina d'anàlisi, va arribar-me la resposta: "El món clàssic en Harry Potter", tot transmetent que la presència de l'element clàssic en l'obra de Rowling no es limita a un sol àmbit. Per acabar, faltava l'aspecte de la font del text de portada: havia de ser adequada als llibres de Harry Potter, o bé al món grecoromà, i volia, ara sí, que impactés, que semblés extreta del món de la Rowling; i vaig trobar la solució: una imatge d'un dels animals amb referències mitològiques amb el títol d'un color que concordés amb el de la fotografia i al mateix temps, amb Rowling.

2. Fonaments literaris.

2.1. L'autora: J.K. Rowling (1965)

Joanne Kathleen Rowling va néixer el 31 de Juliol del 1965, prop de la ciutat de Briston, a Gran Bretanya. La seva mare, qui va ser la que va impulsar a Rowling a escriure un llibre, va morir aviat, al 1990 als 42 anys a causa de l'esclerosi múltiple. En els seus anys d'infantesa, es va mudar dos cops, la qual cosa va influir en els seus llibres, en la seva primera mudança, va coincidir amb un noi anomenat Harry, que el seu cognom era Potter, i reconeix que sempre li va agradar el nom. A la segona llar, va anar a l'escola de secundària, on va conèixer a un noi, que tenia permís per conduir i portava un "Ford Anglia" turquesa i a més, es van fer els millors amics, es per això que a "La cambra secreta" en Harry és salvat per el seu millor amic, en Ron i els seus germans que condueixen un "Ford Anglia" turquesa. En el mateix llibre de la saga, apareix una dedicatòria de la cèlebre escriptora al seu Fidel amic, Harris. Viatjant un dia en metro, se li va ocórrer la idea d'en Harry, i per una bona casualitat, el bolígraf que tenia no funcionava, així que, va estar pensant en tots els detalls durant les quatre hores de viatge que durava.

Rowling es va traslladar a Portugal en 1990, per un treball de professora d'anglès en una escola d'idiomes. Va conèixer un home portuguès amb el que es va casar i va tenir una filla: Jèssica. El matrimoni no va anar bé, i Rowling amb la seva filla van tornar cap a Edimburg, on vivia la seva germana Di, a qui va dedicar un dels seus llibres. Rowling, mentre era a Portugal intentava escriure capítols de la seva novel·la ja que, el seu treball era de mitja jornada; quan van tornar cap a Edimburg, l'autora escrivia les estones que tenia lliures quan no treballava i la seva filla era dormint, en un cafè, gairebé totes les nits.

Quan va veure el seu treball acabat, el va enviar a diferents editors. Encara que el primer el va retornar en menys de 24 hores, el segon es va interessar i després de moltes reunions i moltes entrevistes, van publicar el primer llibre de J.K. Rowling: "*Harry Potter i la pedra filosofal*" que sense que ningú ho sabés, seria l'inici d'una exitosa saga de la que més d'un no se'n podria sortir.

2.2. La trama dels set llibres.

2.2.1 "HARRY POTTER I LA PEDRA FILOSOFAL"

Harry Potter és un noi aparentment normal, orfe que viu amb els seus tiets i el seu cosí, que el tracten com si fos un objecte que només ocupa lloc a casa. Un bon dia, el gegant Hagrid, es presenta al Harry per dir-li que és un bruixot, molt famós i que el seu món és a Hogwarts.

El noi va a La ronda d'Allà, el carrer on tots els bruixots i les bruixes del món màgic compren el necessari per la seva vida, i compra el seu material. El noi s'estranya de que tothom el conegui ja que, del món d'on ve, ningú sap de la seva existència excepte els seus tiets. A Hogwarts, el barret màgic que tria a què casa van els alumnes, dubta en posar-lo en Gryffindor o Slytherin, però l'acaba posant amb els seus amics Ron i Hermione a Gryffindor. El curs per en Harry i els seus amics no serà gaire tranquil, en Malfoy, un alumne que comença alhora que ells, els ficarà en més d'un embolic i gràcies a una de les seves malifetes, el nostre bruixot Harry s'adonarà que sap volar molt bé amb una escombra voladora, fet que farà que la professora McGonagall l'accepti a l'equip de quidditch de Gryffindor de la qual és directora. També hauran de lluitar amb un troll, sortejar la vigilància d'un gos de tres caps, en Pelut, i superar altres proves per arribar a la pedra filosofal, que proporciona al que beu el seu elixir una vida immortal, i salvar-la d'en Quirrell, que treballa per en Voldemort, el malvat que va assassinar els pares d'en Harry, i vol beneficiar-se amb la pedra.

2.2.2 "HARRY POTTER I LA CAMBRA SECRETA"

Dobby, un elf domèstic, visita en Harry a casa dels seus tiets i intenta impedir que assisteixi al segon curs de Hogwarts però en Harry no fa cas i se'n va. En Ron i ell, hauran d'anar a l'escola de màgia en un cotxe volador perquè es bloquejarà la paret per passar a l'andana nou i tres quarts que porta a l'única locomotora que fa el viatge cap a Hogwarts. Durant el curs queden petrificades un grup de persones entre les quals hi és la Hermione. En Harry i el Ron hauran de lluitar contra l'hereu de Slytherin que intenta alliberar un monstre, el basilisc, una serp gegant, perquè es "netegi" la sang màgica és a dir, només quedin mags que siguin fills directes d'un mag i una

bruixa. En Harry haurà de salvar tot sol a la germana del Ron, Ginny, que ha estat segrestada per "l'hereu" i possiblement, morirà. Un any més, els joves bruixots, amb l'ajuda de la bruixa més intel·ligent de l'escola, han pogut contra el mal i han guanyat, en Harry ha matat el basilisc i ha esborrat el record de l'hereu d'Slytherin, Tod Roddle.

2.2.3. "HARRY POTTER I EL PRES D'AZKABAN"

En el món màgic s'ha fugat un perillós assassí de la presó d'Azkaban, la presó dels mags, de la que ningú havia pogut fugir abans. Proporcionen a en Harry una protecció que ell considera innecessària ja que ell és aparentment insignificant per un assassí d'aquesta mena. Els demòtors fan sentir malament a en Harry qui pateix un desmai el primer cop que els veu. El professor Lupin/Llopin li dóna classes individuals perquè aprengui a defensar-se contra aquests monstres. En Harry se n'assabenta que l'assassí Sirius Black és el seu padrí i qui va dir al Voldemort on eren els seus pares, i jura venjar-se. Després de lluitar contra un licàntrop, i una centena de demòtors, en Harry sap la veritat: en Sirius no va delatar els seus pares, mai va ser al costat de Voldemort i mai va matar ningú; en comptes d'ell, a la presó hauria d'estar Scabbers, la rata d'en Ron, que és un animag, *Cuapelada* i el culpable de tot el que es culpa a en Sirius. Els tres inseparables amics ajuden en Sirius a fugir perquè el ministeri de màgia no el tanqui un altre cop a la presó i entre Harry i Sirius planegen que algun dia viuran feliços i junts. Un altre cop han estat més forts que Voldemort i han descobert la veritat sobre una gran mentida. Hi ha una conseqüència, quan en Cuapelada, l'Scabbers, fuig i és que se'n va a buscar en Voldemort per fer-lo tornar al poder.

2.2.4 "HARRY POTTER I EL CALZE DE FOC"

Sense proposar-s'ho, en Harry es veu ficat en el "*Torneig dels Tres Bruixots*", una competició de màgia que es durà a terme a Hogwarts, i haurà de passar per tres complicades proves. S'enfrontarà contra un perillós drac i gràcies a la seva habilitat amb l'escombra voladora aconseguirà acabar bé la prova. Després del drac, s'ha de submergir al llac de Hogwarts per salvar un "apreciat objecte" que resultarà ser en Ron, però també salvarà a Gabrielle, la germana d'una de les participants veient que la seva salvadora no arriba, i un cop més es farà amb la fama que no busca. L'última prova és un laberint en el qual hi ha més proves que intenten que el participant no arribi al trofeu; el trofeu final resulta ser un trasllador, un objecte que transporta mitjançant el tacte fins a un altre lloc, el Harry i en Cedric Diggory, un altre participant arribaran a un cementiri, on Cedric morirà i en Harry lluitarà amb en Voldemort, el qual s'ha fet amb un cos sòlid. Un cop més, en Harry aconsegueix fugir de la mort i a més, en tornar al col·legi amb el cos d'en Cedric, el reben com si fos un heroi.

2.2.5. “HARRY POTTER I L’ORDRE DEL FÈNIX”

El Harry i els seus amics ja són més grans, han madurat tant físicament com mentalment, i en els coneixements de la màgia també han millorat. Després de la mort d’en Cedric, Voldemort cada cop és més fort. A Hogwarts entra una professora que no vol ensenyar-los a fer màgia, només explica la teoria, ja que no creu que calgui combatre amb ningú. Per buscar una solució, en Harry i els seus amics creen un grup secret, l’exèrcit de Dumbledore, on alumnes de totes les cases i cursos van a aprendre a fer encanteris.

Harry té somnis molt reals amb Voldemort i fins i tot salva la vida a l’Arthur, el pare dels Weasley quan somia que és atacat per una serp i resulta ser la realitat en el mateix moment. Temps després somia amb Sirius i com el torturen. Amb els seus amics i alguns de l’exèrcit de Dumbledore van al ministeri de màgia per buscar-lo i salvar-lo degut a l’experiència amb el senyor Weasley. En arribar, se n’adonen que tot era una enganyifa, que en Sirius està a casa, sense patir. Els joves s’enfronten amb els mortífags, fins que arriba l’Ordre del Fènix, els mags que lluiten contra Voldemort per ajudar-los. El combat acaba sent entre el mal i el bé, estels negres i blanques van d’un costat a un altre. Bel·latrix, la més fidel companya de Voldemort, acaba amb Sirius, matant-lo amb l’*Obitus per subitum* un encanteri que mata a l’instant. Harry corre darrera de la Bel·latrix per venjar la mort del seu padrí, però no ho aconsegueix, i Voldemort el posseeix. Dumbledore arriba a temps per salvar Harry, i tot el món màgic descobreix que *El-que-no-ha-de-ser-nomenat* ha retornat.

2.2.6. “HARRY POTTER I EL MISTERI DEL PRÍncep”

En Harry i els seus amics, ja no són nens, l’ambient d’aquest llibre és un ambient molt més fosc, més misteriós, més seriós. En Voldemort ha tornat i ja tot el món màgic ho sap, fins i tot en el món muggle es noten els canvis. En Harry, l’Hermione i el Ron segueixen a Hogwarts encara que ja saben que el proper any no hi seran. En Harry fa “classes” amb el Dumbledore, però el que fan és molt més seriós: en Dumbledore està mostrant al Harry tota la vida d’en Voldemort, des que la seva mare es va enamorar del Tod, el seu pare muggle, fins que va anar a buscar treball a Hogwarts, com poc a poc, ha anat agafant objectes que ell considera importants, rellevants per a la seva vida. El bruixot Harry ha de fer que el professor Llagot li doni la mateixa informació que va donar al Tod Rodlel 50 anys enrere. Aquesta informació dels horricreus, és vital ja que, és la raó per la qual ningú a pogut encara derrotar al Voldemort i la raó, també, per la que els tres alumnes, Harry, Ron i Hermione, no tornaran a Hogwarts. En Voldemort ha creat set horricreus, objectes amb un bocí de l’ànima d’en Voldemort, el que evita que mori totalment i quedi reduït a tan sols un espectre quan el “maten”. S’han de destruir tots aquests objectes abans d’enfrontar-se amb el

mag tenebrós, sinó el combat i la mort serien inútils.

Gairebé quan el curs està acabant, en Dumbledore troba una pista d'un horricreu i proposa en Harry d'acompanyar-lo. Fer-se amb l'objecte resulta ser dolorós i molt perillós com el director prevenia, però aliens als obstacles continuen: han d'entrar en una cova que està protegida amb màgia, el director s'haurà de fer un tall perquè la sang vessi i pugui obrir l'entrada a un llac fosc, negre d'on sorgirà una barca que els portarà al mig d'aquest llac. Allà, el savi director beurà una poció que el deixarà sense forces per tornar al col·legi, però en Harry agafarà l'horricreu. Ho aconsegueixen i tornen, amb prou feines, a Hosmeade un poble de bruixots. En arribar a l'escola, es troben que els mortífags són a Hogwarts i corren per protegir-lo. Quan arriben a la torre d'astronomia, la més alta del castell, el director fa un conjur al Harry perquè no es mogui, *el petrificus totalus*, i el tapa amb la capa d'invisibilitat. En Draco Malfoy, l'alumne enemic d'en Harry, un nou mortífag és l'encarregat de matar l'ancià i espantat no sap com fer-ho. Quan els altres aliats de les Forces del Mal arriben, es troben amb el Draco que no s'atreveix a matar a l'Albus Dumbledore i és l'Snape qui acaba matant-lo amb l'Avada Kedabra/*Obitus per Subitum*. Quan els alumnes veuen el cos d'en Dumbledore estirat a la gespa del castell, tot el col·legi i el món màgic entristeix. Que Voldemort ha tornat ja és segur. Ara, han de continuar lluitant.

2.2.7. "HARRY POTTER Y LES RELÍQUIES DE LA MORT"

És l'últim any que en Harry i els seus amics haurien d'anar a Hogwarts però ells tres no hi aniran ja que, han de complir la feina que els va demanar Dumbledore. En Voldemort s'ha infiltrat completament al món màgic, fins i tot el món muggle pot percebre els canvis, i ara que en Harry tindrà la majoria d'edat *aquell-a-qui-no-hem-de-nomenar* el pot localitzar molt més fàcilment.

Els tres amics, han de buscar els horricreus que falten per derrotar a Voldemort i encara que els podran aconseguir també es veuran en més d'una situació perillosa. Des que surten de Privet Drive, la casa dels tiets d'en Harry, disfressats els altres de Harry Potter, són perseguits pels mortífags i gairebé el Voldemort atrapa en Harry, que s'ha descobert entre els altres utilitzant el conjur de desarmament. Durant la seva estança a casa dels Weasley, Rufus Scrimgeour, el ministre de màgia, els visita i els dóna el que en Dumbledore els ha deixat a l'herència: la primera snitch que en Harry va atrapar, el deslluminador per en Ron, "Les Rondalles de Beedle el Bard", contes tradicionals del món màgic, per l'Hermione i l'espasa de Godric Gryffindor per en Harry.

Quan tota la família Weasley, veïns, amics i coneguts són a les núpcies del Bill i la Fleur, la que va ser participant al torneig dels tres bruixots, el ministeri de màgia cau a mans dels mortífags i han de parar la celebració ja que, van directament al "Cau" on saben que hi serà en Harry protegit per forts sortilegis que ara, amb el control del ministeri de màgia, ja poden desfer. Després

de fugir, per poc, de ser capturats, en Harry, l'Hermione i en Ron, han de passar una bona temporada acampant en boscos, muntanyes, camps fins i tot, seran capturats pels "carronyers", aliats de Voldemort que busquen els que estan en contra del règim, que els portaran a la mansió dels Malfoy des d'on es cridarà al senyor tenebrós. Però el fidel elf domèstic Dobby els salvarà, un cop més, encara que aquesta vegada sortirà malparat, morirà per una daga llençada per la Bel·latrix enfurismada perquè es tornen a escapar.

Alliberaran un drac en un intent de fugir de Gringotts, el banc dels mags, en el qual han aconseguit d'entrar disfressats de la Bel·latrix i un company seu amb l'objectiu d'agafar l'horricreu amagat a la cambra de la Bel·latrix. Quan poden, fugen i deixen el drac. Patiran molt, sobretot quan el Ron els deixi degut a que no hi troba l'acció que es pensava que hi hauria, no hi ha suficient menjar i no troba resultats. A l'instant de sortir del recinte protegit s'en penedeix però llavors, ja no pot trobar-los i s'ha de marxar cap a casa. Finalment, pel deslluminador del Dumbledore els aconsegueix trobar, salvant-li d'ofegar-se al Harry. Quan els tres nois han acabat amb tots els horricreus, han d'enfrontar-se amb el propi Voldemort, que des del mig del bosc dona ordres per que capturin el noi i el portin viu on és ell. Però en Harry considera que ja ha mort massa gent, que les famílies ja han patit massa per ell i s'entrega després d'una gran batalla a l'escola que acabarà amb la vida de molts dels personatges coneguts de la saga com el Remus Llopin i la seva dona. Harry haurà de morir per acabar amb en Voldemort ja que ha entès que ell també és un horricreu, el darrer per destruir, que es va crear quan el mag tenebrós va intentar matar-lo i va rebotar-li la maledicció i el bocí d'ànima d'en Voldemort va habitar en l'únic ésser que podia acollir-lo: el nadó Harry. Per això decideix anar-hi sol al bosc, entregar-se i no oposar-se a la mort. La decisió que el protagonista pren, la de morir, entregar-se per la gent, pels seus estimats amics, familiars...és molt honorable i sobretot fa la funció que va fer la mort de la Lily Potter, mare d'en Harry, amb el petit: protegir-lo. Les malediccions i conjurs d'en Voldemort no duren gaire, i tothom l'escriu defensant el Harry.

Finalment, en Harry aconsegueix acabar amb "l'invencible" Voldemort després que la seva millor aliada, la Bel·latrix caigui com els altres. I un cop més, el bé supera el mal. En el darrer capítol veiem al Harry casat amb la Ginny i els seus fills i l'Hermione casada amb el Ron i els seus progenitors que agafen per primer cop la locomotora que els portarà a Hogwarts.

Aquest darrer llibre és el més fosc i seriós de tots els de la saga: els protagonistes amb els que hem crescut ja s'han fet grans i s'enfronten a situacions més arriscades. Des del principi del llibre, es pateix la pèrdua de personatges que es consideren importants i les últimes morts són les més doloroses pels seus fans. Encara que durant tot el llibre es pateix, constantment, mentre llegim com, mica en mica, es van fent front a tots els esdeveniments que s'hi presenten, un cop

més, la Rowling ens regala un final feliç molt esperat que compensa tota l'angoixa passada i alhora acaba amb una de les millors sagues de la literatura d'aquest mil·lenni.

2.3. Personatges principals.

2.3.1. HARRY POTTER

Harry Potter és un noi orfe des que tenia un any de vida. Els deu següents anys viu amb els seus detestables tiets, Vernon i Petúnia, i el seu insuportable cosí, Dudley. En el seu onzè aniversari se n'assabenta de que és un mag, un dels bons, i també descobreix la veritat de la mort dels seus pares. Des d'aquest moment, comença a estudiar en l'escola de màgia i bruixeria, Hogwarts.

En Harry és prim i petit per la seva edat. Té uns ulls verds brillants, com els de la seva mare encara que porta ulleres com el seu pare que també tenia un cabell negre impossible de pentinar, com el del noi. Quan tenia un any, el mag més tenebrós de tots els temps, Voldemort, amb una maledicció va acabar amb la vida dels seus pares i va fer-li al noi un tret característic pel que el coneixeran la resta de la seva vida: una cicatriu en forma de llampec al front.

“El Harry sempre havia estat baix i prim per la seva edat. És clar que semblava més baixet i més prim del que era en realitat, perquè 'únic que tenia per posar-se era la roba vella del Dudley, i el Dudley era unes quatre vegades més gros que ell. El Harry tenia la cara allargada, els genolls molt marcats, els cabells negres i un ulls verds brillants. Portava unes ulleres rodones que s'aguantaven senceres gràcies a un munt de cel·lo, dels innombrables cops de puny que el Dudley li havia donat al nas. L'única cosa que agradava al Harry de la seva aparença era una lleugera cicatriu amb forma de llamp que tenia al front.”¹

Encara que no se'n recorda dels seus pares, mitjançant fotos i petits records sempre els té presents. La Lily i en James Potter eren “aurors”, treballaven atrapant mags que propiciaven el desordre públic. Tot i que dels seus primers deu anys només té mal records amb els seus tiets, en Harry també té un padrí: Sirius Black, el millor amic del seu pare, a qui no coneixia perquè estava a la presó degut a un malentès ja que, era innocent. Els seus millors amics són l'Hermione i en Ron. Durant el curs tenen les mateixes classes inclòs són de la mateixa casa: Griffindor. Durant l'estiu, l'Hermione i en Harry solen passar temporades al “Cau” la casa dels Weasley.

“ El Harry Potter era un bruixot, un bruixot que acabava de fer el primer curs a l'escola de Bruixeria Hogwarts. I, si els Dursley estaven descontents que hagués tornat per les vacances, allò no era res comparat amb l'estat d'ànim del Harry.

Trobava tant a faltar Hogwarts que ser a casa dels Dursley li produïa un mal d'estómac permanent.”²

1 J.K.Rowling *Harry Potter i la pedra filosofal* Empúries, pàg. 22

2 J.K. Rowling *Harry Potter i la cambra secreta* Empúries, pàg 8-9

Des del primer dia té una enemistat amb el Draco Malfoy i els seus amics, una enemistat que s'allargarà fins que siguin adults. Els professors estimen en Harry i encara que no és un alumne excel·lent, aprova i aprèn. Tot i així, el professor Dumbledore i la professora McGonagall, tenen una mena de preferència pel noi. El professor Snape sempre ha tingut aversió envers Harry no se sap bé, si per ser qui és o bé, per ser fill d'en James.

És fidel amb els seus amics i sempre fa tot el possible per ajudar-los encara que ell no deixa que l'ajudin ja que, difícilment explica el què li passa. Per més que ho intenti evitar, sempre acaba sent el líder del grup. Li agrada molt el quidditch, l'esport del món màgic que es juga sobre escombres voladores, és el cercador, qui busca la papallona daurada, més jove des de fa cinquanta anys i és molt bo. També té una habilitat especial per combatre les Forces del Mal ja que, els problemes sembla ser que el busquen. Un tret curiós del noi; sap parlar "pàrsel" o serpentí, l'idioma de les serps ja que porta un bocí de l'ànima d'en Voldemort dins del seu cos i comparteixen aquesta habilitat. La seva mascota és una òliba de color blanc amb qui comparteix molt fins el setè llibre que una maledicció dels mortífags la mata. La seva vareta és de fusta de grèvol i ploma de fènix, d'un pam i mig.

2.3.2 HERMIONE GRANGER

Hermione Granger és una bruixa, filla de pares muggles, persones no-màgiques, dentistes. No té més germans però aquest fet no ha causat diferències en la seva vida. L'Hermione és la bruixa més intel·ligent del seu curs, sempre té totes les assignatures amb notes excel·lents. Té el cabell castany bastant clar i uns ulls marró amb tonalitats de color mel quan hi ha claredat, els seus dents mai l'han agradat ja que, són una mica grans pel seu gust i fruit de molts insults.

Els seus coneixements de màgia, tant la que pràctica com la teoria, han fet que els tres amics se'n sortissin de molts ensurts. En el setè llibre és gràcies a ella que aconseguen sobreviure i en més d'una ocasió fugir dels mortífags. Tots els professors reconeixen la seva habilitat i la seva intel·ligència i la valoren molt, així com tot el que col·labora en les classes, però el professor Snape no tan sols no li fa cas sinó que a vegades la pot arribar a tractar amb menyspreu.

*"L'Hermione va obrir la boca, potser per dir-li al Ron com es feia exactament el sortilegi de les burilles, però el Harry la va fer callar i els va fer un senyal perquè comencessin a caminar."*³

*"El Harry i el Ron es van mirar amb cara de sorpresa i de desaprovació. L'Hermione Granger estava a punt de caure de la cadira, ansiosa per provar que ella no era una capsigrany."*⁴

3 J.K.Rowling *Harry Potter i la pedra filosofal* Empúries, pàg 141

4 J.K.Rowling *Harry Potter i la pedra filosofal* Empúries, pàg 124

La seva condició de sang, descendeix de família no-màgica, fa que molts mags indesitjables la insultin anomenant-la “*sang de fang*”, tanmateix, ella té clar que és una bona bruixa i lluita amb tota la força que pot.

És molt responsable i estricta, de vegades sembla més una mare que una amiga pels seus dos companys, Harry i Ron, però moltes vegades es deixa anar per ells i acaba fent coses que ella denominaria com a “perilloses” o bé “immorals” però sempre és per al bé d'uns altres. És molt fidel amb els seus dos companys i té molt d'afecte per la família d'en Ron, els Weasley; la Ginny, la germana del Ron i la futura dona del Harry, és una de les seves millors amigues. Finalment, la veiem feliç amb en Ron i els seus dos fills: l'Hugo i la Rose.

2.3.3 RONALD BILIUS WEASLEY

Ron és fill de l'Arthur i la Molly Weasley, és el sisè de set germans, cosa que influeix molt en la seva autoestima ja que, totes les seves pertinències són heretades dels seus germans més grans cosa que de vegades, el fa sentir-se infravalorat, sentir-se a l'ombra d'ells. Charlie, Bill, Percy, George, Fred i Ginny són els seus germans. Els Weasley descendeixen directament de famílies màgiques, per tant el noi té més coneixements del món màgic que els seus inseparables amics, Harry i Hermione, la qual cosa ajudarà al trio a sortir-se d'alguna situació una mica difícil.

La família Weasley té un tret característic: tots són pel-rojos. En Ron és pèl-roig i alt. Els seus ulls són marró enfosquit i té pigues per la zona del nas. Sempre ha estat acostumat a fer els tres àpats del dia i sense que el menjar manqui, per tant, encara que no és gaire gras, tampoc és prim i la falta de menjar el fa empenyar-se més fàcilment. Algú inseparable per ell, són en Harry i l'Hermione, per en Ron ells dos, són qui l'ajuden moltes vegades a sortir-se'n de problemes. Mai es veu en baralles encara que, igual que en Harry, té una enemistat amb el Malfoy i els seus amics.

“El Harry es va girar. Qui havia dit allò era una dona com tap de bassa que parlava amb quatre nois, tots pèl-rojos. Cada un empaitava un bagul semblant al seu...I portaven un mussol.

[...]

-Hola, rei -va dir ella-. ¿És el primer cop que vas a Hogwarts? El Ron també és nou.

Va assenyalar l'últim fill que li quedava, el més jove de tots. Era alt, prim i trencadís, tenia pigues, el nas llarg, i les mans els peus grans.”⁵

Encara que no destaca en res, els seus professors, excepte l'Snape, el tracten molt bé. Li agrada molt jugar al quidditch però els nervis el fan fallar moltes vegades, és molt bo però quan té pressió no sap reaccionar. És molt poruc però tot i així quan ha de fer alguna cosa pels altres,

5 J.K.Rowling *Harry Potter i la pedra filosofal* Empúries, pàg 84-85

actua el Ron valent i amb coratge pot arribar a fer coses molt bones. La seva pitjor por són les aranyes, al seu segon curs a l'escola es van veure en un cau ple d'aràcnids de totes mides, gegants i petites, potser és aquest un dels pitjors records d'en Ron a Hogwarts.

Als tres anys de ser a l'escola, la seva rata "Scabbers" va resultar ser un "animag", en Cuapelada, qui va cometre el crim pel qual Sirius Black va ser empresonat. Després de descobrir la veritat, en Peter Petegrew (Scabbers) va fugir i des d'aquell moment la mascota del Ron es la *Pigdweon* una òliba molt petita i entremaliada.

2.3.4 ALBUS PERCIVAL DUMBLEDORE

L'Albus Dumbledore és el millor director que Hogwarts mai ha tingut. Tothom té un respecte envers aquest personatge, fins i tot, el mag més temut de tots els temps, Lord Voldemort li té por. És molt hàbil en la màgia, sap tota mena de conjurs defensius, de transformació, etc. Quan era jove, ja va derrotar a un mag obscur de l'època en Gellert Grindelwald. L'han convocat moltes vegades per ser ministre de màgia i altres càrrecs d'importància però ell sempre els ha rebutjat perquè la seva veritable vocació sempre ha estat ensenyar el que ell ja sap a altres que ho necessitaran. És l'únic que pot desaparèixer dels terrenys de Hogwarts.

És alt, prim i porta el cabell i la barba de color blan-plata molt llargs. Sempre vesteix amb una túnica fins i tot, quan intenta vestir-se com un muggle (persona no-màgica). Porta unes ulleres de mitja lluna que deixen entreveure els seus ulls d'un blau clar, sincers i que semblen traspasar la ment d'una persona. És el paradigma del bé.

En el sisè curs de Harry Potter en l'escola, l'Snape mata al director amb un Avada kedabra/*Obitus per subitum* i cau des de la torre més alta.

Sempre ha estat el mentor d'en Harry des que el va conèixer. Abans de morir, va transmetre tot el que sabia al noi perquè aquest pogués acabar finalment amb tots els horricreus que guardaven una part de l'esperit d'en Voldemort i li feien invencible.

*"Era alt, prim, i molt vell, a jutjar pel color plata dels cabells i la barba, que eren tan llargs que se'ls hauria pogut ficar als pantalons. Portava una túnica llarga, una capa morada que arrossegava per terra, i unes botes de taló alt amb sivelles. Els ulls lluminosos i brillants li guspirejaven rere les ulleres amb forma de mitja lluna, i tenia un nas allargat i tort, com si li haguessin trencat almenys dues vegades. L'home es deia Albus Dumbledore."*⁶

6 J.K.Rowling *Harry Potter i la pedra filosofal* Empúries, pàg 13

2.3.5 RUBEUS HÀGRID

És l'encarregat de portar al Harry en una motocicleta voladora per primer cop a casa dels Dursley. Després també és qui s'encarrega d'anar-lo a buscar per fer-li saber que és un mag i que ha d'anar a l'escola de màgia Hogwarts.

El seu tret característic és que té un cos molt gran degut a que és un semi-gegant, fet pel qual es mou amb dificultats. Té el cabell llarg, arriatat i negre, mai es pentina i quan ho intenta només aconsegueix trencar unes quantes pintes. La seva barba es confon amb el cabell ja que tenen el mateix aspecte. El seu ideal d'anar arreglat no té res a veure amb el de la resta de les persones encara que fa un gran esforç molt lloable. Té una gran debilitat per tenir cura d'animals poc normals; ha tingut un drag, un hipogrif, una acromàntula (aranya gegant), thestrals (cavalls fantasmes), cucs explosius... Té un gos de la seva mida, en Fang/!''Ulla! és un gran gos que sempre acompanya al guardabosc de Hogwarts i malgrat la seva mida, és molt poruc ja que, quan en Hàgrid és en algun petit conflicte ell fuig.

El semi-gegant s'estima molt en Harry, abans de que li passara alguna cosa al noi, es deixaria matar ell mateix. És molt innocent el que a vegades juga en la seva contra i fa que la gent el manipuli per el seu propi interès. Sovint ha estat sospitós d'algunes desgràcies que han passat a l'escola encara que sempre se n'ha en sortit.

És qui porta el cos d'en Harry mort als altres combatents de Hogwarts, un dels que més plora la seva pèrdua i un dels que més lluita al seu favor.

''Plantat al llindar de la porta hi havia un home gegantesc. Tenia la cara gairebé coberta per una llarga cabellera molt despentinada i una barba salvatge, molt poc arreglada, rere les quals se li endevinaven els ulls, que centellejaven com si fossin escarabats.

El gegant va entrar a la cabana, encorbat per no escombrar el sostre amb el cap. Es va ajupir per agafar la porta i la va col·locar dins el marc sense problemes. El soroll de la tempesta que venia de fora va disminuir una mica. Es va girar per mirar-los a tots.''

2.3.6 SIRIUS BLACK

Era el millor amic del pare d'en Harry, James Potter. Tots dos eran de Griffindor. Quan els pares d'en Harry van ser assassinats, en Sirius va ser culpable d'haver-los traït sense que ningú sabés que en realitat qui els havia fet la traïció, havia sigut en Colagusano/Cuapelada. En Sirius va ser empresonat perquè es creia que havia matat en Cuapelada i a dotze muggles que passaven per la zona. Tretze anys després es va saber, que no havia estat ell sinó que en

7 J.K.Rowling *Harry Potter i la pedra filosofal* Empúries, pàg 47

Colagusano/Cuapelada s'havia tallat un dit i havia fet una maledicció que havia provocat que tot el carrer sortís volant però per aleshores Sirius ja havia desaparegut i en Cuapelada ja havia fingit la seva pròpia mort.

En Sirius és un home que encara que no és extremadament bell, destaca per destil·lar un encant com el pare d'en Harry. Té els cabells i els ulls negres que deixen veure la innocència que encara té malgrat tots els problemes que ha hagut de patir. És prim i baix respecte els altres homes, però això no es un inconvenient quan ha de lluitar ja que, quan amb la màgia no pot, ell s'atreveix a encarar-se amb la força corporal. Quan aconseguix sortir de la presó, més endavant, continua mostrant un aspecte deixat, amb el cabell i la barba llargs i sense arreglar, està ple de ferides i tatuatges que mostren la seva estança a Azkaban, la presó dels mags.

És un animag, es converteix en un gos gran, negre i pelut que s'assembla a un Grim (gos que presagia la mala sort). És gràcies a aquesta condició com aconseguix escapar-se de la presó, enganyar els dementors i allunyar-se per que no el descobreixin. Al cinquè any d'en Harry a Hogwarts, aquest cau en un dels embolics tramats per en Voldemort i els membres de l'Ordre del Fènix han d'anar a ajudar-lo. És aleshores quan Sirius, creient-se ja victoriós, es despista i un cop mortal amb l'*Obitus per Subitum* llançat per la Bel·latrix el mata.

“L'Stan havia tret un exemplar del Periòdic Profètic i s'havia posat a llegir-lo ensenyant la llengua. A la primera plana hi havia la fotografia d'un home demacrat i grenyut que dissimuladament feia l'ullet al Harry. Aquest home li era familiar. [...]

El Harry va observar els ulls enfonsats del Sirius Black, que eren la única part d'aquella cara demacrada que semblava viva. No havia vist mai un vampir en directe, però n'havia vist fotografies a les classes de Defensa Contra les Forces del Mal, i va pensar que, en aquella pell blanca com la cera, s'assemblaven molt al Black.”⁸

2.3.7 MINERVA MCGONAGALL

És la persona responsable de la casa de Griffindor. És una persona severa, seriosa i molt responsable. Moltes vegades hem vist com ha deixat veure el seu caràcter emotiu envers en Harry, quan aquest ha estat en perill, ha guanyat alguna cosa o bé, se'n surt d'un embolic. Cal recordar que és ella la que regala al noi la primera escombra voladora una *Nimbus 2000* pel seu primer partit de quidditch (l'esport del món màgic).

És alta en comparació amb les altres dones que hi apareixen a la saga, és prima i té el

8 J.K.Rowling *Harry Potter i el pres d'Azkaban* Empúries, pàg 42-43

cabell negre sempre el porta recollit amb pinces a dalt del tot de la cabellera, en un monyo. Utilitza ulleres amb forma quadrada i quan s'ha d'arreglar el seu tret distintiu és el barret amb plomes que li agrada portar. És la professora de transformació, a més de la subdirectora i la cap d'estudis. A nivell personal és la mà dreta d'en Dumbledore i una excel·lentíssima bruixa. Es pot transformar en un gat.

“-Quina sorpresa, veure-us aquí, professora McGonagall!

Es va girar per fer-li un somriure al gat tigrat, però ja no hi era. En comptes d'això, el somriure li va fer a una dona d'aspecte bastant sever que duia unes ulleres quadrades amb les mateixa forma de les taques que el gat tenia al voltant dels ulls. També ella portava una capa, una capa de color maragda. Duia els cabells negres recollits en un monyo. Semblava confosa.”⁹

2.3.8 LORD VOLDEMORT

El seu nom vertader és Tod Marvolo Riddle. La seva mare, Mèrope Gaunt, va quedar embarassada d'un noble muggle, Tod Riddle, quan el va seduir mitjançant pòcimes. Merope, innocent, un dia no va donar-li la pòcima creient que ell ja s'hauria enamorat d'ella. Tod, quan va estar fora dels efectes de la poció, va fugir a la seva mansió, on va explicar el que havia passat.

La dona es va traslladar fins a la ciutat buscant treball, una nit, va arribar a una residència de nens orfes i va donar a llum, morint la mateixa nit. Des d'aquell moment, Tod, nomenat així per desig de la seva mare, va viure en aquell orfanat

Al fer-se gran, els seus companys el temien i és que, Tod era especial, podia parlar amb les serps i podia fer coses impensables. No va ser fins que el professor Dumbledore va arribar que no es va assabentar de que era un mag. Tod va entrar a l'escola de màgia i bruixeria, Hogwarts, i als pocs anys de començar ja es veia en ell, el seu futur. Després d'acabar l'escola, Tod va adoptar el nom de “*Lord Voldemort*”, un nom que seria temut.

Voldemort va anar agafant aliats, que els va denominar amb el nom de “*mortífags*”, i feien la funció de servents del senyor tenebrós. Tant *Voldemort* com els seus fidels, van matar a molts mags i *muggles* al·legant que els mags eren la espècie superior i els que havien de dominar el món. En nom de la “*sang neta*” mataben els que eren fills de *muggles*, o bé els que tenien molta relació amb els muggles. El seu símbol era una calavera, d'on sortia una serp enroscada des de la boca fins a un dels ulls. L'època d'esplendor de *Lord Voldemort* va ser l'època més fosca i més trista del món màgic.

La fi del mag més temut de tots els temps, va ser després de que es relatés una profecia,

9 J.K.Rowling *Harry Potter i la pedra filosofal* Empúries, pàg 14

la que deia que un nen, nascut a finals de Juliol, seria que venceria al mag tenebrós, i qui arribaria per acabar amb tota la destrucció que ell havia fet. *Lord Voldemort* després d'escoltar-la, va anar a matar l'únic nadó que podia representar-li un gran perill: Harry Potter. Malgrat la seva intenció, va matar els pares, Lily i James Potter, però quan va voler matar el Harry, la maledicció es va tornar contra ell, deixant-lo igualat a un espectre. Després de molts anys, es va tornar a fer fort, i gràcies al seus fidels seguidors va poder agafar el domini del món màgic per segona vegada. Si més no, seria l'última ja que, en Harry aconseguiria vèncer-lo i acabar amb les Forces del Mal per sempre.

“-Vesteix-me -va ordenar la veu freda i aguda dins la boira; i el Cuapelada, gemegant, ploriquejant, bressolant-se el braç mutilat, es va afanyar a recollir la roba negra que hi havia a terra, es va alçar, i amb una mà va passar el vestit al seu senyor pel cap.

L'home prim va sortir de la marmita mirant-se el Harry...I el Harry es va trobar davant aquella cara que l'havia estat perseguint en somnis durant tres anys. Blanca com una calavera, amb uns grans ulls vermells aterridors i un nas pla com el d'una serp amb dues esclotxes a tall de narius...

*Lord Voldemort havia ressuscitat.*¹⁰

“Ja no era un vestibul; estava atrapat entre els anells d'un ésser d'ulls vermells, tan ben subjecte que en Harry no hauria sabut dir on s'acabava el seu cos i on començava el d'aquell ésser; estaven fosos en un, units pel dolor, i no hi havia manera d'escapar-se'n...

*I, quan aquell ésser va parlar, va fer-lo per boca d'en Harry, que va notar amb angoixa que començava a moure la mandíbula...*¹¹

2.3.9 DRACO MALFOY

En Draco Malfoy és l'enemic per naturalesa d'en Harry i en Ron. Pertany a la casa d'Slytherin i des que es van conèixer ha intentat fer la vida impossible als tres amics. Els seus pares són mortífags i en el seu sisè curs a Hogwarts ell també entra a formar part d'aquest grup. Encara que ho porta en la sang, Draco acaba penedint-se i atemorit no vol seguir lluitant.

És ros, el cabell no el porta curt però tampoc massa llarg. Té unes faccions molt marcades i parla arrossegant les últimes síl·labes de cada mot (costum que ha heretat del seu pare). Els seus ulls són negres. És arrogant i prepotent, defensa com els seus pares, la sang pura és a dir, fills de dos mags. Per el nom que té la seva família es creu amb dret de fer el que vulgui i tenir-ho sempre justificat.

“Al fons de la botiga hi havia un noi amb cara pàl·lida i punteguda dret sobre un tamboret; una segona bruixa li prenia la mida al vestit negre, que li estava massa llarg. Madame Malkin va fer que el Harry

10 J.K.Rowling *Harry Potter i el calze de foc* Empúries, pàg 581

11 J.K.Rowling *Harry Potter i l'Ordre del Fènix* Empúries, pàg 908

*pugés al tamboret del costat, li va passar un vestit llarg pel cap i també va començar a prendre-li mida.*¹²

2.3.10 SEVERUS SNAPE

Va ser l'enemic del pare d'en Harry quan eren a l'escola. Pertany a les Forces del Mal d'en Voldemort. Es va aliar a aquest grup perquè com a individu es sentia vulnerable, era hàbil amb les pocions i fent màgia fosca i va utilitzar aquestes habilitats per fer-se un nom entre els mortífags.

És alt, té la pell molt clara, gairebé blanca on hi destaca el seu nas puntegut. Porta el cabell llarg i negre, molt llis. Sempre porta una túnica negra molt llarga que quan camina es mou donant-li aspecte de ratpenat. Acostuma a parlar en veu baixa i molt lentament. Sempre s'ha pensat que ha estat en contra d'en Harry però a mesura que la saga va acabant, ens va mostrant un costat de la seva personalitat que ens demostra que, en realitat, feia molts anys que havia deixat de estar en el bàndol de les Forces del Mal, i que només els seguia per tal de proporcionar-li informació a en Dumbledore. Quan és a punt de morir, entrega al Harry els seus records on el podem veure amb la Lily Potter quan eren petits perquè eren veïns, algunes situacions que va tenir a l'escola i finalment l'escena en que es rendeix als peus d'en Dumbledore i jura fidelitat. Llavor s'entén que, en Voldemort volia fer una excepció deixant viva la mare d'en Harry perquè un dels seus més bons combatents li havia demanat. Sempre ha fet la vida impossible al noi perquè aquest li recordava massa al seu pare, l'home que es va casar amb el seu amor.

És ell qui mata a l'Albus Dumbledore però perquè tenen un pacte amb l'objectiu de que en Draco Malfoy no s'embruti les mans. Finalment, mor a mans de la serp d'en Voldemort, Nagini perquè aquest pensa que si el mata, serà l'amo de la vareta d'àlber que pertany a qui va matar al seu darrer amo: en Dumbledore.

*"L'Snape va acabar de passar llista i va fer una mirada general a la classe. Els seus ulls eres negres com els del Hàgrid, però no tenien ni de lluny la mateixa calidesa. Eren freds i buits, i feien la sensació de ser túnels foscos."*¹³

2.3.11 DUDLEY DURSLEY

És el cosí d'en Harry. Mai ha estat igual de prim que en Harry, sempre ha fet dos cosos més que ell. Té la cara rodona i el cabell ros. És d'ell que en Harry sempre hereta la roba que

12 J.K.Rowling *Harry Potter i la pedra filosofal* Empúries, pàg 92

13 J.K.Rowling *Harry Potter i la pedra filosofal* Empúries, pàg 123

vesteix. És molt egoista, sempre ho ha estat. Des de petit que menysprea a en Harry però l'últim any, degut a que el noi va salvar-li la vida, li té una mica més de respecte.

“En Dudley es va desagafar amb delicadesa de l'abraçada de la seva mare i va acostar-se a en Harry, que va haver de reprimir un impuls d'amenaçar-lo amb un sortilegi. De cop en Dudley li va allargar una mà grossa i rosada.”¹⁴

2.4. Bestiari del món màgic.

2.4.1 ARAGOG

És una aranya gegant que va criar Hagrid quan encara estudiava a Hogwarts. El van expulsar de l'escola perquè van haver-hi uns crims, i van acusar-lo junt amb en Hagrid. El guardabosc no va voler abandonar-la i, encara que havia sigut la raó per la qual el van apartar dels altres alumnes, va buscar un cau on pogués viure. Poc a poc, ella va creant la seva família fins el punt que són una colònia d'aranyes que només respecten la vida d'en Hagrid.

“Eren aranyes. Però no aranyes com les que hi havia sobre les fulles del terra, no; eren aranyes de la mida de rinoceronts, amb vuit ulls i vuit potes negres, peludes, gegantesques. El monumental espècimen que portava el Harry va començar a baixar pel pendent i els seus companys se li van acostar, garranyigant les pines excitats en veure la càrrega que duia.”¹⁵

L'Aragog, ajudarà al Harry a esbrinar alguna cosa sobre el misteri de la cambra secreta i el basilisc. A l'última batalla, quan l'Aragog ja és mort, les seves filles i descendents, lluitaran a favor de les Forces del Mal.

2.4.2 BASILISC

El basilisc és un ésser mitològic d'origen grec que es va descriure com una petita serp que estava carregada d'un verí mortal i que podia matar amb una única mirada i quan la mirada no és directa petrifica. Neix d'un ou posat per un gall i incubat per una serp. El seu aspecte és el d'un gall amb quatre potes, plomes grogues, grans ales d'espina i cola de serp que podia acabar en un garfi, cap de serp o un altre cap de gall. Es va considerar el rei de les serps.

14 J.K.Rowling *Harry Potter i les Relíquies de la Mort* Empúries, pàg 45

15 J.K.Rowling *Harry Potter i la cambra secreta* Empúries, pàg 270

Gravat antic extret de la pàgina <http://americanmonsters.com/site/2009/12/basilisk-southern-europe/>

Es coneix durant el segon curs d'en Harry a Hogwarts. És una serp d'unes dimensions gegantines que està subordinat a les ordres de l'hereu d'Slytherin. Pot matar i petrificar, si es mira directament als ulls és una mort a l'instant, si la mirada no és directe, la persona queda petrificada és a dir, paralitzada i només es pot recuperar amb una poció feta de mandràgora.

“Alguna cosa enorme va caure al terra de la sala, que va tremolar sota els peus del Harry. Sabia què passava, ho sentia, gairebé podia veure com la serp gegant sortia de la boca de Slytherin.”¹⁶

Durant l'estança d'en Harry a la cambra dels secrets, el basilisc intenta matar-lo encara que Fawkes, el fènix d'en Dumbledore el salvarà cegant-lo, fet que permetrà a en Harry poder ensortir-se i matar-lo finalment. Els seus ullals són una de les poques coses que és capaç de destruir un horricreu degut al verí que contenen.

2.4.3 BUCKBEAK/BÉCBRAU

Els grifs són monstres fabulosos que tenen el cap, les ales i les garres d'àliga, i el cos de lleó. Deriven de models artístics del Pròxim Orient i es suposa que van habitar les regions del nord de Grècia. El grif acompanya, en algunes ocasions, a Apol·lo, que passa l'hivern en aquestes mítiques regions.

¹⁶ J.K.Rowling Harry Potter i la cambra secreta Empúries, pàg 310

Apol·lo cavalcant a sobre d'un grif. Copa àtica, c. 380 a.C. Viena, Kunsthistorisches museum

És un animal fantàstic, un hipògrif, que en Hagrid ha cuidat des de petit. És meitat àliga i meitat cavall. És un animal molt orgullós, motiu pel qual s'ha de fer una reverència abans de pujar al seu llom. El hipogrifs tenen la capacitat de volar molt alt, sense cansar-se, durant hores i a més la seva condició de cavall també els permet de córrer ràpidament sobre el sòl.

“El Harry intuïa què volia dir el Hagrid. Un cop un se sobreposava del xoc de veure un ésser que era mig cavall, mig ocell, començava a apreciar la bellesa de les plomes que es convertien imperceptiblement en pell. Hi havia hipogrifs de tots colors: gris metal·litzat, bronze, vermell tirant a rosa, castany lluent i negre atzabeja.”¹⁷

En Buckbeak/Becbrau va estar condemnat a ser executat en el tercer curs a Hogwarts de Harry perquè va ferir el Draco Malfoy, però en el moment que arriben a sacrificar-lo no el troben perquè algú (Harry i Hermione) l'ha deixat lliure. Des del moment de la seva alliberació, viu amb el Sirius, padrí d'en Harry, i la seva relació és molt bona i estreta. Quan l'home mor, Buckbeak/Becbrau torna a Hogwarts sota un fals nom.

2.4.4 EL CENTAURE

És un animal mitològic. Son éssers híbrids amb cap i tors humans i la part del darrere de cavall. Van néixer de la unió d'Ixion i un núvol, a la que Júpiter havia donat l'aspecte de la deessa Juno. Vivien en les muntanyes del nord de Grècia, com habitants d'un món salvatge. Són caçadors, violents que desconeixen completament la cultura i les regles de la civilització. Els centaures es relacionen amb mites d'Aquil·les i Hèrcules. En la història d'aquests éssers va destacar Quiró, un dels pocs centaures savis, civilitzats i amb coneixements de medicina.

¹⁷ J.K.Rowling Harry Potter i el pres d'Azkaban Empúries, pàg 113

Ceràmica àtica

En Harry Potter la seva presència passa inadvertida encara que, algunes revelacions per la seva part, són importants: en *“Harry Potter i la pedra filosofal”* un centaure és el que explica al noi què és la criatura que mata als unicorns i beu la seva sang, uns cursos després, el mateix centaure, passa a formar part del professorat com a professor d'endevinació per la seva fama de saber llegir molt bé les estrelles, en *“Harry Potter i l'Ordre del Fènix”* se'n porten a la professora Umbridge després de que aquesta els insultés i finalment, en *“Harry Potter i les Relíquies de la Mort”* encara que no participen des d'un principi en el combat, finalment, acaben lluitant a favor del bé.

“El dolor que sentia era tan fort que va caure de genolls. Van passar un o dos minuts abans no li va marxar. Quan va aixecar la vista, la figura ja no hi era. Davant hi tenia un centaure, però no el Ronan ni el Bane; aquest semblava més jove, i tenia el cabell ros gairebé blanc i el cos palomino.

-¿Estàs bé? -va preguntar el centaure. El Harry es va aixecar de terra.

-Sí, gràcies. ¿Què era allò?

El centaure no va respondre. Tenia uns ulls blaus increïbles, com safirs clars. Va mirar el Harry atentament, es va parar a observar la cicatriu, que li sobresortia del front, lívida.

-Ets el nen Potter -va dir-. Serà millor que tornis amb el Hàgrid. El bosc és perillós a aquestes hores, especialment per a tu. ¿Saps muntar? Serà més ràpid així.

-Em dic Firenze -va afegir, mentre s'ajupia per tal que el Harry Pogué pujar-hi.”¹⁸

2.4.5 CROOKSHANK/MALIFET

És el gat que Hermione es compra, com a mascota, en el seu tercer any en l'escola. És ell

¹⁸ J.K.Rowling *Harry Potter i la pedra filosofal* Empúries, pàg 227

qui des que el coneix sospitarà de l'*Scabbers*, la rata d'en Ron, i encara que en un principi es podria pensar que és Crookshank/Malifet l'animag, finalment se sap que només és un gat molt intel·ligent que sap la condició de la rata des del primer moment.

És d'un color canyella i molt pelut, mai acaba d'agradar al Ron i al Harry encara que quan saben el secret de l'*Scabbers* el tractaran amb una mica més de respecte.

“ Van refer el camí cap a La Casa de les Feres. Quan van arribar, l'Hermione ja en sortia, però no amb un mussol, sinó amb l'enorme gat pèl-roig.

-¿T'has comprat aquest monstre? -li va preguntar el Ron, incrèdul.

-És preciós, ¿oi? -va dir l'Hermione, radiant.

*<<Tot és qüestió d'opinions>>, va pensar el Harry. El gat tenia un pèl taronja abundós i suau, però era clarament garrell i malcarat i tenia la cara aixafada, com si se l'hagués esclafat contra un mur. Però ara que l'*Scabbers* ja no era a la vista, es va posar a roncar satisfet als braços de l'Hermione.”¹⁹*

2.4.6 DRAC

El paper del drac és important en dues etapes de Harry Potter. És una criatura fantàstica que destil·la foc per la boca. Són molt ferotges, ràpids i custodien d'una manera insòlita el que és seu. Es caracteritza per la pell dura que té, les escames que el fan més fort i les punxes que li sobresurten pels costats per tal de tenir una major defensa.

Durant el torneig dels tres bruixots que es disputa en “*Harry Potter i el calze del foc*”, en Harry s'ha d'enfrontar contra un drac, el més ferotge dels quatre que hi ha a Hogwarts, per tal de fer-se amb un ou que l'ajuda per la propera prova. En Harry ho aconsegueix mitjançant l'escombra voladora que l'ajuda a fugir del foc, i les seves urpes encara que el drac està molt aprop d'agafar-ho unes quantes vegades.

Quan l'Hermione, en Harry i el Ron entren al banc dels mags, Gringotts, disfressats d'altres persones, aconsegueixen arribar al seu objectiu, però quan intenten sortir no poden: un gran drac custodia la sortida. Els nois el desencadenaran i fugiran a través del cel a sobre d'ell, fins que aquest s'aturi per tal de saciar la seva sed i els nois puguin allunyar-se sense estar en perill.

“Eren dracs.

Quatre dracs adults, monstruosos, encabritats, dins un tancat de planxes de fusta gruixudíssimes, que rugien i ruflaven i treien foc per la boca; unes boques amb uns ullals terrorífics que, amb el coll estirat, arribaven a quinze metres d'alçada. N'hi havia un d'un color blau metal·litzat amb unes banyes llargues i afilades, que ensenyava les dents als bruixots que tenia als peus; un altre amb escates de color verd que es retorçava i colpejava el terra amb totes les seves forces; un de color vermell amb una cresta de punxes daurades al cap que deixava anar núvols de fum en forma de bolets, i el que era més a prop: un de color negre, gegantesc, que era el que més pinta de bèstia feia.”²⁰

19 J.K.Rowling *Harry Potter i el pres d'Azkaban* Empúries, pàg 63

20 J.K.Rowling *Harry Potter i el calze de foc* Empúries, pàg 297-298

2.4.7 ELFS DOMÈSTICS

El personatge de Dobby abans era servent de la família Malfoy, tot i així, des que va saber que Voldemort tornaria, va intentar salvar-li la vida. En Harry, en acabar el segon curs i després de que Dobby l'avisés de que Voldemort era qui actuava, allibera l'elf de la família, fet que ell sempre s'ho agrairà i que Lucius Malfoy s'encarregarà de recordar-li.

Encara que els seus mètodes per a que en Harry no mori no han estat els millors ja que, més d'un cop ha sigut ell mateix, qui l'ha posat en perill, en Dobby sempre reconeix el que ha fet malament i sempre acaba ajudant-los.

Quan Harry coneix el Dobby, aquest té el costum de auto-castigar-se quan no fa les coses com se les han demanat. Al llarg de la seva relació, en Dobby aconseguirà controlar-se una mica, treballarà per pròpia decisió a les cuines de Hogwarts i li pagaran un sou. En Dobby sempre vesteix un drap brut en forma de toga, te les orelles llargues i acabades en punta. Té uns grans ulls blaus que transmeten molts sentiments. Un cop alliberat pel Harry, en Dobby vestirà amb mitjons i barrets de llana que l'Hermione, en un intent de alliberar més elfs, col·loca per tota la sala comú de Gryffindor.

L'últim acte que fa, és quan allibera en Harry, Ron, Hermione, el Gornuk, l'Ollivanders, el Dean i la Luna de les cel·les de la mansió dels Malfoy. Abans de desaparèixer-se amb el Harry i l'Hermione, els últims que queden, la Bellatrix el fereix amb una daga i li causa la mort. Harry, per tot el que sent que li deu al petit elf, vol cavar ell la tomba i enterrar-lo sense màgia. Quan ja l'enterrament ha acabat i tothom a dit unes paraules, el Harry fa una inscripció en una pedra on es pot llegir: "*Aquí descansa en Dobby, un elf lliure.*"

*" El Harry va aconseguir contenir el crit, però li va anar de poc. El petit ésser que hi havia al llit tenia unes orelles de ratpenat molt grosses i els ulls verds i sortits de la mida d'una pilota de tennis. El Harry se'n va adonar a l'instant: allò era el que al matí havia estat mirant des de la tanca. "*²¹

Kreacher és l'elf domèstic de la família Black. Des que en Sirius recorda, en Kreacher sempre ha viscut a casa seva a Grimmauld Place, i sempre havia estimat molt la seva mare, la senyora Black, i el Regulus, germà d'en Sirius.

Mai mostra afecte pels mags i bruixes que lluiten contra el retorn d'en Voldemort. Quan el trio, en el setè i darrer llibre, li regala el medalló d'en Regulus la seva actitud canvia sobtadament: espera els nois amb el dinar a taula, les seves habilitats culinàries milloren molt fins i tot, fa breus reverències a l'Hermione, que per ell és una sang de fang, i al Ron, un traïdor a la sang.

L'últim que se sap del Kreacher és que finalment, decideix lluitar en la banda del bé i surt, al cap de tots els elfs de Hogwarts, ferint els mortífags i defensant els innocents.

21 J.K.Rowling *Harry Potter i la cambra secreta* Empúries, pàg 17

“En George va córrer a tancar la porta per no sentir tant l'escàndol, però abans que arribés a fer-ho s'hi va esquitllar un elf domèstic.

A part del parrac llardós que portava lligat a la cintura com un tapaculs, anava despullat del tot. Semblava molt vell, com si li sobrés pell pertot arreu, i, encara que era cappelat com tots els elfs domèstics, de les seves grans orelles de ratapinyada li sortien uns bons flocs de pèl blanc. Tenia els ulls injectats de sang, amb la pupil·la gris clar, i un nas carnut i gros que semblava un morro.

L'elf va fer com si en Harry i els altres no hi fossin. Encorbat, com si no els hagués vist, va dirigir-se arrossegant els peus cap a l'altra punta de l'habitació amb lentitud i determinació alhora, sense parar de remugar amb un veu greu i enrogallada de granota.”²²

2.4.8 ESFINX

L'Esfinx és una figura de la mitologia grega i egípcia. Era un monstre amb cos de lleó i rostre humà. La funció de l'esfinx era de guardiana i protectora, per això es col·locava al costat de les portes d'accés. Era dotada d'ales d'ocell de presa i està íntimament lligat a Èdip. Era filla de Tifó i Equidna, sovint s'utilitzava com a motiu decoratiu per les tombes. La bèstia vivia en les muntanyes on solia aterrar els que passaven ja que els proposava enigmes i devorava els que eren incapaços de solucionar-los.

Èdip amb l'Esfinx, ceràmica àtica

És una criatura molt majestuosa caracteritzada perquè té el cos de lleó i el cap d'ésser humà, normalment de dona. En “Harry Potter i el calze de foc” durant la darrera prova del torneig dels tres bruixots, que consisteix en passar un laberint on hi ha alguns obstacles, es troben amb l'esfinx que per tal de que el participant no pugui arribar al final, fa una endevinalla difícil de

²² J.K.Rowling *Harry Potter i l'ordre del Fènix* Empúries, pàg 123

resoldre.

“Lavors, en enfilar per un camí molt llarg i recte, va veure que alguna cosa es movia en la llunyania i amb la llum de la vareta va il·luminar una bèstia extraordinària, un ésser que el Harry només havia vist en un dibuix a El llibre-monstre dels monstres.

Era una esfinx. Tenia un cos de lleó desmesurat, amb unes urpes enormes a les potes i una cua molt llarga de color ocre que acabava en un pinzell de cerres marró. El cap, en canvi, era de dona. En acostar-s'hi, la bèstia el va mirar amb uns grans ulls ametllats. El Harry va alçar la vareta, dubitatiu. No semblava que li hagués de saltar a sobre, tan sols es movia d'un marge a l'altre del camí barrant-li el pas.”²³

2.4.9 FANG/ULLAL

És el gos gegant del Hàgrid, és marró fosc i molt innocent. Encara que és molt poruc, sempre acompanya a tot arreu al seu amo. L'única dada més actual que tenim és que el van veure lluitar al costat del Hàgrid defensant el nom de Harry Potter per sobre de tot.

“ Va agafar l'enorme gran danès pel collar i, lluitant perquè nose'ls tirés a sobre, els va deixar passar. [...]”

-Feu com si estiguéssiu a casa vostra -va dir el Hàgrid, deixant anar l'Ullal, que se'n va anar directe a llepar les orelles al Ron. Igual que el Hàgrid, l'Ullal no era tan ferotge com semblava.”²⁴

2.4.10 FAWKES

És un au de faula que s'alimenta d'encens, viu cinc segles i reneix de les seves cendres. És un au sagrada entre els egipcis, que habita en Heliòpolis. Apareix una obra d'Ovidi. “Metamorfosis”, XV, 391-407

mosaic segle V, Museu del Louvre

És el fènix del Dumbledore. El primer cop que en Harry ha d'anar al despatx del director,

23 J.K.Rowling *Harry Potter i el calze de foc* Empúries, pàg 569

24 J.K.Rowling *Harry Potter i la pedra filosofal* Empúries, pàg 126-127

s'espanta quan veu que l'ocell és envoltat, inexplicablement en flames i després reneix de les seves pròpies cendres. És l'ocell qui aconsegueix guarir al Harry quan el basilisc l'ha ferit ja que, les llàgrimes de fènix són l'únic antídote que es coneix.

“No estava sol. Darrere de la porta, dret en una perxa daurada, hi havia un ocell decrepit que semblava un gall dindi mig desplomat. El Harry se'l va mirar fixament, l'ocell el va mirar amb tristesa i va tornar a fer aquell esmorteït. El Harry va pensar que semblava molt malalt. Tenia els ulls apagats, i mentre el Harry el mirava li van caure dues plomes més de la cua.

Al Harry se li acabava d'acudir que només li faltava que l'ocell del Dumbledore es morís quan estava tot sol amb ell al despatx. Però aleshores l'ocell es va convertir en foc. [...]

Llavors es va obrir la porta del despatx. Era el Dumbledore, que venia pesarós.

-Professor -va dir el Harry sobresaltat -, el seu ocell...No he pogut fer-hi res...S'ha convertit en foc...

-Ja era hora -va dir-. Feia dies que feia una pinta espantosa; li he estat dient que s'espavilés.

Va riure per sota el nas en veure la cara de desconcert del Harry.

-Harry, el Fawkes és un fènix. Els fènixs es calen foc ells mateixos quan els arriba l'hora de morir i reneixen de les cendres. Mira...

El Harry va mirar a terra justa a temps de veure una cria d'ocell petita i arrugada que treia el cap de les cendres. Era tan lletja com l'ocell que hi havia hagut abans.”²⁵

En la mitologia egípcia es coneix el fènix com l'ocell de foc sagrat, un mite que no deixa de ser representat en la saga de Rowling ja que, quan mor ho fa a partir de flames. També hi ha un moment en el que l'ocell ajuda a fugir al Dumbledore, i ho fa mitjançant una espècie d'explosió.

2.4.11 GEGANTS

Els Gegants són fills de Gea, la Terra, nascuts de la sang d'Urà castrat per Crono. Encara que el seu origen és diví, són éssers mortals, encara que per morir els ha de matar un mortal i un déu. Els déus els rebutgen i els enterren sota els volcans, on encara segueixen bramant. Mitològicament es relacionen amb Júpiter i els Titans.

25 J.K.Rowling *Harry Potter i la cambra secreta* Empúries, pàg 206-207

Altar de Zeus a Pèrgam. Berlin

En la saga de Harry Potter, són éssers que doblen o tripliquen les dimensions d'una persona humana normal. Es diu que tenen un caràcter hostil i agressiu. No els agrada molt dialogar ja que com que el seu volum supera a qualsevol altre, ho arreglen tot mitjançant la força. Quan les disputes són entre ells, els pobles del voltat també ho perceben ja que, el terra tremola i se senten uns sorolls poc freqüents. Viuen a les muntanyes perquè és l'únic lloc on poden amagar-se per tal de que ningú els vegi però sent lliures i vivint tal i com volen. La població dels gegants està controlada per un rei, el qual sempre ha d'estar servit pels altres. Normalment, aquest és el més gran i agressiu que es fa amb el poder matant l'anterior rei.

2.4.12 GOS DE TRES CAPS

Cèrber és un gos monstruós, fill de Tifó i Equidna, que guarda l'entrada dels inferns i impedeix que ningú pugui sortir. A vegades se'l representa amb tres caps, cua de serp i urpes de lleó. Només Orfeu va ser capaç de calmar-lo amb la seva música. Es relaciona Cèrber amb els mites d'Hèrcules i d'Orfeu.

Hidria de Caere, c.540 a.C. París, Louvre.

El gos de tres caps és enorme, omple una cambra sencera. És marró i d'una raça agressiva, una de les seves potes és més gran que els tres nois en el seu primer any a Hogwarts. En *"Harry Potter i la pedra filosofal"* el gos custodia una trapa que després d'algunes proves, porta a la pedra filosofal que permet al que la beu, ser immortal. Va ser adquirit per en Hagrid en un pub per un desconegut que es cobria la cara amb una caputxa. L'única manera de calmar el gos és amb música, la d'arpa sobretot.

"No eren en una cambra, com s'havia imaginat. Eren en un corredor. El corredor prohibit del tercer pis. I ara sabien per què estava prohibit.

*Davant seu tenien un gos monstruós, un gos que omplia tot l'espai entre el terra i el sostre. Tenia tres caps. Tres parells d'ulls embogits que no s'estaven quiets, tres nassos que ho ensumaven tot i es movien cap a ells, tres boques bavejants amb ullals grocs dels quals penjaven fils llefiscosos de saliva."*²⁶

2.4.13 HEDWIG

És l'òliba que en Hagrid regala al Harry pel seu onzè aniversari. Des del primer moment que en Harry la veu, es fan inseparables. Hedwig acompanya al bruixot en els seus moments més difícils, a casa dels seus tiets, a Hogwarts, quan sent que ningú el comprèn, etc. És d'un color blanc impecable que pot confondre's amb la neu, té uns ulls de color mel que hipnotitzen. El que al Harry més l'agrada de la seva mascota és que l'òliba sembla que l'entén, sap quan ha d'anar-se'n i quan ha de tornar, sap quan ha de fer silenci i quan pot udolar. Quan surt de caça, en Harry nota molt que no és al seu costat. Al setè llibre, en un intent de capturar el Harry, un mortífag fereix de mort la Hedwig i cau sense poder-ho remeiar.

"Quan va sortir de l'apotecaria, el Hagrid va repassar la llista del Harry.

-Només ens falta la vareta... Ah, i encara no t'he comprat el regal d'aniversari.

El Harry va sentir que es posava vermell.

-No hi estàs obligat...

-Ja ho sé que ni hi estic. Farem una cosa: te compraré l'animal. Un gripau no. Els gripaus van passar de moda fa molt de temps, se'n riurien de tu. I els gats no m'agraden, em fan estornudar. Té compraré un mussol. Són molt pràctics: te porten el correu i aquestes coses.

*Vint minuts més tard van sortir del Palau del mussol, que era molt fosc i ple d'ulls parpellejants que brillaven com a joies. El Harry portava una gran gàbia amb una òliba blanca, preciosa, profundament adormida amb el cap sota l'ala. No va poder evitar quequejar quan li donava les gràcies al Hagrid, igual que si fos el professor Quirrell."*²⁷

Aquest animal també té la seva referència mitològica i és que, en la història dels mites romans ens trobem una òliba que acompanya a la deessa Minerva, de la saviesa i les arts de la

26 J.K.Rowling *Harry Potter i la pedra filosofal* Empúries, pàg 144

27 J.K.Rowling *Harry Potter i la pedra filosofal* Empúries, pàg 76

guerra, la que en Harry Potter és encarnada com la professora McGonagall qui, cal destacar, que té una gran afinitat amb aquests ocells.

escultura romana antiga

2.4.14 NAGINI

És la gran serp que sempre acompanya a Voldemort, també és un horricreu, per això, en els seus últims mesos de vida, el seu amo li proporciona una seguretat major.

No se sap si és descendent del basilisc que en Harry va matar al seu segon curs. Tenim la certesa de que el senyor de les forces del mal descendeix de Slytherin per tant, de la família de les serps, per això té l'habilitat de parlar amb les serps i per el mateix motiu, el seu símbol és una serp enrotllada d'una calavera.

“Darrere el cap d'en Voldemort, enroscant-se i recargolant-se com sempre, la Nagini, la gran serp, surava dintre de la seva lluent gàbia encantada, com un halo monstruós.”²⁸

2.4.15 SIRENES I TRITONS

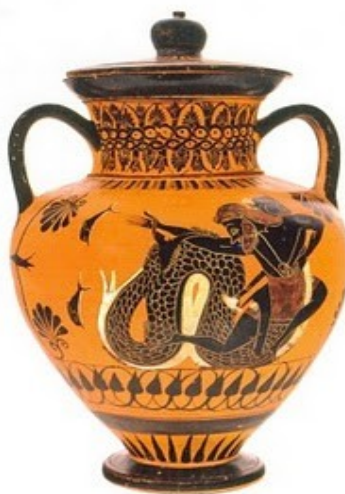
Les sirenes són monstres femenins amb un cant suau que atrau irresistiblement els marins a les escolles on elles habiten. Dones boniques, amb un bon cos nu, un cabell llarg i cua de peix.

28 J.K.Rowling *Harry Potter i les Relíquies de la Mort* Empúries, pàg 681

Ul·lisses i les sirenes. Estamno àtic de figures vermelles, c. 480 a.C. Londres, British Museum

El tritó és un déu del mar, fill de Neptú i d'Amfitrite. El seu cos, mig humà, acaba en cua de peix. Porta un trident amb el que amenaça quan hi ha alguna cosa que no li està bé.

Ànfora àtica, c. 530 a.C. Würzburg, Martin von Wagner Museum.

Però les sirenes i els tritons de Harry Potter no tenen res a veure amb l'alegra imatge que solen transmeten. Es coneixen durant "*Harry Potter i el calze de foc*" quan, en la segona prova, els participants han de salvar un dels seus tresors del fons del mar abans d'una hora perquè sinó es quedarà per sempre amb ells. Quan en Harry, veient que els altres no arriben, intenta salvar l'Hermione, la germana de la Fleur Delacour i la Cho Chang a més d'en Ron, les sirenes i els tritons l'ataquen per tal de que no pugui salvar-los. Són criatures gens amables, amb recel del que és seu i els seus territoris, a més, la seva veu en la terra fa un so horrorós molt difícil de suportar.

2.4.16 THESTRALS

Són els "cavalls" que porten els carruatges de Hosmeade a Hogwarts. La Luna, una vegada se'ls va definir al Harry com: "cavalls fantasmes". Només són visibles per a qui a presencià la mort; la Luna va veure com, per un accident, va morir la seva mare i en Harry els veu a partir de veure com Voldemort mata el Cedric Diggory. Són capaços de volar, encara que si no els pots veure, resulta una mica difícil i impressionant anar al seu lloc. No els hi agrada menjar fruita, verdures ni hortalisses, prefereixen la carn, i si és crua, millor.

"-¿Tu saps què són, aquests animals? -va demanar a en Ron, assenyalant-li amb el cap aquells cavalls esgarrifosos mentre la riuada de condeixebles els passava pel costat.

[...]

En Harry estava absolutament estupefacte. Tenia el cavall davant mateix, il·luminat nítidament per la claror apagada procedent de les finestres de l'estació, amb els narius exhalant-li bafarades de vapor a causa del fred nocturn. Si no era que en Ron feia broma -i, si ho era, era una broma amb bastant poca gràcia-, en Ron no el podia veure."²⁹

2.5 Escenaris

2.5.1 RED FLU

És un mitjà de transport del món màgic. Consisteix en entrar dret en una xemeneia i llençar uns pols verds, que reaccionen amb una mena d'explosió, a l'hora que es pronuncia el lloc on ens volem traslladar. S'ha de ser conscient que a l'altre lloc no ens espera ningú per aturar-nos, és a dir, s'ha d'anar amb comptes per no fer-se mal. A més cal saber que és un mitjà de transport poc net, i que no deixa una aparença molt formal.

"-No passarà res, mare -va dir el Fred-. Harry, mira com ho fem nosaltres.

Va agafar un pessic de pólvores brillants de la torreta, es va apropar al foc i les va llançar a les flames.

Amb un tro eixordador, el foc es va tornar de color verd maragda i les flames van créixer més que el Fred, que va fer una passa endavant, va entrar dins el foc, va cridar alguna cosa i va desaparèixer.

-Has de dir el nom molt clarament -li va dir al Harry la senyora Weasley, mentre el George ficava la mà a la torreta-, i vigila que no surtis per un altre fogall."³⁰

2.5.2 LA RONDA D'ALLÀ

És un carrer del món màgic, el principal del que deriven altres carrers menys coneguts. A la

²⁹ J.K.Rowling *Harry Potter i l'Ordre del Fènix* Empúries, pàg 222-223

³⁰ J.K.Rowling *Harry Potter i la cambra secreta* Empúries, pàg 52

ronda d'Allà, es pot trobar tot el necessari per a l'escola de màgia Hogwarts: les túniques en Madame Malkins, les varetes en Ollivander, els llibres, gelats, animals de companyia, etc...

“¿Vampirs? ¿Fetilleres? El Harry s'estava marejant. Mentrestant, el Hàgrid comptava totxos a la paret per sobre el cubell d'escombraries.

-Tres amunt... Dos al costat... -murmurava-. Aquí. Fes-te enrere, Harry.

Va fer tres copets a la paret amb la punta del paraigua.

El totxo que havia colpejat es va bellugar -es va recargolar- pel centre, hi va aparèixer un foradet que es va anar fent gran i més gran, i uns segons després al davant tenien una arcada prou gran com perquè hi passés el Hàgrid, una arcada que donava a un carrer pavimentat amb llambordes que serpentejava i es perdia de vista.

-Benvingut -va dir el Hàgrid- a la ronda d'Allà.

[...]

Al Harry li hauria agradat tenir quatre parells d'ulls. La vista se li anava en totes direccions mentre caminaven carrer amunt, volia veure-ho tot d'un sol cop: les botigues, les coses que tenien fora, la gent que feia les compres. Van passar pel costat d'una dona grassoneta que hi havia a l'entrada d'una apotecaria. La dona feia que no amb el cap i deia: <<Fetge de drac a disset sickles l'unça. Estan bojós.>>³¹

2.5.3 HOGWARTS

Des de temps immemorables, Hogwarts ha estat la millor escola de màgia i bruixeria del món. Mags i bruixes arribaven d'arreu del món per cursar les millors matèries. Aquesta escola està protegida amb molts medis, per exemple: té un encanteri que el fa invisible per els muggles que en lloc d'un castell veuen runes en mig d'una muntanya. En els seus espais i exteriors és impossible la desaparició. És a dir, ningú es pot aparèixer o desaparèixer. Està ple de passadissos secrets que molt pocs i exclusius alumnes coneixen. Els quadres que hi pengen de les parets estan en moviment. Hi ha fantasmes que es passegen per tot el castell i també unes masmorres on s'imparteixen les classes de pocions.

2.5.4 EL TREN

La locomotora vermella que s'agafa l'1 de setembre a las 11 del matí a l'andana nou i tres quarts i que va fins a Hosmeade el poble de mags. Aquesta locomotora és només pels alumnes de Hogwarts. Té servei de llaminadures; una senyora passa amb un cotxet i els ven als alumnes tot tipus de llaminadures i menjar inimaginables.

³¹ J.K.Rowling *Harry Potter i la pedra filosofal* Empúries, pàg 67

“Va veure una màquina de vapor de color escarlata que esperava al costat d'una andana plena de gent. Un cartell que penjava del sostre deia: <<Hogwarts Express, 11 del matí>>. El Harry va mirar enrere i allà on hi havia hagut la taquilla hi va veure una arcada de ferro amb un cartell que deia: <<Andana nou i tres quarts>>. Ho havia aconseguit.”³²

2.5.5 HOSMEADE

És un poble que està habitat completament per mags. En ell hi ha pubs com “Cap de Porc” o “Les tres Escombres” on s’hi poden beure cerveses de mantega, hidromel, whisky de foc i coses per l’estil. També hi ha una gran botiga de llaminadures, *Honeydukes*, on pots trobar tot el que vulguis: plomes per escriure de sucre, granotes de xocolata, etc. També hi ha una botiga d’articles de broma, Zonko, on venen articles per fer malifetes: fum artificial, explosius de broma, etc...

2.5.6 EL BOSC PROHIBIT

És el bosc que voreja Hogwarts on habiten tot tipus de criatures màgiques: centaures, aranyes gegants, unicorns, fins i tot, últimament, ens podem trobar el gegant, germà d’en Hagrid, el Grawp.

2.5.7 AZKABAN

És la presó per a mags custodiada per *demòntors*, criatures que ensumen la por i s’alimenten d’allò que ens desespera.

2.5.8 HOSPITAL SAN MUNGO

És l’hospital on es curen totes les ferides o malalts causats per màgia que no són fàcilment curables. També tenen una planta destinada als malalts mentals, com si fos un manicomi, on una vegada ens vam trobar a Gilderoy Lockart.

2.5.9 “SALA DE LOS MENESTERES”

És una sala del tercer pis que esdevé allò que nosaltres necessitem. S’ha de passar tres vegades per la porta, sense saber on és, hi pensar intensament en la nostra necessitat i la sala

32 J.K.Rowling *Harry Potter i la pedra filosofal* Empúries, pàg 85

ens proporcionara les eines o els serveis que nosaltres busquem. L'únic que la sala no ens pot proporcionar és menjar, ja que és una de les lleis de transformació: el menjar no és pot fer aparèixer, es pot invocar si sabem que hi ha o bé, es pot multiplicar si és que en tenim una mica.

2.5.10 “EL CAU”/ “LA MADRIGUERA”

És la casa familiar dels Weasley. Té molts pisos i en ella han viscut tots els Weasley. És un lloc on solen reunir-se tots els estius ja que, la senyora Weasley, estima Harry i Hermione com si foren fills propis.

3. Anàlisi dels noms propis

3.1. Antropònims

En aquest apartat, s'ha fet un llistat de molts noms de persones que surten en els set llibres de la saga i se n'ha fet una breu anàlisi etimològica:

Alastor Mad-Eye Moody/Ojoloco. L'arrel ala, ae el significat de la qual és ala amb el sufix -tos que serveix per a formar substantius a partir de verbs ens proporciona informació sobre el personatge, literalment significaria portador d'ales però, si es segueix la trajectòria del personatge, se sap que és possiblement degut a la seva habilitat per sortir ben parat dels combats individuals en els que s'ha trobat per ser auror, un mag que lluita perquè l'ordre del món màgic no caigui, seria una espècie de policia. A més, Mad-Eye/Ull-foll o Ojoloco, és un pseudònim que els altres li posen degut a l'ull fals que té, que és capaç de veure a través de les parets i del seu propi cap i que l'autora el descriu com que mai para de moure's.

Albus Percival Dumbledore, el nom Albus prové de l'adjectiu llatí Albus, a, um que significa blanc. La forma amb la que està escrita és en cas nominatiu singular masculí per tant, vol dir que concorda ja que, és el subjecte de moltes oracions. El fet de que el director tingui un cabell llarg que es confon amb la seva barba blanca amb un to platejat, té a veure amb el seu nom, Albus perquè aquesta característica és un tret distintiu del professor ja que encara que en algun moment hagi tingut el cabell negre, nosaltres només el coneixem amb els cabells blancs. A més, el color blanc és un bon color per esdevenir estàndard de la lluita contra les Forces del Mal, ja que per alguns, el blanc pot representar l'esperança que encara els hi queda. Dumbledore té les arrels en el mot anglès "bumblebee", que vol dir "abel·lot", i vol recordar el xiuxiueig de certes melodies i cançons que sol fer el vell professor.

Argus Filch, el conserge de l'escola Hogwarts, té els seus orígens en el dissortat destí del pastor-guardià Argos, que la deessa Hera havia col·locat al costat de la donzella Io per evitar que s'hi apropés el seu espós Zeus.

Bel·latrix Lestrange, aquest antropònim i el seu significat en llatí fa molta referència al personatge dels llibres. Bel·latrix, independentment de la declinació a la qual pertany, significa guerrera, lluitadora. Per tant, descriu a la perfecció el caràcter del personatge, és la millor combatent d'en Voldemort, una dels més forts, gairebé mai perd una batalla motiu pel qual gaudeix lluitant. És l'última en caure quan Voldemort està a punt de perdre el control.

Cornelius Fudge, el ministre de màgia dels sis primers llibres troba els seus orígens en un nom llatí derivat del mot cornu, us que significa corn i possiblement, en el context de Harry Potter ve a voler dir el qui toca el corn, referint-se a l'habitual costum del ministre de consultar totes les

decisions o bé, d'escandalitzar-se sempre més del compte.

Daedalus Diggle, ve derivat del personatge que va ser el constructor del laberint Dèdal on més tard es va tancar el minotaure i d'on va aconseguir escapar Teseu.

Draco Malfoy, draco, draconis en llatí significa drac, o serp. El primer significat pot ser no té lògica referint-se al personatge, però si s'analitza el significat de serp trobem una certa relació ja que, Draco, pertany a la casa d'Slytherin la qual té com a motiu una serp. També cal destacar que la vareta del seu pare té el cap en forma de serp, fent referència a les Forces del Mal, que el seu símbol és una serp sortint d'un crani.

Elphias Doge, la terminació -as, pertany a la primera declinació dels mots llatins, és un acusatiu femení plural, la funció sintàctica en català és de Complement Directe.

Harry Potter, Rowling va utilitzar en aquest cas noms amb els quals havia viscut de petita. Harry era el segon nom del seu pare, i els Potter eren uns veïns del carrer on vivia amb els pares.

Hermione Granger, és un nom grec derivat de l'arrel d'Hermes, amb el sentit de "la que anuncia" cal retrocedir i pensar en el caràcter de la noia, és molt intel·ligent i té el molest costum d'anunciar com si fos una descripció de llibre tot allò que algú no sap el que és. A més, sabem que Rowling, va poder agafar aquest nom també d'un mite per Higiní on Orestes es casa amb Hermione, la filla de Menelau i Helena.

Hestia Jones, el substantiu Hestia recorda a la deessa de la llar grega. Es tracta de la professora d'estudis muggles, és a dir, dona classe als futurs mags sobre la nostra vida quotidiana.

Horace Slughorn/ Llagot, és un nom llatí derivat del terme hora,ae que es refereix al pas del temps, la petja dels anys. De cara al professor, fa pensar en el costum que té per col·leccionar com si fossin trofeus amistats que possiblement, poden portar-li un benefici quan la seva edat ja no el permeti viure com ho ha fet fins ara. També sap amb temor, que va ser ell qui va donar el número en el que dividir la seva ànima a Voldemort, motiu pel qual tem tant a les Forces del Mal, com els aliats d'en Dumbledore.

Lucius Malfoy, Lucius és nominatiu singular masculí, és el pare d'en Draco Malfoy. Prové de l'arrel llatina *lux, lucis* que vol dir "llum" i d'on pot venir "portador de llum" o "lluient", el que fa pensar en el físic del personatge que sempre vesteix impecable, amb el seu cabell ros platí llarg, sempre es passeja lluent la seva cara sense avergonyir-se de res.

Ludo Bagman, de l'arrel de ludus "joc", "juguesca" i del mot anglès que significa "maletí", tot recordant que és el director del torneig dels tres bruixots i sempre va amb un maletí.

Luna Lovegood, el substantiu Luna seria una construcció del nom llatí Lucina, derivat també de *lux, lucis* que fa referència a l'aire d'il·luminada que sempre té la noia, com es mostra una mica despistada i tot el que coneix li sembla espectacular. El cognom Lovegood, podria ser més en tema religiós com “la que estima déu” encara que Luna no és creient, sempre és la única que creu que hi ha alguna cosa que fa que els esdeveniments finalment es resolguin bé, beneficiant als qui han actuat bé.

Minerva McGonagall, Minerva és la deessa romana de la saviesa, fa palès amb el caràcter de la professora: és una bruixa molt hàbil i sàvia que domina diferents àmbits. El cognom McGonagall sembla ser d'origen cèltic.

Mundugus Fletcher, encara que no existeix una traducció llatina que concordi amb aquesta construcció, el sufix -us recorda els nominatius llatins.

Myrtle “La Llorona”. Mirtíl és un nom d'origen grec i fa referència a l'arbust homònim.

Narcissa Malfoy, el narcís és un bulb que dóna una flor blanca amb vora de color rosa que s'adequa amb la manera de ser del caràcter de la Narcissa, mare d'en Draco, qui encara que amb elegància, actua sempre cenyint-se als seus principis, com per exemple quan pregunta pel seu fill o bé, quan es preocupa per ell a principi del sisè llibre.

Nimfadora Tonks. Nimfa fa referència a les nimfes i l'arrel grega *dora* vol dir “regal”, per tant, el significat literal seria “portadora de regals” que encara que no concorda gaire amb el personatge, cal anar més enllà i saber que aquest personatge, amb el seu esperit alegre, és l'única que sempre porta esperança quan ja no en queda.

Petúnia Dursley El nom Petúnia, és tret del nom d'una flor que prové d'una corrupció francesa de la paraula “petun”, que significa “tabac”. El cognom és d'origen anglès.

Pomona Sprout, en la mitologia grega Pomona era la deessa de la fruita i, per extensió, dels arbres fruiters, els jardins i els horts el que té molta relació amb el personatge dels llibres de Rowling ja que, aquesta és la professora d'herbolària i la que prepara els sucus que aconseguixen guarir els alumnes més d'un cop.

Professora Sinistra, de l'adjectiu sinister, a, um, “esquerra”, “malvat”

Rubeus Hàgrid, mot nominatiu singular masculí, derivat de l'adjectiu vermell Ruber, que actua com a subjecte, d'esbarzer. Potser el qui es posa vermell o enrojeix. Pensant en el tímid guardaboscós Hàgrid que a la mínima es posa vermell de vergonya.

Remus Lupin/Llopin, Remus és el nom de Rem en llatí, un dels fundadors de la ciutat de Roma, el qual amb el seu germà Ròmul va ser alimentat per una lloba quan eren petits. Lupin en

castellà pot fer al·lusió a *lupus*,ⁱ (també llop en llatí), el que queda totalment clar en veure la traducció catalana Llopin. Remus Lupin, l'home-llop, no va estar alimentat per una lloba, però en canvi, va ser mossegat per un home-llop, fet que el fa convertir-se en un llop cada lluna plena.

Ron Weasley. Destaca que l'autora vulgui utilitzar noms molt anglesos per tots els de la família Weasley, una família pura, de descendència total màgica.

Severus Snape, nominatiu singular masculí, l'adjectiu *severus*,^a denomina un individu sever, greu, seriós. Cal que es recordi el caràcter de l'Snape que és un personatge que entre els alumnes de l'escola de màgia Hogwarts, es coneix pels seus càstigs i la seva seriositat. És molt sever quant a les altres cases de Hogwarts. En canvi, amb els de la seva casa i els de les Forces del Mal, és molt permissiu, arriba inclòs a ser massa tolerant.

Sirius Black, nominatiu singular masculí. Sirius era un dels estels de la canícula. L'adjectiu anglès *black* acaba de donar-li sentit al significat. Sirius, el padri d'en Harry és un estel però està enfosquit pel seu entorn, per la família de sang pura a la qual pertany.

Sybil Trelawney, de sibil·la, la sacerdotessa romana encarregada d'enunciar els oracles d'Apol·lo. Es tracta d'un nom molt indicat per a la professora d'endevinació de Hogwarts.

Tom Ryddle/ Tod Roddell, la traducció castellana fa al·lusió a l'anglès, on significa "enigma, endevinalla". Dóna més referències del personatge, un noi aparentment normal amb un aire molt misteriós que finalment va resultar ser el mag més tenebrós de tots els temps.

Voldemort, aquest antropònim no té traducció en llatí ni tampoc en anglès. En l'únic idioma que s'explica és en el francès *Vol-de-mort* que ve a dir que vol la mort.

Xenophilius Lovegood, aquest nom està compost per dues arrels d'origen grec: *xeno* que significa estranger, hoste i *filo* que vol dir estimar, en aquest cas surt llatinitzat i acabat en la forma -us nominatiu singular masculí. El caràcter d'aquest personatge també és fidel al seu nom ja que, Xenophilius viu per allò en el que ningú creu però que segon ell, existeix.

3.2 Conjurs i pòcimes

ACCIO/APPROPINQUET : És el conjur convocador, mitjançant aquest conjur es pot convocar un objecte que sigui proper a qui pronuncia el conjur. Prové, en la versió castellana dels verbs *accio* de la quarta declinació llatina que vol dir cridar, o fer venir i en la versió catalana, del verb *appropinquo* de la primera declinació que vol dir apropar-se. Per tant, ambdues traduccions són fidels a la intenció de l'autora: que el significat de la paraula sigui el mateix que el resultat del conjur.

AGUAMENTI : Prové d'*aqua,ae*, un mot llatí femení que significa aigua i *mens,ntis* que vol dir pensament, i també intenció o propòsit. Concorda amb la intenció del personatge quan pronuncia el conjur: fer aparèixer aigua d'on no hi ha. Conjur mitjançant el qual s'aconsegueix fer sortir aigua de la vareta màgica.

AMORTENTIA : És el filtre d'amor més potent. Té una brillantor nacrada i ascendeix formant uns inconfusibles espirals. Per a cadascú té un aroma diferent, s'adapta als gustos de la persona que es vol seduir. No crea amor, només produeix un intens caprici, una obsessió. Ve de la construcció de dos mots: *amor,oris* una paraula d'origen llatí que significa amor i l'altre, *tentus,a,um* un derivat de *tensus,a,um* participi de *teneo* de la segona declinació el significat del qual és posseir, tenir agafat. Permet al que el fa "tenir agafat l'amor" de la persona que el beu.

AVADA KEDABRA/OBITUS PER SUBITUM : Una de les malediccions imperdonables. Qui pronuncia aquestes paraules, mata a l'instant a la víctima. Encara que en castellà la seva traducció no té sentit, la versió catalana sí que respon a una lògica: *Obitus,us* que significa mort, traspàs i és un derivat i, d'altra banda, *subitum* que fa referència a una locució adverbial llatina amb el sentit de sobtadament. Correspon perfectament a la seva funció: una mort sobtada.

CONFRINGO : És el conjur per a fer foc que destrueix tot el que es troba al seu pas. Prové directament del verb en llatí *Confringo* de la tercera declinació que significa trencar, disparar, destruir.

CONFUNDUS : Mitjançant aquest conjur s'aconsegueix que la persona a la qual es vol confondre tingui una sensació d'oblit. Després se sent confós ja que no sap el que ha passat. Aquest cas és una mala construcció ja que, suposadament té els seus orígens en el verb llatí *Confundo* de la tercera declinació que significa barrejar, confondre, desordenar i encara que sí, que concorda totalment amb el que el conjur provoca, la manera correcta seria el participi *confusus,a,um* que sovint pot tenir un sentit adjectival com "confús, embrollat".

CRUCIATUS : Un altra de les malediccions imperdonables. Qui pronuncia aquests conjur tortura, sense tocar, a la víctima i li proporciona un dolor inimaginable. Aquest cas està ben escrit ja que el mot llatí *cruciatu,us* de gènere masculí significa tortura, suplici, turment el que és exactament el que la persona que el conjura vol fer a l'altre.

DESMAIUS : És un conjur per a derrocar a l'oponent. Normalment s'utilitza com a mesura de defensa encara que també és un bon atac.

EPISKEYO : Fa que els ossos es recomponguin després d'haver-se trencat.

EXPECTO PATRONUM : És un resplendor que rebutja els *demòntors*, i no els deixa apropar-s'hi. També es pot fer servir com a mitjà per a transmetre missatges. Deriva de dos mots llatins:

Expecto, un verb de la primera declinació que significa esperar i *Patronus*, i que vol dir patró, protector, defensor en cas acusatiu és a dir, en complement directe. Espero al protector, podria ésser correcte per aquest cas, ja que s'espera que una llum segadora vingui i faci fugir els demòntors.

EXPELLIARMUS/ EXPULSIARMUS : És el conjur de desarmament amb el qual es fa saltar la vareta de la mà de l'oponent. *Expello, exuli, expulsus* de la tercera declinació vol dir arrencar, i *arma,orum* significa armes en plural el que aconsegueix la funció del conjur: arrencar l'arma de l'enemic.

FELIX FELICIS : Sort líquida. Proporciona al que la beu 12 hores de sort. En aquest aspecte, l'autora ha considerat que no feien falta canvis i ha utilitzat l'enunciat sencer nominatiu-genitiu de l'adjectiu "feliç".

IMPEDIMENTA : Forma una mena d'escut entre la víctima i l'agressor. Aquest escut no deixa passar conjurs i minimitza el so de la veu. *Impedimenta,orum* en plural fa referència a l'equipatge que duïen els legionaris en les seves marxes i entre el qual, naturalment, hi havia l'escut i la cuirassa que servien per protegir el guerrer. Cal recordar que aquest conjur fa la funció d'un escut sòlid però invisible.

IMPERIUS : L'última maledicció imperdonable. Qui la fa té sota el seu control a la persona a la que s'hagi fet el conjur, només ha de dir-li les instruccions per a que l'individu faci allò que li demanen. És el cas d'una forma incorrecta de la derivació del substantiu *imperium,ii* que significa autoritat, imperi. També cal pensar en l'objecte-atribut dels governants romans des d'èpoques antigues on era sinònim de poder suprem.

LEVICORPUS : Aixeca a la persona a qui s'apunta per una cama i la deixa mirant al terra, en l'aire. Aquest conjur està compost a partir de l'arrel del verb *levo* de la primera declinació que vol dir aixecar amb el derivat *levis,e*: lleuger i del substantiu *corpus,oris* que significa cos, així que en un sentit literal significaria "aixecar el cos lleuger" el que concorda molt bé amb l'objectiu del conjur: aixecar l'oponent com si aquest no pesara. Tot i això, la forma correcte seria *Leve corpus*.

LIBERACORPUS : Baixa a la persona a la qui s'ha fet el *Levicorpus*. Idem de l'anterior amb una variació, que prove del verb *libero* de la primera declinació que significa alliberar. "Alliberar a aquell que ha estat aixecat com un pes lleuger".

LUMOS : La punta de la vareta s'il·lumina, a mode de llanterna. Una altra construcció incorrecte ja que, en aquest cas aplica un sufix inexistent com és -os, a l'arrel de *lumen, inis* que significa llum. Encara que la construcció sigui errònia, és veu la clara relació amb el significat i la funció del conjur.

MUFFLIATO : Proporciona a qui la pronuncia un ambient d'intimitat ja que, els que són al seu entorn no poden escoltar-lo. Prové de l'arrel anglesa *muffle* que és un mot que s'utilitza per reduir el soroll produït per altres persones.

Nox : Apaga la llum de la vareta encesa pel *Lumos*. Té els seus orígens en el mot *Nox, noctis* que significa nit. La intenció de l'autora és que en pronunciar el conjur, tot quedi fosc, com si fos de nit.

PALALINGUA : Enganxa la llengua al paladar i impedeix parlar. *Palam* és un acusatiu adverbialitzat que significa “obertament, públicament” i que pot funcionar de preposició d'ablatiu amb el sentit de davant de. *Lingua,ae* (f.): llengua, és a dir en funció de complement circumstancial.

PETRIFICUS TOTALUS : Paralitza tot el cos, impedit la mobilitat en aproximadament dues hores. Per la creació d'aquest conjur l'autora aplica al substantiu *Petra,ae* que significa pedra, el sufix usat molt en el llatí vulgar -*ficus*, derivat del verb *facio* de la tercera declinació amb el sentit de “qui fa la pedra o en pedra”. *Totalus* ve de l'arrel adjectival *totus,a,um* “tot,sencer” amb l'aplicació incorrecta en -*us* del sufix per formar adjectiu -*alis,e*.

PROTEGO : Forma un escut entre la víctima i el conjur que ataca. Prové del verb llatí *Protego* de la tercera declinació que significa cobrir, tapar. El conjur cobreix la part de davant de la persona que ho conjura per tal de protegir-lo de possibles atacs, o incidents.

Poció MULTISUCS : Mitjançant la ingestió d'aquesta poció, canvia l'aparença per la de la persona que s'ha agafat el pèl.

REDUCTO : Redueix qualsevol objecte a pols. Pot tenir una petita referència amb el verb *reduco* de la tercera declinació que significa tirar enrere però en aquest cas, la traducció del mot no concorda amb la funció del conjur.

RENERVATE : Fa despertar a una persona que s'ha desmaiat. El verb *enervo*, de la primera declinació, vol dir “tallar els nervis” o bé “afeblir, tranquil·litzar”, d'altra banda, el prefix *Re* és un prefix verbal que serveix per indicar una acció de tornada o fer el procés invers. Per tant, donant-li un sentit lògic, significa “tornar els nervis a qui els ha perdut”.

SECTUMSEMPRA : Fereix el cos de l'altre persona. Són ferides que només es guareixen mitjançant màgia. *Sectus,a,um* és el participi del verb *seco* de la primera declinació que significa tallar, ferir.

SPECIALIS REVELIO : Revela la presència d'una persona dins d'una casa. El mot *Specialis,e* deriva del substantiu *species,ei* amb el sentit d'especial, particular, individual i *revelo* de la primera declinació és un verb que vol dir descobrir, mostrar, per tant el sentit literal seria “descobrir allò

particular, especial” el que s'adequa a l'ús del conjur, que serveix per saber si hi ha algú que no hi hauria de ser dins d'una estança.

TERGEO : Serveix per a netejar. *Tergeo* té el sentit exactament que se li atorga quan es pronuncia en “*Harry Potter*”, netejar, fregar.

VERITASERUM : És una poció mitjançant la seva ingestió, obliga a dir la veritat, sense poder-ho evitar. Prové del mot *veritas,atis* que significa veritat.

VULNERA SANAETUM : Guareix les ferides fetes pel *Sectumsempra*. Construcció incorrecte ja que *Vulnera* està en nominatiu quan per ser una bona construcció hauria d'estar en acusatiu, complement directe. *Vulnus,eris* significa ferida i *sanaetus* és una mala derivació de l'adjectiu *Sanus,a,um* que significa sa, o sanar.

WINGARDIUM LEVIOSA : Fa que qualsevol objecte leviti pels aires. En aquest cas, s'utilitza els sufixos -um i -osus a una arrel que sembla gòtica o bé, germànica. D'altra banda també es torna a utilitzar l'adjectiu *levis,e* ja descrit anteriorment, que significa lleuger. Aixecar alguna cosa amb lleugeresa.

4. La condició heròica de Harry

Abans d'analitzar el personatge de Harry Potter com a heroi, cal aclarir el concepte de mite, els seus orígens, els canvis que ha anat experimentant i com, finalment pot arribar a fer referència a un personatge de la literatura actual com és Harry Potter.

La paraula "Mythos" es refereix a la paraula parlada o llenguatge. Els mites es consideren relats o narracions, originàriament transmesos per tradició oral, que solien explicar els orígens i la naturalesa de l'univers, com a respostes a les preguntes que sorgiren davant la vida. S'encarregaven dels assumptes morals, físics o ontològics, etc. Aquests en els seus orígens eren objecte de creences i es relacionaven amb la religió i el fet que el mite fos considerat un relat sagrat, universal i veritable, va provocar que s'obrís l'opció a la crítica i es busqués una alternativa, basada en la raó, com a resposta.

Des del moment en què la raó supera la fe, els mites comencen a ser analitzats des d'un punt de vista que considerava que darrere d'aquests hi havia uns significats i unes veritats amagades. Recentment, el filòsof Sigmund Freud va obrir una nova visió que interpretava els mites com metàfores originades en l'inconscient de la ment humana.

És durant el segle XX que s'analitza més profundament el mite. S'entén que el mite reflecteix la nostra identitat individual i col·lectiva. Gilbert Durand, un antropòleg francès, va desenvolupar una metodologia analítica del mite coneguda amb la denominació de *mitocrítica*, la qual arriba a la conclusió que el mite es desenvolupa en diferents àmbits de la cultura i del coneixement: així en l'antropologia, com a ritual; en la crítica literària, com a relat; en la psicoanàlisi, com arquetip; i en la iconologia, com a una imatge. Aquest desenvolupament, però, se solapa i es barreja fins al punt que les diverses funcions es compleixen des de qualsevol altre àmbit. És a dir, en la literatura també podria fer la funció de ritus, o d'imatge, igual que en l'antropologia també pot fer d'imatge.

Arribats a aquest punt, dins del camp de la literatura i dels procediments narratius aplicats al cinema, cal destacar l'aportació de Christopher Vogler, qui va proposar, a partir dels estudis del psicoanalista Joseph Campbell, un seguit de pautes que ha de tenir un relat d'aventures i, també, una sèrie de funcions que ha d'acomplir el seu personatge principal per tal d'arribar a tenir la caracterització d'heroi protagonista. Vogler, convençut que la gran diversitat d'arguments èpics que havien passat per les seves mans com a analista d'històries de productores nord-americanes havien de tenir unes arrels comunes que s'endinsaven en l'univers dels mites i dels rituals iniciàtics de les cultures ancestrals, va elaborar un paradigma interpretatiu denominat "el viatge de l'heroi" on va exposar les etapes per les que han de transitar els arquetips literaris de caràcter heroic, les quals va denominar "arquitràma" i que són:

- “1.) Los héroes son presentados en el MUNDO ORDINARIO, donde
 2.) reciben la LLAMADA A LA AVENTURA.
 3.) DUDAN al comienzo o RECHAZAN LA LLAMADA, pero
 4.) son animados por un MENTOR para
 5.) CRUZAR EL PRIMER UMBRAL y penetrar en el Mundo Especial, donde
 6.) encuentran PRUEBAS, ALIADOS Y ENEMIGOS.
 7.) Se encaminan hacia la GRUTA ABISMAL, cruzan el segundo umbral,
 8.) donde afrontan la PRUEBA SUPREMA.
 9.) Se apoderan de su RECOMPENSA y
 10.) son perseguidos en el CAMINO DE REGRESO hacia el Mundo Ordinario.
 11.) Cruzan el tercer umbral, experimentan una RESURRECCIÓN u quedan transformados tras la experiencia.
 12.) REGRESAN CON EL ELIXIR, beneficio o tesoro vital para el Mundo Ordinario.”³³

En l'àmbit peninsular, el doctor en Ciències de la Informació per la Universitat Complutense de Madrid, Antonio Sánchez Escalonilla, va partir dels estudis de Vogler i d'altres anàlisis dels recursos creatius emprats en les aventures èpiques i en la construcció de personatges heroics, per fer la seva proposta original per al desenvolupament de guions del que ell anomena “forja heroica” i que no és sinó el camí iniciàtic peculiar que ha d'experimentar el protagonista fins al seu renaixement com a nou heroi. Heus a continuació la nova interpretació de Sánchez Escalonilla, denominada “el viatge de Frodo”, al costat del paradigma proposat per Vogler:

“ *EL VIAJE DE FRODO*

Sánchez-Escalonilla

Acto Primero

1. Mundo ordinario
2. Llamada a la Aventura
3. Aparición del Sabio Anciano

EL VIAJE DEL HÉROE

Christopher Vogler

Acto Primero

1. Mundo Ordinario
2. Llamada a la Aventura
3. Rechazo de la llamada
4. Encuentro con el Mentor

33 SÁNCHEZ-ESCALONILLA, Antonio, “Guión de aventura y forja del héroe”, Ariel ed., pàg. 208

Acto Segundo

4. Mundo Especial

PRIMER UMBRAL

5. Instrucción del Candidato

6. Primeras Heridas

7. Visita al Oráculo

8. Descenso a los Infiernos

9. Desaparición del Sabio Anciano

Acto Tercero

10. Salida de los Infiernos

11. Prueba Suprema y Resurrección

TERCER UMBRAL

12. Regreso al Hogar

CUARTO UMBRAL

Acto Segundo

5. Mundo Especial

PRIMER UMBRAL

6. Pruebas, aliados y enemigos

7. Gruta Abismal

SEGUNDO UMBRAL

8. Prueba Suprema

9. Recompensa

Acto Tercero

10. Camino de vuelta

TERCER UMBRAL

11. Resurrección

CUARTO UMBRAL

12. Regreso el elixir³⁴**4.1. Principi: l'inici de l'aventura****4.1.1. EL MÓN ORDINARI**

En els relats llegendaris, l'heroi sol estar arrelat a una ciutat i aquest sol ser el seu món ordinari fins que rep una crida que el convida a l'aventura i el sol dur a terres fantàstiques i generalment llunyanes. L'heroi Jàson roman a la seva terra autòctona, *Iolcos*, fins que la missió del moltó d'or el durà, conjuntament amb els Argonautes, a la remota Còlquide.

El món ordinari per Harry Potter, és el món muggle, on la màgia no existeix ni tampoc hi ha explicació per les coses estranyes que hi ocorren. En aquest món, en Harry no és famós, ans al contrari, ningú sap de la seva existència i a diferència del món màgic on tothom tracta amb respecte al famós noi que va sobreviure, les poques persones amb les que conviu s'esforcen per no estimar-lo. En aquest món, les habilitats d'en Harry estan ocultes, i és alie a tots els esdeveniments que passen al món paral·lel.

Harry Potter viu a casa dels seus tiets ja que, és orfe. Viu en un petit poble de Londres, en el número 4 de Privet Drive. Els seus tiets s'esforcen per fer veure als veïns que tots són perfectament normals encara que saben que en Harry és un mag.

“ No va ser fins que no va arribar a la cantonada del carrer que va veure el primer senyal d'alguna

34 SÁNCHEZ-ESCALONILLA, Antonio, “Guión de aventura y forja del héroe” Ariel ed., pàg 117

*cosa estranya: un gat que llegia un mapa. Per un segon, el senyor Dursley no va entendre el que havia vist, llavors va girar el cap d'una volada per mirar un altre cop.*³⁵

Els primers anys que van acollir en Harry, fins que va tenir onze anys, no el tractaven bé. És més, dormia en el forat sota l'escala. Des que es van assabentar de que era un mag, van començar a tenir-li una mica de respecte i li proporcionen l'habitació que havia sigut per les joguines i les coses velles d'en Dudley, el seu cosí.

*“ El Harry estava acostumat a les aranyes, perquè l'armari de sota les escales n'estava ple, i allà era on dormia ell.”*³⁶

A l'autora, J.K. Rowling, l'agrada pintar a la família Dursley com a la típica família anglosaxona: viuen en una casa (de dos pisos), amb un jardí verd i florit (encara que hi ha temporades de sequera, ells segueixen regant d'amagat). Els hi agraden els programes de televisió, el fill, Dudley va a un bon institut mentre que en Harry, diuen, que està en un reformatori. És a dir, són la típica família que es passen els dies actuant per aparentar el què no són.

4.1.2 CRIDA A L' AVENTURA

En els relats mítics, aquesta crida arriba en forma d'anunci, de missatge, el qual motiva la marxa immediata de l'heroi, tot i que sovint en contra de la seva voluntat. Aquest seria el cas d'Hèracles qui, posat a prova pels déus, va haver de dur a terme dotze proves en indrets ben llunyans a la seva terra.

Un bon dia, arriba a Privet Drive una carta dirigida al Harry des d'una escola amb un nom estrany: l'escola de màgia i bruixeria, Hogwarts. Però abans de poder llegir-la el seu tiet, Vernon, se la confisca.

“ El Harry la va agafar i se la va quedar mirant, el cor li batejava com si fos una goma de pollastre gegant. Ningú, mai a la vida, li havia escrit una carta. ¿Qui devia ser? No tenia amics, ni més família que aquella...No era soci de la biblioteca, així que ni tan sols havia rebut aquelles cartes tan desagradables que diuen que has de retornar els llibres. Però allà hi era: una carta amb l'adreça tan clara, que no hi havia cap dubte:

Senyor H. Potter

L'armari sota les escales

Carrer Privet núm.4

Little Whinging

*Surrey*³⁷

“ El Harry estava a punt de desplegar la carta, escrita sobre el mateix pergami gruixut de què estava

35 J.K.Rowling, *Harry Potter i la pedra filosofal* Empúries, pàg 8

36 J.K.Rowling, *Harry Potter i la pedra filosofal* Empúries, pàg 22

37 J.K.Rowling, *Harry Potter i la pedra filosofal* Empúries, pàg 35

fet el sobre, quan de cop el tiet Vernon li va treure de les mans. ³⁸

Sobtadament, lluny de deixar d'arribar-li aquestes cartes, cada cop són més les que arriben cada dia fins el punt que han d'anar-se'n a viure a un altre lloc ja que, és molt difícil que en Harry no en llegeixi cap de totes les que arriben.

En Vernon decideix anar a viure a una gran roca en mig del mar, apartats de tothom. Això no evita que en Hàgrid, el guardabosc de Hogwarts, vagi a buscar Harry i l'expliqui qui és, on van i quan. Encara que al noi li costa de creure la situació, ho acaba entenent tot i se'n va amb en Hàgrid.

4.1.3 APARICIÓ DEL SAVI ANCIÀ.

L'heroi sempre té una figura protectora qui aportarà la seva saviesa i alguna cosa més; sovint sol tractar-se d'una figura divina. En el cas d'Ulisses, aquest rol recau sobre la deessa Atena, qui serà prop d'ell en el decurs del seu llarg periple i també quan finalment pot arribar a la seva estimada Ítaca i se la troba plena de pretendents.

Albus Dumbledore és el director de l'escola per a mags i bruixes. És qui poc a poc guiarà al jove bruixot a seguir pel bon camí i a no perdre mai l'esperança. Sempre tindrà respostes per al noi i serà, més d'un cop, la imatge masculina que l'educarà i el donarà exemple.

Encara que alguns alumnes i professors (com el Severus Snape) pensen que el director té massa tolerància amb el noi, l'Albus sap el que fa i per què ho fa. És qui mostrarà al Harry què ha de fer per derrotar definitivament el mag més tenebrós de tots els temps, Voldemort. Fins i tot, l'acompanyarà a l'inici de la seva dramàtica "aventura".

4.2 Nus: El salt al altre món

4.2.1 MÓN ESPECIAL

Les aventures de l'heroi sempre s'esdevenen en aquest món mític, lluny de la casa i dels seus. Teseu, per exemple, desenvolupa la gran majoria de les seves gestes lluny de la seva Atenes natal.

Per Harry Potter, l'única llar de veritat que mai a tingut a sigut Hogwarts. El món màgic per a ell és la seva forma de vida i on, veritablement, es troba còmode ja que, tothom se l'estima (excepte les Forces del Mal), tothom el tracta amb respecte i pot fer, considerablement, el que vol sense haver-se de preocupar per guardar les aparences. En aquest món les habilitats d'en Harry que al món ordinari continuen ocultes, són desenvolupades en la seva totalitat fins el punt que a vegades fa coses que no sap com s'han fet.

³⁸ J.K.Rowling *Harry Potter i la pedra filosofal* Empúries, pàg 36

4.2.2 INSTRUCCIÓ DEL CANDIDAT

Els herois reben, en efecte, un entrenament que els capacitarà per a les aventures que han de protagonitzar. La instrucció pot ser durant els anys de la infantesa i l'adolescència com en el cas d'Aquil·les i el centaure Quiró, o també pot desenvolupar-se durant la pròpia expedició en forma d'aparicions, consells i donació d'objectes màgics que els facilitaran la tasca: així actuen les divinitats Hermes i Atena en el decurs de les gestes de Perseu, a qui ajuden a aconseguir els talismans necessaris: el casc d'Hades, les sandàlies alades i el mirall-escut.

Quan Harry entra per primer cop al món màgic, ja sap que és especial: tothom el coneix, el mira amb admiració, es sorprèn al veure-ho, fins i tot sembla que el tenen una mica de respecte.

Poc a poc s'anirà adonant de que és ell i no ningú altre qui s'haurà d'enfrontar, finalment, amb en Voldemort. Per tant, d'igual manera que ell ho va esbrinant a mesura que passen els esdeveniments, la gent del món màgic també saben que és el candidat, és la persona escollida per salvar-los a tots d'un tràgic final.

L'Albus Dumbledore serà qui instrueixi al Harry. El professor li mostrarà aspectes de la vida del malvat que són essencials per a la seva futura destrucció. Sense rebre cap classe especial de màgia, ni aprendre un tipus de màgia avançada o d'un nivell molt alt, en Harry sabrà, en el seu moment, el què ha de fer i com fer-ho. Per en Dumbledore és molt important que el noi entengui perquè passa el que està passant i sobretot, que entengui que les armes més perilloses, a vegades, no són les que estan fetes per l'home sinó, les que es fan inconscientment com l'amor, el penediment, l'estima, l'esperança... Serà el director qui indirectament mostri al Harry els objectes màgics més importants de tota la saga: la capa que fa invisible, la vareta d'àlber i la pedra de la resurrecció, objectes indispensables per en Harry en la seva aventura cap a la mort. Objectes, que fan la funció de talismans.

"-Com saps molt bé, durant molts anys he dedicat bona part del meu temps a descobrir tantes coses com he pogut del passat d'en Voldemort. He corregut amunt i avall visitant els llocs on ell havia viscut. Vaig trobar casualment l'anell amagat entre les ruïnes de la casa dels Gaunt. Pel que sembla, un cop va haver aconseguit introduir-hi una part del seu esperit, en Voldemort no va voler continuar portant-lo. El va amagar, protegit per molts sortilegis poderosos, a la cabanya on els seus avantpassats havien viscut (quan ja havien enviat en Morfí a Azkaban, és clar), sense imaginar-se que algun dia jo m'interessaria per visitar-ne les ruïnes ni que hi aniria a buscar algun rastre d'ocultació màgica.

>>Però no podem llançar les campanes al vol. Tu vas destruir el diari i jo he destruït l'anell; però, si la nostra teoria de l'esperit fragmentat en set parts és correcta, encara queden quatre horricreus."³⁹

"Va sortir-li de dintre; ja no podia estar enutjat amb en Dumbledore.

-¿Per què ho ha hagut de fer tan difícil?

En Dumbledore va somriure tímidament.

39 J.K.Rowling, *Harry Potter i el misteri del Príncep* Empúries, pàg 494

-Comptava que la senyoreta Granger et refrenaria. Tenia por que et deixessis governar més pel cor que no pel seny. Em feia por que, si t'enfrontaves de cop a la temptadora realitat de les relíquies, te'n volguessin apoderar, igual que jo, en el moment i amb la finalitat que no tocaven."⁴⁰

4.2.3 LES PRIMERES FERIDES

Els herois dels relats llegendaris han de fer front a diverses proves/combats que sovint els produeixen més d'un contratemps, sigui en forma de mal físic o ferida sigui en forma d'atac espiritual que els deixa en situació de debilitat. Eneas, en efecte, rep les primeres ferides durant els combats de Troia (Diomedes) però no seran pas les últimes en el seu llarg periple fins a la península itàlica; les davallades no seran només de tipus físic sinó també anímic, com quan perd la figura paterna o deixa persones estimades pel camí (Palant).

Voldemort fa l'intent de matar Harry quan aquest tan sols té un any de vida. Encara que mata els pares del noi, a l'hora de matar-lo a ell, la maledicció rebota i qui surt malparat és ell mateix. La maledicció no arriba a matar-lo però perquè la seva ànima està partida i es queda en menys que un espectre.

Quan Harry Potter entra al món màgic, les trobades són més freqüents: en el seu primer curs a Hogwarts, el petit bruixot s'ha d'enfrontar contra el malvat mag en persona, que habita el cos del professor de " *Defensa contra les forces del mal* " i intenta robar la pedra filosofal per tal de fer-se immortal; en el segon curs, l'hereu de Slytherin ha tornat i segresta la Ginny, germana del Ron, en Harry vol ajudar-la raó per la qual es veurà enfrontat un altre cop pel record del Tod Riddle, Voldemort de jove; En el quart any a l'escola, té lloc un esdeveniment que feia anys que no es feia: "La copa els tres mags", un torneig, on un bruixot de cada escola de les tres que hi competeixen, mostra el que ha après a l'escola per poder defensar-se en el món real. En el torneig, hi haurà un traïdor i l'última prova, al tocar la copa del guanyador, és transportat a un cementiri i, un cop més s'enfronta amb el seu pitjor enemic; en el cinquè llibre, en Voldemort que sap que Harry Potter pot veure el que pensa, l'enganya i fa que vagi fins al ministeri de màgia, on després de lluitar amb els mortífags, Sirius Black, el seu padrí, morirà a mans de Bellatrix Lestrange. Després de en sortir-se tants cops i salvar-se, per poc, de la mort, Harry no haurà d'enfrontar-se cara a cara amb Voldemort fins l'últim curs escolar, quan per morir es trobaran per últim cop.

"-¿Per accident, dius, que la meva mare va morir per salvar-me? -va dir en Harry. [...]

-Sí, per accident! -va exclamar en Voldemort.[...]-. Per accident i sort i pel fet que sempre has estat enganxat i cosit a les faldilles d'homes i dones millors que tu i has permès que els matés a ells en comptes de tu!"⁴¹

40 J.K.Rowling, *Harry Potter i les Relíquies de la Mort* Empúries, pàg 699

41 J.K.Rowling, *Harry Potter i les Relíquies de la Mort* Empúries, pàg 715

4.2.4 VISITA A L'ORACLE

Un episodi que solen viure els herois dels mites és la baixada a l'inframón o món dels morts on es retroben amb algú molt estimat que els revela fets del futur i els dóna pautes d'actuació. Per accedir-hi, cal l'acció d'una sacerdotessa o endevina que a més farà les funcions de guia del recorregut. Enees, per exemple, va a veure la Sibila de Cumes perquè desenvolupi els rituals necessaris per poder-hi entrar.

Quan Voldemort mata al Harry, aquest es troba amb Dumbledore qui, com sempre, dóna respostes i explicacions a tot el que el noi s'arriba a preguntar. Dumbledore és, un cop més, qui donarà l'empenta al jove per seguir endavant i el fa veure la realitat: Voldemort ja és vulnerable i moltes persones depenen de la seva decisió.

“Durant aquells llargs minuts, en Harry es va anar penetrant de mica en mica de tot el que havia de passar a partir d'aquell moment, com si es tractés d'una pluja que l'amarava.

-Haig de tornar, ¿oi?

-Això ho has de decidir tu.

-¿Puc triar?

-Sí, i tant -li va dir en Dumbledore amb un somriure-.[...]

-I ¿on em portaria?

-Enllà -va limitar-se a dir en Dumbledore.

-En Voldemort té la vareta d'àlber.

-Cert. En Voldemort té la vareta d'àlber.

-I vostè ¿vol que torni?

-Crec que, si decideixes tornar -va dir en Dumbledore-, hi ha la possibilitat que en Voldemort desaparegui del mapa.”⁴²

4.2.5 DESCENS ALS INFERNES

En molts casos, la figura paterna és essencial per a l'heroi, precisa d'ella per prosseguir el camí i rebre consell i protecció. En la seva baixada al món d'ultratomba, Enees veu el seu pare recentment mort Anquises i aquest li recorda quin és la seva veritable missió. L'heroi, doncs, retorna al món dels vius amb una experiència que el converteix en algú més madur.

Al morir, Harry Potter desperta en un lloc que al principi no reconeix. És un lloc que està molt net, tot és blanc i lluminós i poc a poc, sense adonar-se'n, li recorda a l'andana nou i tres quarts. Quan és troba amb Dumbledore, que és mort, representa que estan a una mena de lloc on es decideix si morir o bé seguir lluitant. Com en tots els mites, el retorn al món real porta una sèrie de conseqüències, però Harry té sort i lluny de no poder girar-se, al tocar de peus a terra, té la sort de que el donen per mort i pot complir el seu objectiu.

⁴² J.K.Rowling, *Harry Potter i les Relíquies de la Mort* Empúries, pàg 700

“ Estava estirat de panxa a terra, escoltant el silenci. Estava absolutament sol. Ningú l'observava. No hi havia ningú més. Ni tan sols sabia segur si ell mateix hi era.

Al cap de molta estona, o potser al cap de gens, se li va acudir que havia d'existir per força, que havia de ser més que mer pensament desencarnat, perquè era evident que estava estirat sobre alguna mena superfície. Tenia, doncs, sentit del tacte, i allò sobre què estava estirat també existia.

Quasi immediatament després d'haver arribat a aquesta conclusió, en Harry es va adonar que anava despullat. Com que estava convençut d'estar completament sol, allò no el va preocupar, però sí el va intrigar una mica. Va pensar si, de la mateixa manera que tenia tacte, també hi veia. I, quan els va obrir, va descobrir que tenia ulls.”⁴³

“-Però si vostè és mort! -va dir en Harry.

-Tens tota la raó -va dir en Dumbledore, amb un somriure encara més ample-. Fet i fet, però, estimat Harry, jo diria que no.

Van mirar-se, en Dumbledore encara amb la cara radiant.

-¿No? -va repetir en Harry.

-No -va dir en Dumbledore.

-Però...-En Harry va aixecar la mà instintivament cap a la cicatriu en forma de llampec, i no se la va trobar-. Però m'hauria hagut de morir! No m'he defensat! Jo volia deixar que en Voldemort em matés!

-I això, segurament -va dir en Dumbledore-, és el que ho ha trastocat tot.”⁴⁴

4.2.6 DESAPARICIÓ DEL SAVI ANCIÀ

Com ja s'ha dit en els apartats anteriors, el personatge savi amb qui es troba l'heroi en el seu descens a l'inframón ha desaparegut ja del món dels vius. Així, Ulisses veu en el món d'ultratomba els esperits de la seva mare Anticlea i dels grans herois aqueus morts a Troia, entre els quals destaca l'indomable Aquil·les. Enees, per la seva banda, es retrobarà amb el seu pare Anquises, a qui havia perdut recentment.

L'única conseqüència lògica del seu retorn, és que ja no podrà veure's més amb l'Albus Dumbledore ni mai més trobarà una resposta per les preguntes que ell ni tan sols formula. Aquesta vinculació que el professor tenia amb aquest especial alumne, mai més podrà ser factible ja que, Dumbledore és mort, i com mort és, no tornarà.

“ Es va aixecar, i en Dumbledore va fer el mateix, i es van quedar mirant una llarga estona a la cara.

-Digui'm una última cosa -va dir en Harry-. Això ¿és real, o ha passat dintre el meu cap?

En Dumbledore li va somriure, i va parlar-li amb una veu que li va ressonar a les orelles forta i sonora tot i que la boira lluminosa havia tornat a baixar i ja li amagava el cos.

-És clar que passa dintre el teu cap, Harry; però això no vol dir que no sigui real!”⁴⁵

43 J.K.Rowling *Harry Potter i les Relíquies de la Mort* Empúries, pàg 684

44 J.K.Rowling *Harry Potter i les Relíquies de la Mort* Empúries, pàg 686

45 J.K.Rowling, *Harry Potter i les Relíquies de la Mort* Empúries, pàg 701

4.3 Desenllaç: El renaixement de l'heroi

4.3.1 SORTIDA DELS INFERNS

Quan Harry Potter és conscient de que està estirat al bosc i que alguna cosa ha passat, d'immediat sap que la seva sort corre molt de perill ja que, la seva respiració, palpejar o qualsevol mínim moviment el poden delatar.

“ Tornava a estar estirat de panxa a terra. L'olor a bosc li va entrar pels forats del nas. Sota la galta notava la duresa i la fredor de la terra, i, enfonsant-se-li al pols, una barnilla de les ulleres, que li havien quedat tortes amb la topada. Tenia adolorit tot el cos, i el lloc on el malefici de la mort l'havia tocat li feia mal com si li haguessin clavat un cop de puny amb un puny de ferro. No es va bellugar; va quedar-se exactament tal com havia caigut, amb el braç esquerre doblegat en un angle estrany i la boca oberta.”⁴⁶

Té sort quan, Narcisa Malfoy per amor al seu fill, confirma que és mort encara que sap que el noi segueix vivint.

“ Unes mans, més fines del que s'esperava, van tocar-li la cara, li van aixecar una parpella, se li van ficar per sota la camisa, li van baixar fins al pit i li van palpar el cor. Va sentir la respiració ràpida de la dona, i els seus cabells llargs fent-li pessigolles a la cara. Segur que ella li notava el batec seguit del cor ple de la vida contra les costelles.

-¿És viu en Draco? ¿És al castell?

[...]

-Sí -va respondre en Harry amb un fil de veu.

Va notar la mà d'ella contraient-se-li sobre el pit, i les ungles clavant-se-li a la pell. De cop ella va retirar la mà i es va redreçar.

-És mort! -va dir alt, adreçant-se a tots els presents.”⁴⁷

4.3.2 RESURRECCIÓ

Quan l'heroi surt del món dels morts està ja preparat per afrontar la prova definitiva, el combat final ...

En el moment que el jove bruixot desapareix, l'agitació va sent cada vegada més: la lluita torna, els crits de sorpresa, d'espant, d'ira són cada vegada més audibles i clars. Ningú pot explicar-se com en Harry ha pogut desaparèixer dels braços del Hagrid.

Quan finalment es mostra davant de tothom per enfrontar-se, per últim cop, a Voldemort, el silenci es fa d'immediat. El noi que va sobreviure ho ha tornat a fer i ara ja només pot morir un. Molts saben que aquest és el destí del malvat “heroi” però els més pessimistes encara creuen que perdran.

46 J.K.Rowling, *Harry Potter i les Relíquies de la Mort* Empúries, pàg 684

47 J.K.Rowling, *Harry Potter i les Relíquies de la Mort* Empúries, pàg 703

“-Protego! -va dir en Harry amb un bram, i l'encís d'ègida es va estendre al mig de la sala. En Voldemort va mirar al seu voltant buscant-ne l'autor, i en Harry es va despendre finalment de la capa que fa invisible.

Els xiscles de sorpresa, les ovacions i els crits que van esclatar a tot arreu de <<Harry! És viu!!!>> es van apagar a l'acte. Tothom tenia por, i el silenci va caure de cop sobre la sala mentre en Voldemort i en Harry s'estudiaven i, tots dos alhora, es posaven a girar l'un al voltant de l'altre.”⁴⁸

4.3.3 RETORN A LA LLAR

La tornada a casa és l'etapa darrera del viatge i l'heroi torna a casa amb el bagatge que ha après durant el camí i que l'ha convertit en una persona més experimentada. Així podem veure a Ulisses quan arriba a Ítaca després d'haver superat les dures proves a què el sotmeteren els déus.

El mateix podem observar tractant-se de Harry. De fet, Rowling sempre fa que el protagonista iniciï el seu viatge des de casa dels oncles, d'on surt cap al món màgic de Howarts, per retornar a la fi de cada novel·la cada cop més format i madur.. En el darrer llibre, quan tot ja ha acabat, es pot veure a un Harry ja adult, amb els seus fills: James, Albus i Lily i amb la seva dona: Ginny feliçment i sense preocupacions en el món màgic ja que, fa anys, disset, que la cicatriu en forma de llampec no li fa mal.

“L'Albus, la Rose, l'Hugo i la Lily van riure. El tren va arrencar, i en Harry va seguir-lo caminant per l'andana, contemplant la cara magra del seu fill, ja encesa d'emoció. En Harry no va deixar de somriure ni de saludar amb la mà, encara que va veure com el seu fill s'allunyava d'ell li trenqués el cor...

L'últim rastre de vapor es va esfumar en l'aire tardoral. El tren va fer un revolt. En Harry va continuar amb la mà aixecada fent adéu.

-Ja veuràs com li va molt bé -va mormolar la Ginny.”⁴⁹

48 J.K.Rowling, *Harry Potter i les Relíquies de la Mort* Empúries, pàg 714

49 J.K.Rowling, *Harry Potter i les Relíquies de la Mort* Empúries, pàg 735

5. J.K. Rowling i Homer

5.1. Homer

Homer va néixer durant el segle VIII i és el suposat autor de les obres literàries més antigues conegudes a Europa: *L'Iliada* i *l'Odissea*. Va ser admirat, imitat i citat per tots els poetes, filòsofs i artistes grecs que el van seguir. És el poeta per antonomàsia de la literatura clàssica, malgrat aquest fet, la biografia de l'autor continua apareixent envoltada del més profund misteri, fins el punt que s'ha arribat a qüestionar la seva existència.

5.2. Argument de l'Iliada

Al primer vers ja apareix el motiu central del poema, la menis; a continuació s'entra de ple en la causa última del conflicte: l'agreujament d'Agamèmnon en negar-se a tornar-li la filla Criseida, tresor de guerra.

Agamèmnon entrega obligat a Criseida i pren en compensació a Briseida, regal honorífic que li havien fet a Aquil·les. Aquest jura apartar-se de la lluita a partir d'aleshores i demana justícia a Zeus, a través de la seva mare Tetis.

El capitost Agamenon té un somni en el qual Zeus el convida a atacar i les tropes es preparen pel combat.

Helena i els tresors han d'ésser restituïts i la guerra ha acabat, però Zeus vol continuar el joc i provoca el trencament de la treva amb l'acció del troià Pàndar qui fereix Menelau a traïció. La guerra recomença i davant l'empenta dels grecs, Hèctor reprèn Paris i ambdós es dirigeixen a la plana. Zeus prohibeix als déus la seva intervenció i la balança s'inclina a favor dels troians, i l'heroi Hèctor es mostra invencible.

Al caure la nit, Hèctor acampa fora de les muralles de Troia, mentre Agamèmnon desesperat proposa la retirada i Ulisses, Fènix i Aiax intenten convèncer Aquil·les. Al dia següent, comença l'avenç d'Hèctor fins les naus aquees i els déus favorables a aquests, encapçalats per Hera aconseguen dormir Zeus i així Aiax pot agredir Hèctor d'una pedrada, aleshores els troians són escombrats.

Mentre que Hèctor, animat per Apol·lo, obligarà els aqueus a retrocedir fins les naus del Pélida, qui aleshores manarà al combat de Pàtrocle i els seus mirmidons. Aquest assolirà alguns triomfs però després caurà a mans d'Hèctor i disfressat d'Aquil·les. La lluita serà especialment dura degut als seus cossos i armes. Per venjar-se llavor, Aquil·les tornarà al combat i matarà Hèctor amb les noves armes que li ha fet Hefest. Abans, però, d'aquesta lluita final se'ns canta l'ímpetu arrasador d'Aquil·les, la còlera del déu-riu Escamandre i les petites discussions entre els déus.

En somnis, Pàtrocle apareix i prega la seva sepultura a Aquil·les. Al dia següent, té lloc la sepultura acompanyada per una multitud. Tanmateix el dolor i la còlera d'Aquil·les no minven i cada dia arrossega el cos mort d'Hèctor tres vegades al voltant de la tomba de Pàtrocle, fins que intervenen els déus.

Iris persuadeix Príam a fi que vagi al campament grec a demanar la restitució del cadàver d'Hèctor. Hi va de nit amb nombrosos regals i en efecte, torna amb el cos del seu fill i la promesa d'una treva de dotze dies. Els troians ploren per Hèctor i li aixequen un túmul després d'inhumar-lo.

5.3. Imatges homèriques a Harry Potter

En llegir determinats episodis de *Harry Potter*, podem veure-hi analogies i associacions amb escenes de la *Iliada*.

5.3.1 PENA, CRITS PER LA MORT DE PATROCLE I LLÀGRIMES PER LA MORT DE HARRY.

En el cant XXIII Homer fa referència al dol d'Aquil·les per la mort de Pàtrocle o bé, les llàgrimes que es van dedicar a Hèctor.

Després de que els militars se n'adonin que qui lluitava i qui es mort, a mans d'Hèctor, no és Aquil·les sinó que és Pàtrocle i porten el cos a Aquil·les, aquest abandona la ira per plorar la mort del seu estimat familiar. Tot i així se li apareix una deessa que li diu que ha de parar de plorar, agafar les armes que han sigut fetes per ell i continuar lluitant. Aquil·les no deixa que trenquessin les files tot i així plora per ell.

“Féu i l'exemple d'Aquil·les tots a l'unison gemiren. [...]”

-Jo et saludo, Pàtrocle, tot i ser el sojorn d'Hades. Ja acompliré ben tost allò que abans vaig prometre't: Hèctor ací estiraré, al trosseg dels cans sa carn crua jo lliuraré i, en fi, dotze fills il·lustres de Troia degollaré, enfellonit per ta mort, davant ta foguera.”⁵⁰

Quan en Hàgrid se n'adona que en Harry és “mort” plora desconsoladament, i crida el seu nom. A diferència d'en Pàtrocle, en Harry és en una batalla individual endinsat al bosc i es deixa matar per en Voldemort. Per tant, no hi ha gent que se l'estimi com per plorar i gemegar per ell, només hi és en Hàgrid que ja fa el que ha de fer quan es perd a una persona a la qual s'estima.

“A la clarina es va fer un silenci absolut. Ningú no es va acostar a en Harry, però ell va notar els ulls de tothom damunt seu, i li va semblar que el premien encara més contra terra, i li va agafar una por terrible que li pogués tremolar un dit o una parpella.”

⁵⁰ Homer *Iliada* XXIII, 1-107, 108-361

-Tu -va dir en Voldemort, i es va sentir un espetec i un xisclet de dolor-. Vés-te'l a mirar i digue'm si és mort.”⁵¹

5.3.2 TRASLLAT DEL COS DE PÀTROCLE AL COSTAT D'AQUIL·LES I EL TRASLLAT DEL COS DE HARRY CAP AL CASTELL

En Hàgrid, encara sense poder-se creure que en Harry és mort, porta el cos sense vida del jove en els seus braços, com si d'un nadó es tractés (degut a la mida d'en Hàgrid, que és un semi-gegant). Durant el camí no para de fer lamentacions i balbucejant paraules que no s'acaben d'entendre. Es troba amb el remat de centaures amb els que s'enfada ja que no han acudit per ajudar a en Harry i el seu bàndol.

“En Harry va notar que a en Hagrid li tremolaven els braços amb la força dels sanglots, i que li saltaven les llàgrimes quan se'l va posar contra el pit [...].

-Bane!!!

El crit inesperat d'en Hagrid va estar a punt de fer obrir els ulls a en Harry.

-Deveu estar contents, de no haver tingut de lluitar, ramat de mules covardes! ¿Esteu contents, que en Harry Potter sigui m...mort?”⁵²

En el cant XXIV, quan Aquil·les, mata a Hèctor com a venjança per la mort de Pàtrocle, lliga el cos sense vida al carro i donà tres voltes perquè tothom vegi com ha mort Hèctor. Dirigint-se als déus pregunta per què no l'ajuden ara, quan el seu cos està sent arrossegat després que ell ha donat tantes ofrenes. Vol fer veure que és ell el més fort.

Aquil·les es porta el cos al seu campament i per la nit, Príam, el pare d'Hèctor s'acosta a on dorm Aquil·les. Príam dóna arguments a l'altre per tal de que aquest li deixi endur-se'n el cos. Li parla del seu pare, de com van ser amics i de que igual que ell, està ja en l'edat de la vellesa. Finalment, Aquil·les amb ganes de plorar per recordar-se del seu pare, s'apiada de Príam que plora desconsoladament per la mort del seu fill Hèctor. Aquil·les compassiu, acorda entregar-li Hèctor.

“D'apercebre mai no deixava l'albada estenent-se pel mar i les ribes, ans al carro enganxava els rabents cavalls, lligava Hèctor, per rossegar-lo darrera la caixa, tres cops l'estirava, fent la volta a l'entorn del sepulcre del seu fill Meneti, i es retirava dins la barraca de nou, deixant Hèctor estenallat de boca terrosa a la pols”⁵³

“L'Occidor d'Argos a tots la son infongué i de seguida, va estirar els forrellats, les portes va obrir i féu passar-hi Príam i els seus esplèndids presents que al carro portava.

[...]

51 J.K.Rowling *Harry Potter i les Relíquies de la Mort* Empúries pàg 703

52 J.K.Rowling *Harry Potter i les Relíquies de la Mort* Empúries pàg 705

53 Homer *Ilíada* XXIV, 12-18

Príam va suplicar-lo dient-li aquestes paraules:

<< Ah, recorda Aquil·les, rival dels déus, el teu pare. Té els meus anys, reduït a una extrema vellor malaurada. El veïnat dels seus entorns sens dubte el turmenta,mes no té ningú que li allunyi destret i ruïna.”

54

5.3.3 DOL, HONRES FÚNEBRES, SEPULTURA, CREMACIÓ DEL COS SENSE VIDA D'HÈCTOR I ELS LAMENTS PER LA CAIGUDA DE HARRY POTTER

Quan els companys de Harry veuen el seu cos als braços d'en Hàgrid fan en silenci una filera, parant de cop de lluitar i de buscar els cossos dels familiars morts, per tal de veure si el que predica Voldemort, de que en Harry és mort, és veritat. S'escolten gemecs, gent que parla, exclamacions de sorpresa, però el que més mal fa a en Harry és el crit esgarrifós de la professora McGonagall i els crits dels seus amics. Voldemort va parlar per fer el silenci. Només quan Ron crida, les reaccions de la gent comencen a aflorar fins que un tumult de soroll inunda l'ambient.

“-No!!!

Va sentir-se un crit esgarrifós, que a en Harry li va semblar més esgarrifós encara perquè no s'hauria esperat mai que la professora McGonagall fos capaç d'emetre un so com aquell.[...] Va tornar a espigar un moment, i va veure que el llindar de la porta s'omplia de gent i que els supervivents de la batalla sortien a l'escala de l'entrada per encarar-se als qui havien vençut i per comprovar amb els seus propis ulls que en Harry era mort. [...] Va tornar a tancar els ulls.

-No!

-No!

-Harry! Harry!!!

Sentir les veus d'en Ron, l'Hermione i la Ginny va ser pitjor que sentir la de la McGonagall. En Harry hauria desitjat respondre'ls amb un crit, però es va obligar a mantenir-se en silenci; i els crits dels tres van actuar com un detonador, i la munió de supervivents s'hi van afegir i es va posar a cridar insults als cavallers de la mort, fins que...

-Silenci!!! - va cridar en Voldemort.

[...]

-T'ha guanyat ell! -va cridar en Ron, i l'encantament es va desfer i els defensors de Hogwarts van tornar a posar-se a cridar i xisclar fins que un espetec més fort que l'anterior va fer callar novament totes les veus.”⁵⁵

54 Homer *Ilíada* XXIV, 445-506

55 J.K.Rowling *Harry Potter i les Relíquies de la Mort* Empúries pàg 707-708

Els funerals d'Hèctor, en el cant XXIV, es poden comparar amb la reacció de les persones quan veuen al cos de Harry jacent sobre el gegant. Príam ha aconseguit que Aquil·les torni el cos d'Hèctor. Quan el pare arriba a Troia amb el cos es fa el funeral i tothom està afligit; les dones ploren i gemeguen, els homes estan seriosos... En el funeral parlen Hécabe, la seva mare, Helena, i Príam.

“Féu-los. Ells enjovaren bous i mules als carros i encontinent davant la ciutat van anar a reunir-se. Van aplegar en nou jornos una estiba immensa de llenya. Mes quan l'albada dotzena, claror dels mortals, va aparèixer, van portar, buidant el plor, l'ardit Hèctor defora, van posar el mort al bell cim de la pira i el foc hi encengueren.”⁵⁶

5.3.4 COMBAT SINGULAR ENTRE HÈCTOR I AQUIL·LES I COMBAT DE HARRY I VOLDEMORT (DOS LLUITEN, ELS ALTRES MIREN, CRIDEN, PATEIXEN, PARLEN...)

En Harry després d'haver desaparèixer sota la seva capa que fa invisible i anar observant en busca del seu enemic, troba al mig del gran menjador dues batalles. Per una part, està la Bel·latrix, la més fidel seguidora d'en Voldemort, combatent a mort amb l'Hermione, la Ginny i la Luna. Encara que elles són tres i l'altra és només una, s'ho fa per igualar les seves forces i inclòs a vegades superar-les. Quan un malefici passa molt a prop del cap de la Ginny, és quan en Harry decideix que aquella lluita té prioritat.

Just quan es dirigeix a ajudar-les, apareix la Molly Weasley, que lluitant amb totes les forces aconsegueix igualar la Bel·latrix. D'altra banda, combaten el professor Llagot, la professora McGonagall, i en Kingsley a la vegada, amb en Voldemort. Quan la Molly acaba amb la malvada Bel·latrix, en Voldemort crida de dolor.

“ La Bel·latrix va riure amb aquella mateixa rialla franca que el seu cosí Sirius havia fet abans de caure d'esquena darrere la cortina, i en Harry va intuir el que passaria just abans que passés.

El malefici de la Molly va passar per sota del braç estirat de la Bel·latrix i li va encertar de ple en el pit, ben bé al cor.

El somriure malsà de la Bel·latrix va quedar-li fixat als llavis i va semblar que els ulls li volguessin sortir de les òrbites; durant un instant brevíssim va tenir consciència del que havia passat, i tot seguit es va desplomar, i la multitud que mirava va cridar d'alegria, i en Voldemort va cridar de dolor.”⁵⁷

Es llavors quan en Harry decideix que ha arribat l'hora de sortir sota la capa que fa invisible i donar la cara al seu enemic. Quan tothom el veu, s'escolten crits d'alegria, d'entusiasme, de sorpresa i en Voldemort qui creia que el noi era mort, agafa una actitud de por, inclòs de temor. Finalment, per fer realitat la profecia, un ha de matar a l'altre i es reten en combat tots dos.

⁵⁶ Homer *Ilíada* XXIV, 782-787

⁵⁷ J.K.Rowling *Harry Potter i les Relíquies de la Mort* Empúries pàg 714

“No et queda cap horricreu. Som l'un contra l'altre. Cap dels dos pot viure mentre visqui l'altre, i un dels dos està a punt d'anar-se'n per sempre...”

-¿Un dels dos? -va dir en Voldemort en to sorneguer. [...] Segur que ets tu, ¿no? Tu, el nen que va sobreviure per accident, i que en Dumbledore ha utilitzat com un titella.

-¿Per accident, dius, que la meua mare va morir per salvar-me? -va dir en Harry. [...]

-Sí, per accident! -va exclamar en Voldemort.[...]-. Per accident i sort i pel fet que sempre has estat enganxat i cosit a les faldilles d'homes i dones millors que tu i has permès que els matés a ells en comptes de tu!

-Doncs aquesta nit no mataràs ningú més- va dir en Harry mentre continuaven donant voltes l'un cara a l'altre i mirant-se els ulls, verd contra vermell-. No podràs matar ningú més, mai més. ?No ho entens, encara? Jo estava disposat a morir perquè paressis de fer-los mal a tots ells...

-Però no t'has mort!

-Hi estava disposat, i per això me n'he sortit. He fet el que la meua mare va fer. Ara estan protegits de tu. ¿Què no has vist que cap dels sortilegis que els has llançat no els ha fet res? Ja no pots torturar-los. Ja no pots fer-los mal. No has sabut mai treure lliçó de les equivocacions, Rodle!...”⁵⁸

Un cop la guerra a Troia ha començat, Aquil·les només lluita en busca d'Hèctor. Dóna ordres negatives per atacar-lo ja que vol ser ell l'únic que lluiti i pugui vèncer a Hèctor. Després d'alguns atacs que no surten bé, Aquil·les arriba prop d'Hèctor i li traspasa la llança pel coll, sense matar-lo del tot perquè pugui escoltar com parla l'altre i explica que aquella mort, era un acte de venjança.

“Ara de dret tots dos amb ardor combatem i les llances no estalviem, per tal que vegem si Aquil·les ens mata i se'ns emporta, sagnants, als navilis balmats les despulles, o si, al contrari, és ell qui serà domtat per ta llança.

D'esta faisó li parlà i va endur-se'l, pèrfida, Atena. Quan ja estigueren propers, en mutu atac, els dos homes, Hèctor gegant de casc tremolós el primer va prorrompre.”⁵⁹

58 J.K.Rowling *Harry Potter i les Relíquies de la Mort* Empúries pàg 715-716

59 Homer *Ilíada* XXII, 243-249

6. L'Orestea

6.1. Èsquil, autor de les tragèdies.

Èsquil (Eleusis, Grècia actual, 525 a.C.-Gela, Sicília, 456a.C) va ser un tràgic grec que va viure en una època d'esplendor per Atenes. Pertanyia a una noble i rica família de terratinents. Va realitzar un viatge a Sicília, cridat per la Cort de Hieró, on uns anys després tornaria per instal·lar-se definitivament.

De les noranta obres que va escriure, només s'han conservat senceres set, entre elles hi ha una trilogia, l'*Orestea*. Es considera a Èsquil com el fundador del gènere de la tragèdia grega.

El gènere tràgic va representar una perfecta síntesi de les tensions culturals que la Grècia clàssica vivia entre les creences religioses tradicionals i les noves tendències racionalistes i democràtiques. A més de l'*Orestea*, d'Èsquil s'han conservat d'altres tragèdies.

6.2. Argument de la trilogia d'Èsquil

6.2.1 "AGAMÈMNON"

Es situa la tragèdia a la fi de la guerra de Troia i en el retorn del capitost Agamèmnon a la seva ciutat Argos.

Abans que arribi a casa, esdevé tota una vasta primera part de l'obra que plena de pressentiments retrocedeix a la sortida de la flota i la violenta decisió de sacrificar la filla Ifigènia a Aulida a fi que Artemis sigui aplacada i els vents contraris es calmin.

A la segona part i després de la fingida alegria amb que Clitemnestra simula rebre el seu marit, l'occeix junt amb Cassandra, filla del rei de Troia, que el capitost havia portat com a concubina seva. Clitemnestra reconeix que forma part de la cadena de crim i expiació que envolta les passades generacions del llinatge. Per últim apareix Egist, i ambdós entren junts a palau.

6.2.2 "LES COÈFORES"

El principi presenta Orestes al costat de la tomba del seu pare havent tornat de l'estranger. Orestes s'amaga darrere del seu company per tal de no ésser vist ni conegut per ningú. Clitemnestra aterrada per un somni envià la seva filla, Electra, a la tomba del pare amb ofrenes d'expiació però aquesta en lloc d'actuar així, les ofereix preguntant pel retorn del seu germà i l'acompliment de la venjança.

Els germans es reconeixen i després s'afegeixen al cor iniciant un cant junt la sepultura. Després Orestes li exposa el projecte de venjança.

Orestes i el seu company Pilades són acollits a palau sense ésser reconegut el fill per la pròpia pare. Orestes mata primer aquest gran amic i després a la seva mare fent cas inútil de les

seves pregàries. Un cop consumit l'assassinat, no podia controlar-lo i davant els seus ulls sorgeixen els esperits venjadors de la seva mare i enmig de la seva bogeria, el protagonista fuig cap a Delfos a la recerca de la alliberació.

6.2.3 “LES EUMÉNIDES”

Les Erínies persegueixen a Orestes fins el temple d'Apol·lo a Delfos. Aquest allunya les fúries d'Orestes i li dona escolta segura fins a Atenes. Allí tornen a trobar-se Orestes i les Erínies, i davant d'un tribunal d'homes justos es celebra el judici., que enfronta Apol·lo, representant d'un món diví, jove i patriarcal en el que pesa més l'assassinat de l'heroi Agamèmnon i el deure de venjança que el matricidi. El tribunal vota i Atena, la filla sense pare de Zeus, dona també el seu vot a Orestes a l'igual que Apol·lo i Orestes es salva. Ple de gratitud brota la paraula de l'homicida que jura eterna fidelitat a la ciutat que l'ha salvat. La reconciliació en l'esfera del món diví també ve de la mà d'Atena que persuadeix les fúries i les converteix en Euménides, esperits benivolents i benignes.

L'obra s'acaba amb la processó que acompanya les venerables deesses cap a la seva nova seu.

6.3.Reminiscències tràgiques en Harry Potter.

6.3.1. Analogies entre Orestes i Harry

Orestes és el venjador de la mort del seu pare a qui ha matat la seva mare.

“Em tempteiges com si fos dona nècia però amb un cor no gens trèmul m'adreço a no ignorants. Si em menysprees o em lloes, tant me fa. Mira Agamèmnon, l'home que em fou marit. L'he mort amb la mà dreta. Ja està bé així: he estat obrera destra.”⁶⁰

Harry vol venjar la mort dels seus pares, que els va assassinar un terrible mag. Fins i tot, arriscarà la seva vida per poder acabar amb el seu gran enemic: Voldemort.

A Orestes, són el déu Apol·lo i la seva germana Electra, qui demanen que la mort del seu pare no ha de quedar sense justícia.

“No em trairà el molt poderós Lòxias, de qui l'oracle aquest risc em fa encórrer, i em xiscla molt, i em diu coses que em gelen el fetge ardent si l'error executo de no escometre els assassins del pare: diu que em cobri tal mort com ells ho feren.”⁶¹

60 Èsquil *Orestíada* Agamèmnon, 1401-1406

61 Èsquil *Orestíada* Coèfores, 269-275

Orestes acompanyat de Pílates, va a Argos, a la tomba d'Agaèmnon, on consagra al seu pare un ris del seu cabell.

“LA CORIFEU

Parla, que el cor m'està ballant de pànic.

ELECTRA

Donc veig un rull tallat sobre del túmul.

LA CORIFEU

Potser és d'un home? O d'una noia esvelta?

ELECTRA

Tothom pot escatir-ho, perquè és fàcil.

LA CORIFEU

Vella com sóc, ho aprendré d'una jove?

ELECTRA

Si no sóc jo, qui haurà pogut tallar-se'l?

LA CORIFEU

Com plorar-lo amb cabells d'uns adversaris?

ELECTRA

Però mireu aquest rull com s'assembla...

LA CORIFEU

A quina cabellera? Vull saber-ho.

ELECTRA

És idèntic, ho veus?, als meus mateixos.

LA CORIFEU

Qui sap si ha estat un do amagat d'Orestes?

ELECTRA

Més que a cap altre als d'ell el rull s'assembla.

LA CORIFEU

Com s'ha atrevit a aquest lloc a arribar-se?

ELECTRA

O envià el rull tallat a honra del pare...⁶²

A Harry Potter és l'Hermione qui l'acompanya al Cau de Godric, on és la tomba dels seus pares, també visiten la casa en runes, com va quedar després de la tragèdia. L'Hermione fa sortir de la seva vareta un ram de flors.

“L'Hermione li havia tornat a agafar la mà, i l'hi estrenyia. Ell no podia mirar-la, però va correspondre-li estrenyent-li també la mà, i va fer unes quantes inspiracions profundes per si l'aire nocturn el revifava i l'ajudava a recuperar el domini de si mateix. Hauria hagut de portar alguna cosa per donar-los, i no

62 Èsquil *Orestíada* Coèfores 167-180

hi havia pensat, i totes les plantes del cementiri estaven glaçades i sense fulles. Però l'Hermione va aixecar la vareta, amb la punta va descriure un cercle a l'aire i una corona de roses de Nadal va sorgir davant seu. En Harry la va agafar i la va dipositar sobre la tomba dels seus pares."⁶³

Orestes té com a mentor Apol·lo. L'exemple a seguir de Harry, ja que no té una figura paterna, és Dumbledore qui, a més, li ensenya com posar fi al desastre, l'educa perquè sigui capaç d'acabar amb Voldemort i, amb ell, la destrucció que ha deixat al seu pas...

"[...]Però en Harry tenia els ulls clavats en la persona de dintre el retrat més gran, que era darrere mateix de la cadira del director. De darrere les ulleres de muntura de mitja lluna, les llàgrimes li lliscaven fins a perdre's en aquella barba llarga i blanca, i l'orgull i l'agraïment que traspuava van resultar per en Harry tan balsàmics com el cant del fènix."⁶⁴

Tal com expliquen els mitògrafs (Apol·lodor, Higini), Orestes es casa amb Hermione (casualitat?), la filla de Menalau amb Helena, mentre que Harry es casa amb Ginny, la germana petita del seu millor amic, Ron Weasley. Orestes, després de matar Egist, amant i còmplice de Clitemnestra, s'enfronta amb la seva mare. Aquesta intenta dissuadir-lo perquè no el mati.

“ORESTES

L'estimes, l'home? En el seu sepulcre jauràs. És mort: j'ano podràs trair-lo.

CLITEMNESTRA

Atura't, fill! Els meus pits, reconeix-los per tants cops que damunt d'ells t'adormires després d'haver mamat la llet nutrícia.

[...]

CLITEMNESTRA

Et vaig pujar, i amb tu envellir desitjo.

ORESTES

Podries viure amb mi? M'has mort el pare!"⁶⁵

Harry Potter vol entregar-se, vol lluitar contra Voldemort i matar-lo. Molly Weasley, és una de les persones que intenta impedir-s'ho, inclòs intenta convèncer-lo inútilment, de que no fa falta que sigui ell qui mati l'adversari.

"Tampoc veig que hi hagi d'anar tu!- va replicar-li ella, deixant els miraments de banda-. Amb prou feines sou majors d'edat, tots tres! És del tot absurd que, si en Dumbledore tenia necessitat que es fes res, no recorregués a l'ordre en pes! Harry, devies entendre'l malament. Segur que et va dir que volia que "es fes" el que sigui, i tu vas interpretar que volia que "ho fessis" tu...

-No, no ho vaig entendre malament -va dir en Harry, categòric-. Haig de fer-ho jo."⁶⁶

63 J.K.Rowling *Harry Potter i les Relíquies de la Mort* Empúries pàg 324-325

64 J.K.Rowling *Harry Potter i les Relíquies de la Mort* Empúries pàg 724-725

65 Èsquil *Orestíada* Coèfores 894-909

66 J.K.Rowling *Harry Potter i les Relíquies de la Mort* Empúries pàg 92

Dels molts que no volen que Harry sacrifiqui la seva vida, Molly és, potser, la que més destaca en el paper maternal que encarna respecte Harry. Fins i tot, alguna vegada al parlar dels seus fills, ha parlat d'ell com un més. No es pot oblidar que sempre ha acollit al jove mag en el Cau durant les vacances d'estiu i les de nadal. Harry és, des del primer any, un més de la seva família.

Orestes després d'assassinar la seva mare i haver estat perseguit per les fúries d'origen matern i ser jutjat pel tribunal, rep el suport de la deessa Atena qui exerceix el seu vot de qualitat i es mostra favorable a l'absolució del condemnat.

“ATENA

És cosa meva l'última paraula. Ara jo voto a favor d'Orestes. El que és a mi, no em va parir una mare; tret del conyugi, lloco en tot els homes cordialment; sóc filla del meu pare, no honoraré mai jo la sort d'una dona que l'home occí, el protector de la casa. Només l'empat de vots, i guanya Orestes. Extraieu els sufragis de les urnes els qui el lloc heu atès de fer de jutges. [...]

APOL·LO

Traieu els vots com us correspon, homes, apunteu-vos per sempre a la Justícia. D'un vot de menys pot eixir-ne un gros damne i un vot de més pot ensorrar una casa.

ATENA

Del crim de sang surt ben netejat l'home: la votació ha sortit empatada.

ORESTES

*Oh Pal·las, salvadora de ma casa!*⁶⁷

Harry després d'acabar amb tots els horricreus i poder matar a Voldemort, rep una recompensa, en el pròleg, fent-se càrrec de Teddy, de qui és padrí i el que, gairebé, viu amb ells després de la mort dels seus pares en la gran batalla de Hogwarts. El mateix que volia fer en Harry quan va conèixer el seu padrí, en Sirius.

“-En Teddy és allà -va dir, sense alè, assenyalant cap a les bafarades de vapor de darrere seu-. L'acabo de veure! I ¿sabeu què fa? S'està petonejant amb la Victoire!

Va aixecar la vista cap als adults, visiblement decebut de veure que no els feia ni fred ni calor.

-En Teddy! En Teddy Llopin, el nostre estimat cosí, s'està fent petons amb la nostra estimada Victoire! Li he demanat què feien...

[...]

-Aï, que bé si es casessin! -va dir la Lily en veu baixa, tota il·lusionada-. Llavors sí que en Teddy seria de la família de veritat!

*-Ja ve a sopar pràcticament quatre dies a la setmana -va dir en Harry-. Podríem proposar-li que vingui a viure a casa, i ho tindríem arreglat.*⁶⁸

67 Èsquil *Orestíada* Eumènides, 734-754

68 J.K.Rowling *Harry Potter i les Relíquies de la Mort* Empúries pàg 732-733

6.3.2 Analogies entre Electra i Hermione

Electra després de la mort dels seus pares, és considerada com una esclava:

“ A mi els déus m’han impartit un fat idèntic al que em força la pàtria, perquè des de la casa pairal m’han ficat en un destí d’esclava. Ben a desgrat meu m’escau de reverir.”⁶⁹

Hermione, per les Forces del mal, és considerada una sang de fang (filla de muggles) i socialment, és inferior a ulls dels aliats de Voldemort. Electra, germana d’Orestes, pateix tots els seus sofriments i lluita al seu costat contra la hostilitat del poble. Harry considera la seva amiga, Hermione, com una germana.

ELECTRA

És que em cal, doncs, anomenar-te Orestes?

ORESTES

Ara que em veus reconèixer-me et costa mes quan el rull d’aquests cabells meus veies i l’empremta també de més petjades esperançada creies contemplar-me, el germà que t’és tan semblant de cara. Mira el rull de cabells, al seu tall posa’l, mira el teixit que de tes mans és obra, la trama de la bitlla, el joc de caça.

ELECTRA

Cara angúnia de la casa del pare, plorós esper de sembra salvadora, amb confiada força aquest alcàsser recobraràs, ull de joia que quatre sorts tenim junts; cal que te digui: <<m’ets pare>>, filtre d’amor t’inclina a ser-me mare (la qui ens ho és, l’odiem amb justícia) i a ser germana d’aquell que fou trista víctima, germà fidel que venero. Que la Força, la Justícia i Zeus màxim dels déus ell el tercer, em siguin benèvolts!”⁷⁰

“-Púrria! Sangs de fang! Gentussa! -els va cridar, mentre ells baixaven com un llamp cap a la cuina, que era al soterrani, i es tancaven a dintre amb un cop de porta.”

“-Amo -va dir en Kreacher amb la seva veu enrogallada de granota, amb una reverència que el feia parlar amb la cara contra els genolls-, veig que heu tornat a la casa pairal de la meva mestressa amb aquest Weasley descostat i amb la sang de fang...

-Et prohibeixo que diguis <<descostat>> i <<sang de fang>> a ningú -va remugar en Harry.[...]"⁷¹

“No, Harry; escolta tu -va dir l’Hermione-. T’acompanyarem segur. És una cosa decidida des de fa mesos; anys, més ben dit.

[...]

-¿...ja ho heu pensat bé? -va insistir en Harry.

-Mira -va dir l’Hermione [...]-. Fa dies que preparo l’equipatge per poder anar-nos-en en qualsevol moment, cosa que, perquè ho sàpigues, m’ha obligat a fer uns encanteris força difícils a banda d’apropiar-me de tota la poció de la mutació d’Ull-foll davant dels nassos de la mare d’en Ron.

69 Èsquil *Orestíada* Coèfores, 76-80

70 Èsquil *Orestíada* Coèfores, 224-245

71 J.K.Rowling *Harry Potter i les Relíquies de la Mort* Empúries pàg 190-191

>> *També he alterat els records dels meus pares perquè creguin que en realitat es diuen Wendell i Monica Wilkins i que la il·lusió de la seva vida és anar-se'n a viure a Austràlia, cosa que ja han fet. Això ho he fet perquè a en Voldemort li resulti més difícil seguir-los la pista i interrogar-los sobre mi...o sobre tu, perquè per desgràcia, els he explicat unes quantes coses de tu.*

>> *En cas que surti viva de la nostra recerca dels horricreus, localitzaré els meus pares i desfaré l'encantament. Si no...Bé, diria que és un encantament prou bo perquè visquin tota la vida feliços i contents. Perquè resulta que en Wendell i la Monica Wilkins no saben que tenen una filla.*⁷²

Ella el protegeix, el cuida, intenta que no tingui baralles i quan té problemes, el seu enginy sol solucionar-ho i ajudar-lo a continuar. Sempre ha lluitat al costat de Harry contra tot el que ha hagut de combatre i també va voler acompanyar-lo en la cerca dels horricreus i acabar amb el treball.

*“En Harry va fer un bot amb l'Hermione en el moment que la serp se'ls abalançava, i, just quan anava a mossegar, l'Hermione va cridar: <<Confringo!>>. El sortilegi va travessar l'habitació, va trencar el mirall de l'armari, va sortir rebotat cap a ells picant primer a terra i després al sostre i en Harry va notar-ne l'escalfor fregant-li els dors de la mà. Arrossegant l'Hermione, va saltar del llit al tocador, on es va tallar la galta amb un vidre, i d'allà va llançar-se a la foscor de fora a través de la finestra trencada, girant a l'aire mentre l'Hermione proferia un xiscler que va ressonar enmig de la nit...”*⁷³

Ens explica Eurípides (Orestes, 1658-59) que Electra, finalment, es casa amb Pílades el millor company d'Orestes i té dos fills: Medonte i Estrofió, Hermione, d'altra banda, es casa amb Ron i tenen dos fills: Rose i Hugo. .

“[...]La cara no se'ls va distingir ben bé fins que en Harry, la Ginny, la Lily i l'Albus no hi van ser a tocar.

-Hola -va dir l'Albus, amb l'aire de treure's un gran pes de sobre.

La Rose, que estrenava l'uniforme de Hogwarts, el va mirar amb expressió radiant.

-¿Has pogut aparcar? -va demanar en Ron a en Harry-. Jo sí. L'Hermione no s'ho pensava, que em trauria el carnet de conduir de muggles, ¿eh que no? Es pensava que hauria d'ofuscar l'examinador.

*-No és veritat -va dir l'Hermione-. Tinc una fe absoluta en tu.”*⁷⁴

6.3.3 Analogies entre Pílades i Ron

Pílades és el millor amic d'Orestes per excel·lència. Ron és el millor amic d'en Harry: la seva relació passa en algun moment de ser amistat a ser una relació fraternal. Cal que no s'oblidi que la família d'en Ron, acull en Harry i passa temporades en el Cau.

⁷² J.K.Rowling *Harry Potter i les Relíquies de la Mort* Empúries pàg 100

⁷³ J.K.Rowling *Harry Potter i les Relíquies de la Mort* Empúries pàg 337-338

⁷⁴ J.K.Rowling *Harry Potter i les Relíquies de la Mort* Empúries pàg 731

Orestes i Pílates van ser educats junts i en la casa d'Estrofito, Ron i Harry estudien, des dels onze anys a Hogwarts. Tal com recorda Eurípides a la tragèdia *Ifigènia a Tàuride*, Pílates, va ajudar principalment a Orestes en el seu viatge a Tàuridu. Ron ajuda a Harry en el seu viatge de cerca d'horricreu i fins i tot, arriba a destruir-ne un.

"Plantat a terra davant seu, en Ron feia cara de desesperació i dolor. Va aixecar l'espasa ben enlaire, amb les mans tremolant-li.

-Vinga, Ron! -va dir en Harry amb un crit.

En Ron va mirar cap a ell i en Harry li va veure una punta de vermell als ulls.

-Ron!...

L'espasa va fer un llampegueig i va baixar de cop. En Harry va saltar cap a un costat, i es va sentir un espetec metàl·lic i un crit llarg i agònic. En Harry va tombar-se, relliscant a la neu, amb la vareta a punt per defensar-se; però no hi havia res contra què combatre"⁷⁵

75 J.K.Rowling *Harry Potter i les Relíquies de la Mort* Empúries pàg 370

7. Conclusions

7.1 Síntesi dels resultats obtinguts

Una de les primeres coses que hem pogut constatar durant aquests mesos compartits amb la saga dels joves mags de Howarts és que, al costat d'elements pseudobiogràfics (desaparició prematura dels progenitors, importància dels trens, canvis de domicili, valoració de les amistats, etc.), J.K. Rowling té coneixement de la tradició literària no només en llengua anglesa sinó també d'arrel clàssica grecoromana, fins el punt que sap fer servir determinats motius, personatges o situacions propis d'aquestes tradicions i combinar-los entre si amb encert. Les primeres preguntes que ens feiem a la introducció comencen a trobar respostes i rere la saga de Harry Potter hi ha la petjada i la influència d'una tradició rica i també diversa, de la literatura escrita d'aventures fantàstiques però també dels relats de caràcter oral, mític i heroic.

La saga de Harry, per tant, no ha sortit únicament de la inventiva de l'autora sinó que és hereva d'una llarga tradició literària i en aquest còctel hi té la seva presència, i no pas poca, l'element clàssic, com s'ha pogut comprovar a partir de l'anàlisi de diversos paral·lelismes amb obres rellevants de la literatura grecoromana com són els clàssics *L'Orestea* d'Esquil i *La Ilíada* d'Homer. També revela un profund coneixement d'aquesta literatura alguns procediments narratius emprats per Rowling a l'hora de caracteritzar personatges, imaginar escenaris o esbossar determinats animals mitològics. La gran quantitat de citacions literàries i d'imatges d'obra artística permeten redundar en aquest aspecte. Per últim, l'anàlisi dels noms propis ens ha permès concloure que tampoc no és casual l'ús que l'autora fa de l'antiga llengua llatina, tot i que no sempre l'aplicació és tan correcta com s'esperava.

Pel que fa al lèxic dels antropònims, després de fer l'anàlisi dels noms es va arribar a la conclusió que l'autora, J.K. Rowling, havia fet ús del llatí com a llengua pròpia del món de la màgia, és a dir, havia utilitzat mots en llatí per donar als llibres un aire de misteri i de prestigi intel·lectual. L'autora, en efecte, no va donar noms als personatges per casualitat sinó que eren intencionats: es tractava de proporcionar una característica clara del personatge. Un altre tema és que al costat d'antropònims que tenien origen llatí, n'hi havia d'altres que eren d'origen anglès. Molts dels protagonistes, però, tenen noms d'arrel clàssica com és el cas de l'Albus que significa blanc, en Draco que significa drac, la Minerva que és una deessa romana, d'entre altres; no hi ha llatí, en canvi, per a molts dels secundaris com per exemple el cognom Dumbledore que ve de bumblebee i significa abellot, el propi Harry Potter, els Dursley, o Lovegood, el cognom de la Luna que significaria el qui estima déu. Sigui com sigui, la intenció de l'autora: és proporcionar mitjançant el nom una característica clara del personatge. Un cop teníem el significat dels mots ens vam adonar que arriba un punt on la realitat i la fantasia es fusionen per donar lloc a alguns noms propis com ara Ojoloco-Moody/Ull-foll Moody (en català) que fa referència a l'ull que té el professor de defensa

contra les Forces del Mal del quart curs que és capaç de veure a través de parets (inclòs a través del seu propi cap) i el seu tret característic és que l'autora sempre el descriu com que no para de moure's, Fenrir Greyback/Fenrir Esquena-grisa(en català) que és un home-llop de color gris per tant, el seu nom el defineix molt bé. També apareixen noms d'origen diví com Minerva o Pomona, la primera és la deessa romana de la saviesa, els arts i la tècnica de guerra el que concorda molt bé amb el personatge amb qui comparteix el nom: Minerva McGonagall que és una de les professores més sàvies però alhora és també una de les que millor lluita; i la segona, és la deessa romana de la fruita, els jardins i els horts, si recordem a la Professora Sprout irremeiablement es pensa en el seu hort de mandràgores que en el segon any van fer que els petrificats tornessin al seu estat normal, i la classe de mandràgores que va donar en el primer any de Harry on els alumnes recorden els crits de les plantes, per tant, és evident la relació entre la deessa de la fruita i dels horts amb la professora d'herbolària, Pomona Sprout.

En la mateixa línia podem interpretar l'ús freqüent del llatí per batejar conjurs i pòcimes màgiques. El seu ús fa patxoca màgica i dóna força i entitat en les seves aparicions. Sovint, es tracta d'arrels parlants, però encara més freqüentment no sembla tenir importància la seva correcta adequació gramatical per exemple, *levicorpus* o *expelliarmus* haurien de ser *leve corpus* o *expelle arma*, de la mateixa manera que *lumos* podria ser *lumen*. Dels trenta-un conjurs i pòcimes que es van analitzar, onze estaven formulats de forma llatina correctament i corresponien amb el significat literal, uns setze corresponien a una mala construcció del llatí, utilitzant paraules en nominatiu, subjecte quan haurien d'estar en acusatiu, complement directe com és el cas de *Vulnera Sanaetum* o *Expelliarmus*. La resta no tenen un origen clar encara que la forma que s'utilitza recorda a la llatina i d'altres que el seu origen és anglès. Aquest anàlisi va servir per saber amb més certesa que l'autora no buscava la correcció gramatical sinó que el seu objectiu era crear un llenguatge que a ulls dels lectors semblés màgic, buscar bellesa amb un cert significat però sense exactitud.

La presència de la tradició clàssica es fa visible en diverses referències relacionades amb les categories d'anàlisi literària fonamentals: els personatges, l'espai-temps, els temes i la trama argumental. Sovint és possible establir associacions entre diversos episodis de la saga i escenes representatives de la literatura homèrica i de la tragèdia clàssica atenesa.

Pel que fa al tractament temàtic dels personatges, l'autora ha sabut donar forma a la idea del creixement i maduració dels protagonistes fent-los transitar en una mena de viatge farcit d'experiències vitals amb diverses connexions amb les proves iniciàtiques característiques dels antics herois de la mitologia clàssica. El tema principal de la saga serà, doncs, la maduració personal dels protagonistes i especialment de Harry, qui afronta en cada novel·la una mena de viatge que comença i acaba sempre a casa dels seus oncles, més experimentat en la superació

de dificultats i en conseqüència més preparat per a la vida adulta. Altres temes associats són el de l'amistat incondicional (Harry sempre pot disposar de la predisposició de Ron i Hermíone), el descobriment de l'amor (a mesura que passa el temps, miren d'una altra manera les persones que tenen al costat i les relacions de parella es van fent més important), la importància del preceptor (en Dumbledore guia a en Harry fins la culminació de l'èxit) i dels talismans màgics indispensables per a la superació de les diverses proves ja que seran aquests objectes, la capa que fa invisible, la pedra de la resurrecció i la vareta de l'àlber els que portin al bruixot cap a la mort però alhora, l'ajudin a continuar viu. Cal recordar breument el mite de Perseu, qui per poder portar a terme la seva missió d'occir a Medusa rep alguns objectes dels déus: Hermes li deixa unes sandàlies alades i una espasa corba, Atena un escut brunyit i Hades un casc que el feia invisible.

Un altre àmbit narratològic on es fa palesa la vigència de l'element mític d'inspiració clàssica és en l'ambientació del món màgic i la creació del ric imaginari d'éssers i bèsties que hi viuen. Així, per exemple, gegants (Hàgrid) que viuen en cabanes properes a boscos encantats habitats per unicorns (la seva sang és font de vida i són sacrificats per Voldemort per recobrar la seva forma humana). Altres animals mitològics que veiem desfilar són centaures, bèsties poc civilitzades i agressives (els que lluiten amb els protagonistes dins del bosc prohibit) o dracs (a qui s'atorga la tasca de fer de guardians, com per exemple el del banc de Gringotts). També trobem el cas de l'òliba que és representada sovint amb la deessa Minerva, l'Esfinx una bèstia amb els orígens a la mitologia romana que en el torneig dels tres bruixots és la seva habitual endevinalla una prova més per arribar a l'èxit, o el gos de tres caps, Pelut en Harry Potter, conegut com a Cèrber en els mites. En aquest aspecte, Rowling ha seguit la mateixa tònica que en els altres i barreja dades fruit d'una acurada tasca documental amb elements totalment ficticis o adequats a la trama que vol desenvolupar. També passa amb el gos Pelut, que vigila una trapa amb accés a les proves que porten fins a la pedra filosofal, que dóna la vida immortal a qui beu el seu elixir i no com Cèrber que vigila la porta als inferns. O bé, el cas de les sirenes que són descrites per Rowling com éssers monstruosos, amb una veu espantosa i poc agradables.

Reprenent la qüestió de la caracterització heroica del protagonista, l'anàlisi dels procediments narratius referits a la intriga revela que Harry aconsegueix majoritàriament les funcions establertes pel professor Sánchez-Escalonilla en el seu paradigma interpretatiu titulat "*El viatge de Frodo*". Així doncs, podem establir una estructura basada en una sèrie de conflictes i obstacles que es donen en el desenvolupament de l'acció i que els personatges principals han de superar per aconseguir els seus objectius:

- a) vivència al món ordinari: Harry passa els estius a casa dels seus oncles en el món muggle.
- b) La crida a l'aventura: Harry coneix per primer cop la seva condició de mag.

- c) Aparició del savi ancià: el noi parla per primer cop amb Dumbledore, el director de l'escola.
- d) Vivència al món especial: és en el món màgic on Harry se sent veritablement com a la llar.
- e) Instrucció del candidat: Dumbledore es preocupa de que en Harry sàpiga el que ha de fer.
- f) Les primeres ferides: Voldemort intenta diversos cops matar en Harry abans d'occir-lo.
- g) Visita a l'Oracle: Harry quan mor es troba amb en Dumbledore al món dels morts.
- h) Descens als inferns: el noi després de morir es troba on per ell és King Cross molt neta.
- i) Desaparició del savi ancià: al viure, Harry sap que no tornarà a veure el Dumbledore.
- j) Sortida dels inferns: el noi és conscient de que és viu i té por de que ho descobreixin.
- k) Resurrecció: quan el jove es mostra davant els altres, retorna l'esperança.
- l) Retorn a la llar: després de culminar la seva missió, Harry és recompensat amb una vida plena de felicitat.

La lectura dels cants XXIII i XXIV de *La Ilíada* i de les tragèdies de la trilogia d'Èsquil sobre el mite d'Orestes ha permès establir alguns paral·lelismes en el tractament de les relacions entre la tríada protagonista d'ambdós relats. Orestes tenia moltes semblances amb el protagonista de la saga, Harry Potter, Electra la germana d'Orestes, casualment també es trobava molt a prop d'Hermione, la millor amiga de Harry Potter i per últim va aparèixer Pílades, el fidel company d'aventures d'Orestes que, un cop més, les diferències amb Ron, el millor amic d'en Harry eren escasses. Electra al igual que Hermione és considerada inferior, en el cas de la primera és una esclava i en el cas de la segona, una sang de fang és a dir fruit de pares no màgics. Pílades i Electra es casen, paral·lelament es casen Ron i Hermione. Orestes i Pílades són educats junts, Ron i Harry passen tots els cursos sense separar-se, tant Orestes com Harry tenen un mentor: Apol·lo i Dumbledore. La seva germana i Apol·lo són qui provoquen a Orestes perquè mati la seva mare, Harry també és empès però en aquest cas per a un benefici col·lectiu. Una altra evidència: Rowling no només s'havia basat en les tragèdies per escriure la seva pròpia aventura sinó que també va utilitzar alguns noms propis per fer encara més paleses les seves influències: en una de les seves faules, el mitògraf Higini ens explicava que Orestes finalment es casava amb Hermione. Aquest paral·lelisme era massa gran com per a ser fruit de la casualitat.

D'altra banda els combats entre les Forces del Mal, en concret Voldemort, i el bé, representat per Harry, amb el que això comporta: morts, crits, llàgrimes, lluites individuals, etc... tenien també la seva imatge mitològica: Aquil·les i Hèctor en la guerra de Troia. La mort de Pàtrocle disfressat de l'heroi Aquil·les i el dol per la caiguda del jove esdevé d'igual manera que la falsa mort de Harry, que resulta estar viu i els plors dels qui l'estimen. Més tard, el combat individual entre Hèctor i Aquil·les mogut per venjar Pàtrocle té moltes semblances amb la lluita d'en Voldemort i Harry aquest mogut per l'esperança que encara queda en els rostres de les persones que els envolten enmig del Gran Saló. En el cas d'Aquil·les i Hèctor, aquest últim mor i

és passejat per l'altre, per tot el camp de lluita perquè els seus estimats el vegin, en el cas de Harry i Voldemort, el darrer mor pel rebot d'un dels seus conjurs i és deixat a un costat del Gran Saló sense que ningú es preocupi per ell.

7.2. Valoració dels resultats i de l'estratègia metodològica

Arriba el moment de plantejar-nos si el resultat de la nostra feina és important o si és significatiu. És important, perquè aquesta recerca ha permès comprovar que la pervivència del món clàssic és present en una obra tan actual i de públic tan divers com la saga de Harry Potter. Més encara, en uns moments en què sembla que tot allò relacionat amb grecs i romans és caduc, passat de moda i minoritari.

Pel que fa a la metodologia, partim de la base que suposàvem que hi havia relació entre la saga de Harry Potter i el món clàssic: personatges amb noms llatins, animals mitològics, caracterització heroica del protagonista, etc. Aquest punt de partida es va veure reforçat per la lectura del treball de recerca de l'Anna Teixidor i per l'article de la doctora Camps, que obriren noves vies d'estudi.

Ara ja tenim la certesa que J.K.Rowling es basa en el món grecollatí per crear el seu propi món. No és, però, el món clàssic l'únic referent d'on beu l'autora. Les preguntes formulades a l'inici van anar quedant contestades, encara que fos de manera parcial. L'anàlisi de personatges i d'escenaris és merament descriptiu, mentre que el dels animals segueix un tractament més analògic, comparant la referència mítica amb l'ús que en fa l'autora. També cal dir que el llistat d'antropònims i de conjurs i pòcimes analitzats no ha estat exhaustiu però sí prou representatiu. D'altra banda, l'anàlisi de la condició heroica del protagonista s'ha desenvolupat seguint el paradigma interpretatiu proposat pel professor Sánchez-Escalonilla i buscant les referències literàries d'entre les novel·les de Rowling.. El mateix mètode, basat en l'analogia i la citació textual, s'ha fet servir a l'hora de buscar els paral·lelismes amb textos clàssics com *La Ilíada* i *L'Orestíada*.

7.3. Dificultats i solucions

Una vegada vaig posar-me a redactar, vaig trobar una dificultat a l'hora d'escriure en català. Jo m'havia llegit la saga en castellà, la meua llengua materna, i la majoria d'informació que anava trobant era de fonts escrites en castellà. Quan vaig haver d'escriure coherentment i amb cohesió allò que, anteriorment, havia trobat i investigat va ser un problema. Havien substantius propis que no coincidien en la saga catalana per tant, vam haver de fer una petita cerca paral·lela al meu treball que consistia en trobar els antropònims i els noms dels personatges dins la saga escrita en català. Ens va sorprendre la gran variació i diferència que hi havia d'una llengua a una altre: hi havia noms que s'assemblaven, fins i tot alguns coincidien, però d'altres no coincidia cap

lletra. L'adaptació catalana havia fet un reescrit dels noms per posar els que més s'apropaven al significat en anglès. Vam reciclar texts que havia escrit anteriorment però en castellà i a l'hora de traduir-los per adequar-los al meu treball, vam trobar dificultats en, sobretot, les frases fetes, perífrasis, adjectius que en català no feien la funció exacta que jo buscava. Per mitjà de sinònims, escriure, llegir, rellegir, reescriure, modificar...vam aconseguir una modesta traducció.

Havia de tenir en compte les meves limitacions, és a dir, la meua llengua era el castellà i, encara que la matèria de català tampoc la portava malament, tenia més facilitat per escriure en castellà, fet que a vegades va obstaculitzar el treball ja que, no podia estancar-me buscant un sinònim o una expressió per substituir allò que no sabia dir, per tant, vaig aprendre a buscar, ràpidament una solució: buscava una altra manera de dir-ho però dient exactament el que volia. Mai vaig plantejar-me parlar amb la pròpia Rowling o amb els traductors de les edicions de català i castellà: havia de ser realista. Segurament, ningú es preocuparia de respondre'm les preguntes, sabia que aquelles persones tenien una feina que era més important que el treball d'una estudiant de batxillerat. Però, tanmateix, vaig pensar en altres alternatives. El meu tutor m'havia fet la proposta de conèixer la Dra. Camps, autora de l'article que tant m'ha ajudat, i vaig aprofitar l'ocasió per pensar en fer preguntes que, sabia, no podria fer-li a ningú més. Encara que l'entrevista no va ser possible fer-la, les respostes a les meves possibles preguntes van anar sorgint a mesura que avançàvem en el nostre treball.

Més tard, quan gairebé estàvem acabant el treball, vam proposar trobar encara un paral·lelisme més, aquest havia de ser amb Ulisses i encara que no van faltar intents, la manca de temps i la meua dificultat per trobar suficients paral·lelismes perquè fos un bon argument van fer que finalment la proposta no pogués ser inclosa al treball.

7.4. Perspectives de futur

El nostre treball va sorgir com a continuació d'un altre treball, aquest no és motiu suficient perquè s'acabés aquí i no continuar investigant. Després de que el temps no ens hagi afavorit, s'han de deixar portes interessants obertes que podrien ser analitzades per posteriors projectes. Cal destacar el paral·lelisme, ja evident, amb els mites grecoromans, per tant, encara que s'analitzen alguns, hi ha d'altres que tenen seqüències que entrelliguen moltes de les escenes de Harry Potter. L'*Odíssea* amb Ulisses com a principal personatge és un bon punt de partida, ja que cal recordar que aquest, baixa al món dels morts i retorna. La *Condicció de l'heroi* de Christopher Vogler o bé, de Sánchez-Escalonilla també és un tema interessant per poder trobar encara més referències. També trobo que seria curiós investigar la raó per la qual els traductors dels llibres utilitzen mots que s'allunyen de la versió original de J.K.Rowling i intenten concordar amb el significat que tenen en la llengua d'origen com ara Peeves a Pau, o Phyllida Spore a Rosa Rosae.

I, finalment, un àmbit que podria tenir relació amb aquest treball però que el temps no ho ha permès és: d'una banda, les referències en les que es basa l'autora per crear a Lord Voldemort, un ésser que mai a viscut feliç i que es creu superior als altres i, d'altra banda, les influències dickensianes en les que l'escriptora s'ha pogut basar: els nois orfes de Charles Dickens, el protagonista que és instruït per un mag mentor...

7.5. Reflexió personal

Personalment, aquest projecte m'ha fet aprendre. No només aprendre sobre el món clàssic grecoromà, m'ha fet aprendre lèxic, arribar a conclusions que abans només eren hipòtesis, adonar-me'n de les dificultats que suposa crear un treball amb tot en el que consisteix: format de text, paginar els apartats, decidir els títols i el disseny, etc... Ser conscient de les meves limitacions i a mesura que s'avançava anar trobant solucions per tal de que no fossin un problema, va ser un repte a superar ja que fins aleshores encara no m'havia trobat amb tantes limitacions a l'hora d'iniciar un treball. El moment en el que vaig veure que el treball començava a tenir forma, va ser com l'última empenta per enllestir-ho. Era la recta final i no podia parar de treballar, sabia que el rigor amb el que havia fet tots els apartats, un rere l'altre, donaria fruits, i allà estava, el nostre treball compacte i amb tots els lligams cordats.

Adonar-me'n de les estretes relacions que creaven el món de Rowling va fer que encara volgués saber-ne més. Les anècdotes ens feien riure i al mateix temps ens sorprenien perquè creia que no podria arribar tan ràpidament a donar una conclusió. Aquestes anècdotes van des de que el meu tutor m'insinuava paral·lelismes i jo els resolía amb una exclamació de sorpresa que rebíem amb il·lusió ja que significava que l'objectiu del treball de recerca cada cop era més a prop: la rapidesa amb la que relacionava mites amb escenes, noms amb significats de les classes de llatí, etc. cada cop era més evident. També vam trobar curiositats que encara que pel treball no van ser incloses perquè no resolien cap hipòtesis, també ens van fer gràcia trobar-les, com per exemple saber que, la imatge de Voldemort com el villà de la trama també s'assemblava a altres villans de la història tant mitològica com real, que havien tingut una infància difícil perquè eren diferents als altres i pensaven que la seva condició social, de sang, era superior a les altres. Potser recorda algú important per a la història de la democràcia? D'igual manera que en Voldemort era una còpia o un recull de personatges coneguts, Harry també havia estat influenciat per altres històries com totes en les que apareix un noi orfe de Charles Dickens, o bé "*El màgic d'Oz*" on el protagonista té un mentor que l'instrueix com Harry té a Albus Dumbledore.

7.6 Agraïments

Cal destacar l'agraïment al meu tutor de recerca, en Joan Pedrola, que m'ha ajudat a dirigir el meu treball pel camí del que jo realment volia, m'ha ajudat a trobar respostes a preguntes, al principi, impossibles i, m'ha ajudat a continuar amb la il·lusió de que el misteri mai se sap del tot, sempre queda alguna porta sense obrir. Agrair, les dues professores, la Núria Costa i la Coral Riera, que em van deixar els llibres en català per extreure les cites i, finalment, a les persones que han fet possible que sigui capaç d'enllestir el treball, entre les quals no puc deixar d'esmentar a la Doctora Montserrat Camps de la facultat de Filologia de la Universitat de Barcelona, qui va tenir l'amabilitat de donar-me accés a la versió inèdita del seu article *Els referents clàssics a les novel·les de Harry Potter i el seu possible ús didàctic*.

8. Bibliografia

8.1 Obres de lectura

ÈSQUIL

Les set tragèdies. Ed. Edicions 62.

Barcelona, Primera Edició, 1986. Traductor Miquel Peix.

HOMER

La Iliada. Ed. Alpha. Barcelona, 1978. Traduït per Manuel Balasch

HOMERO

La Iliada. Ed. Bruguera, 16ª Edición, 1984.

ROWLING, J.K

Harry Potter i la pedra filosofal. Ed. Empúries.

Barcelona, Primera Edició, 1999. Traduït per Laura Escorihuela.

ROWLING, J.K

Harry Potter y la piedra filosofal. Ed. Salamandra.

Barcelona, Primera Edición, 1999. Traducció de Gemma Rovira Ortega.

ROWLING, J.K

Harry Potter i la cambra secreta. Ed. Empúries.

Barcelona, Primera Edició en aquest format, 2005. Traduït per Laura Escorihuela.

ROWLING, J.K

Harry Potter y la cámara secreta. Ed. Salamandra.

Barcelona, Primera Edición, 1999. Traducció de Gemma Rovira Ortega.

ROWLING, J.K

Harry Potter i el pres d'Azkaban. Ed. Empúries.

- Barcelona, Primera Edició, 2000. Traduït per Laura Escorihuela.
- ROWLING, J.K. *Harry Potter y el prisionero de Azkaban*. Ed. Salamandra. Barcelona, Primera Edición, 2000. Traducció de Gemma Rovira Ortega.
- ROWLING, J.K. *Harry Potter i el calze de foc*. Ed. Empúries. Barcelona, Primera Edició 2001. Traduït per Laura Escorihuela.
- ROWLING, J.K. *Harry Potter y el cáliz de fuego*. Ed. Salamandra. Barcelona, Primera Edición, 2001. Traducció de Gemma Rovira Ortega.
- ROWLING, J.K. *Harry Potter i l'ordre del Fènix*. Ed. Empúries. Barcelona, Primera Edició en aquest format, 2005. Traduït per Laura Escorihuela.
- ROWLING, J.K. *Harry Potter y la orden del Fénix*. Ed. Salamandra. Barcelona, Primera Edición, 2004. Traducció de Gemma Rovira Ortega.
- ROWLING, J.K. *Harry Potter i el misteri del Príncep*. Ed. Empúries. Barcelona, Primera Edició, 2006. Traduït per Laura Escorihuela.
- ROWLING, J.K. *Harry Potter y el misterio del príncipe*. Ed. Salamandra. Barcelona, Primera Edición, 2006. Traducció de Gemma Rovira Ortega.

ROWLING, J.K *Harry Potter i les Relíquies de la Mort*. Ed. Empúries. Barcelona, Primera Edició, 2008. Traduït per Laura Escorihuela.

ROWLING, J.K *Harry Potter y las Reliquias de la Muerte*. Ed. Salamandra. Barcelona, Primera Edición, 2008. Traducció de Gemma Rovira Ortega.

8.2 Obres de consulta

Cocera Vera, Daniel *La historia de Neo como leyenda heroica*.

GRIMAL, Pierre *Diccionario de mitología griega y romana*. Ed. Paidós. Barcelona, 1984.

LESKY, Albin *Historia de la literatura griega*. Gredos, Madrid, 1982.

SÁNCHEZ-ESCALONILLA, Antonio *Guión de aventura y forja del héroe*. Ed. Ariel. Barcelona, 2002.

Teixidor Lima, Anna *El fenomen Harry Potter*.

8.3 Articles

Casanueva Hernández, M. *Harry Potter, ¿paradigma de la fantasía infantil?*.
En Teoría.

Camps Gaset, Montserrat *Els referents clàssics a les novel·les de Harry Potter i el seu possible ús didàctic*. En Premsa. Universitat de Barcelona, Facultat de Filologia.

Cantizano Márquez, Blasina *Los nombres propios en Harry Potter*. Estudio.

